

Ở Trong Thư Viện, Không Được Làm Ôn

Contents

Ở Trong Thư Viện, Không Được Làm Ôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	67
10. Chương 10	74
11. Chương 11	81
12. Chương 12	88
13. Chương 13	95
14. Chương 14	96
15. Chương 15	100
16. Chương 16	104
17. Chương 17	107
18. Chương 18	112

Ở Trong Thư Viện, Không Được Làm Ôn

Giới thiệu

Editor: Éch Kì Diệu Thể loại: Tình hữu độc chung, hoan hỉ oan gia, nhân duyên tình cờ gặp gỡ, điền văn, ôn nhu dí dỏm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-trong-thu-vien-khong-duoc-lam-on>

1. Chương 1

Sáng tám giờ, thư viện đại học A yên tĩnh không một tiếng động, khu tự học chỉ có hai, ba sinh viên.

Triều Sinh còn buồn ngủ, cậu trùm áo khoác lên đầu để tránh ánh đèn, sau đó nằm sắp cả nửa người, chuẩn bị ngủ bù.

Cửa cảm ứng tự động của thư viện mở ra, ngay sau đó Triều Sinh nghe thấy một giọng nam quen thuộc ở

cách đó không xa đang gọi mình: “Đoạn Đoạn”

Triều Sinh chôn mặt dưới áo khoác không nhìn được nhãn mảy, cậu chưa kịp mở mắt ra, chỉ nhấc áo lên vươn người dậy, cùng lúc đó bên kia có người giơ tay làm động tác im miệng.

“Ặc, tôi không nhìn thấy bên này có người.” Nam sinh liếc nhìn khu tự học, nhanh chóng hạ thấp giọng, “Mày ăn sáng chưa, chưa thì đi học với tao, trên đường tao mua bánh bao nước cho ăn.”

“Nhiều dầu lắm, không ăn.” Triều Sinh che mắt, từ từ thích ứng với tia sáng màu trắng chói mắt.

“Vậy mày muốn ăn cái gì tao bao.”

Triều Sinh không nhìn được khoát khoát tay với hắn, “Đi mau lên, tao không đi đâu, mày thích tìm người học chung thì tìm bạn gái mày á.”

“Sáng nay nhỏ cũng có tiết. Ài, thôi mà, hôm nay cũng đâu phải ngày trực của mày đâu, một mình tao lên lớp tiếng Anh không có sức học.” Nói xong, nam sinh vòng qua quầy, kéo cánh tay Triều Sinh, cố gắng nhấc cậu ra khỏi ghế.

“Phiền quá, đợi tao gửi tin nhắn nói với đồng nghiệp cái đã.” Không chịu nổi đối phương ồ ạt đòi hỏi, Triều Sinh không thể làm gì khác hơn là đồng ý, mặc áo khoác vào cùng hắn ra khỏi thư viện.

Đi ra khỏi cửa cảm ứng, Triều Sinh theo bản năng quay đầu liếc nhìn lớp cửa kính, bỗng nhiên dừng chân lại.

“Lâm Yêu, đợi chút.” Triều Sinh quay lại, đi đến trước cửa kính.

“Làm sao?”

Triều Sinh nhỏ giọng mắng một câu, dùng tay chỉ vào cửa kính nói: “Lại bị người ta xé rồi.”

“Cái gì?”

“Giấy nhấc nhỏ tao dán.”

Lâm Yêu không để ý lắm: “Có phải gì to tát đâu, mày viết lại tấm khác.”

“Nhưng mà tao viết nhiều lắm rồi, rất nhiều.” Triều Sinh khó tin lắc đầu, “Ai rãnh rỗi như vậy chứ, không có chuyện gì làm cứ thích xé giấy nhấc nhỏ của thư viện.”

“Trong trường cũng thường có người ngoài dẫn con nít đến chơi mà, chắc là mấy đứa nhóc đùa dai thôi.” Lâm Yêu nói, chẳng hứng thú gì quay người đi xuống cầu thang.

“Tao đã dán cao như vậy rồi.” Triều Sinh lầm bầm một câu, bước nhanh đi theo hắn. echki-dieu2029.wordpress.com

Hai người ở khu chợ ngoài đại học A ăn xong bát mì vằn thắn liền thông thả đi vào lớp học, Lâm Yêu nửa đường xem thời khoá biểu mới phát hiện nhớ nhầm phòng học, liền vội vã chạy đi hướng khác. Sau khi hai người thở hồng hộc chạy đến giảng đường thì chuông đã reo được năm phút rồi.

Lâm Yêu dẫn Triều Sinh từ cửa sau bước khẽ xuống mấy bậc thang, ngồi xuống hàng cuối cùng.

“Đây là thầy tiếng Anh đó hả?” Triều Sinh nhỏ giọng hỏi hắn.

Triều Sinh đã sớm tốt nghiệp trung học, sau cũng không đi học nữa, nhưng nhắc tới lớp tiếng Anh, Triều Sinh vẫn rất lúng túng. Cũng may thầy giáo trên bục giảng thoát nhìn khá trẻ, hắn không phải là kiểu kỉ luật nghiêm ngặt.

Không đợi Triều Sinh nhìn kỹ dung mạo thầy tiếng Anh, tầm mắt của đối phương đã sớm nhìn đến cậu.

“Hai em đến muộn.” Giọng người đàn ông rất thuần hậu, có chút hờ hững. Phòng học chợt im lặng trong nháy mắt, thầy tiếp tục chậm rãi nói: “Tan học lên đây trình bày nguyên nhân.”

“Em xin lỗi thầy, vừa nãy bọn em đi nhầm phòng học.” Lâm Yêu không chút nghĩ ngợi mở miệng giải thích.

Người đàn ông vẫn cúi đầu xem giáo án, sau khi nghe thấy giọng Lâm Yêu đột ngột phát ra, ngẩng đầu hỏi ngược lại: “Không phải tôi nói tan học mới lên trình bày sao?”

Rõ ràng ngữ khí người thầy giáo này rất bình tĩnh, nhưng Triều Sinh lại chợt thấy sợ hãi. Cậu theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, nhìn rõ ngũ quan của người đó. Sống mũi cao đỡ một cặp mắt kính gọng vàng hình tròn, khiến cho người khác cảm giác thân thiết hơn, nhưng gương mặt sau thấu kính kia lại có chút sắc bén, cực kỳ có khí thế. Bờ môi rất mỏng, dường như còn có chút ngạo mạn.

Lâm Yêu nhỏ giọng nói xin lỗi.

Người kia thu tầm mắt lại, không tiếp tục để ý đến hắn, quay đầu hỏi những học sinh khác “Tiết trước đã học tới Unit five rồi phải không?”

Sau khi nghe được câu trả lời, anh đi xuống bục giảng, kiểm tra vở ghi chép của sinh viên, sau đó anh liền phát hiện trên mặt bàn Triều Sinh trống huếch trống hoác. truyenfull reup là chó

“Em đã lên lớp muộn, còn không mang sách.”

Bỗng nhiên bị thầy giáo chỉ trích đơn độc, Triều Sinh hết hồn, ngẩng đầu liếc thầy một cái.

Nếu như bị phát hiện không phải sinh viên trong lớp, không biết sẽ có phiền toái gì không Triều Sinh im lặng cúi đầu, Lâm Yêu lúc này cũng đẩy sách mình để giữa mặt bàn hai người.

Cũng may thầy giáo kia chỉ đứng bên cạnh cậu một lúc, không nói gì thêm nữa, trở lại bục giảng bắt đầu giảng bài ngày hôm nay.

Triều Sinh thấy mình vừa thoát một kiếp nạn, lập tức thở phào. Thầy vừa mở máy chiếu giảng bài, cậu liền cùng Lâm Yêu ở phía dưới lặng lẽ chơi điện thoại.

Nhưng mà cũng không lâu lắm, Triều Sinh lại bị thầy kêu lên, người kia không biết tên của cậu, cho nên liền gọi là “cái em không mang sách”.

“Em đọc đáp án năm câu điền từ đầu tiên lên đi.”

Triều Sinh không tình nguyện đứng lên, cúi đầu nhìn chằm chằm toàn bộ trang sách tiếng Anh, nhỏ giọng hỏi Lâm Yêu “Bài đó ở đâu?”

Lâm Yêu cấp tốc lật ra cho cậu.

“Mẹ nó mày không làm à?” Triều Sinh nhỏ giọng mắng hấn.

Triều Sinh mãi không đáp, mấy hàng phía trước dồn dập quay đầu lại, ánh mắt tập trung trên người cậu. Lâm Yêu hé miệng, vừa định nhắc bài, lại bị thầy giáo dùng ánh mắt ý bảo yên lặng.

Bài điền từ trong trang sách đều trắng tinh, Triều Sinh không có cách nào chọn đại như hồi cấp ba, hơn nữa rất nhiều từ vựng cậu cũng không biết cách đọc.

Bầu không khí trong phòng học ngưng đọng, tất cả mọi người yên tĩnh chờ cậu trả lời, Triều Sinh quần bách cúi đầu, hai tai đỏ lên.

“Em chưa làm.” Thực sự không chịu được bầu không khí lúng túng kéo dài, Triều Sinh cuối cùng không thể làm gì khác hơn là thành thật trả lời.

Thầy giáo nhìn chằm chằm cậu, bỗng nhiên cười nhạo một tiếng, nói: “Lên lớp muộn, không mang sách, bài tập cũng không làm, em đến đây lấy lệ thôi à?”

Bị thầy phê bình một trận, Triều Sinh không có cách nào phản bác, chỉ có thể cúi đầu yên lặng oán thầm, em chỉ học ké thôi, cũng có phải học sinh của thầy đâu. “Em đứng học đi.” Thầy nói câu tiếp theo, không nhìn cậu nữa.

Triều Sinh ở trong lòng vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ mắng một câu.

Cậu đứng hết tiết, đến lúc reng chuông thầy mới cho cậu ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Triều Sinh liền bắt măn oán giận với Lâm Yêu: “Ông thầy này có bệnh gì không vậy.”

“Tao cũng bực nữa, bình thường thầy hiền lắm mà ta, ngủ cũng không quan tâm, chắc hôm nay tâm trạng ông không tốt.” Lâm Yêu nói.

“Tâm trạng ông không tốt thì trút lên tao à.” Triều Sinh bực bội, mà cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, “Thôi, tao đi trước.”

Lâm Yêu gọi cậu lại: “Còn một tiết nữa mà.”

“Không học, hôm nay tao phải đi tập bắn.”

Nói như thế, Lâm Yêu mới chịu thả cậu đi.

Sau khi đi ra khỏi lớp, Triều Sinh đi thẳng về thư viện. “Tập bắn” chẳng qua là cậu mượn cớ để không phải học với Lâm Yêu nữa. Từ nhỏ đến lớn cậu chỉ chăm chỉ mỗi chuyện bắn cung, hơn nữa cuối năm còn một cuộc thi đấu, Lâm Yêu sẽ không làm lỡ thời gian cậu luyện tập.

Triều Sinh kiếm một tờ giấy A4 trong thư viện, dùng bút lông viết tám chữ lớn: “*Ở TRONG THƯ VIỆN, KHÔNG ĐƯỢC LÀM ỒN*”.

Viết xong, Triều Sinh do dự một chút, liền lấy ra một tờ mới, viết câu nữa: “*Không được xé, ai vi phạm sẽ bị phạt tiền*”

Lúc này cậu mới hài lòng cầm cuộn băng keo dán hai tờ giấy lên cửa kính bên ngoài.

So với các thư viện ở các trường khác, học viện nghệ thuật ở đại học A cũng không có bầu không khí học thuật dày đặc, bình thường khu tự học ngồi còn chẳng kín chỗ, hơn nữa nhân viên trong thư viện không đủ, các đầu sách cập nhật rất chậm, mùa sách trước đến bây giờ còn chưa nhập hàng, việc này làm càng ngày càng ít giáo viên sinh viên đến mượn sách.

Nhưng mà mặt khác, công việc của nhân viên ở thư viện như Triều Sinh rất thoải mái, cho nên cậu ngược

lại hi vọng thư viện trường cứ ngày càng ảm đạm thì tốt hơn, để cậu đỡ mệt thân.

Thư viện đóng cửa vào lúc mười giờ tối, Triều Sinh mặc áo khoác chuẩn bị rời đi, lại bị quản lý gọi lại. Cậu không thể làm gì khác hơn là quay lại quầy, lễ phép hỏi tiền bối: “Chuyện gì vậy chị Kha?”

“Ngày 14 tháng 9 cuốn Địa lý quốc gia nước Mỹ mượn đến giờ chưa trả.”

“Chị nói cái cuốn limited kia á hả?” Triều Sinh biết đến đầu sách kia rất quý, với lại đã không xuất bản nữa, lúc thường đều khóa tại trong tủ, chỉ có giáo viên của trường và nghiên cứu sinh mới có thể mượn đọc.

Cậu vội vã nhìn ghi chép mượn sách, thấy được thông tin ngày 14 tháng 9.

Tên sách: Địa lý quốc gia nước Mỹ 125 năm

Mã số yêu cầu: d771259

Mã số sách: e0219936

Người mượn: Tâm Chu

Triều Sinh liếc ngày giờ bên góc phải màn hình vi tính, “Mượn lâu thế, tiền đặt cọc đã thành số âm luôn rồi.”

“Ngày mai em nhớ gọi điện thoại giục người ta nha.”

“Dạ được.”

Triều Sinh ở nhà trợ công chức của đại học A, cách thư viện mười phút đi bộ, coi như mỗi ngày đi sớm về trễ cũng không sao.

Nửa năm trước cậu mới vừa thi đại học xong, thành tích nát bét, với cả bản thân cũng không thích đi học nên thẳng thắn bỏ luôn ý nghĩ thi lại, dựa vào quan hệ của ông chú trong nhà tới thư viện đại học A làm nhân viên. Tiêu chí ở đây thấp hơn nhiều so với các thư viện học thuật, nên không cần bằng cấp hay kỹ năng gì phức tạp, trước mắt lương cũng không cao, nhưng hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu sinh hoạt của cậu.

Nhưng khuyết điểm cũng có, đó chính là “quá tẻ nhạt”.

Cái ngày vừa có kết quả thi đại học, cả nhà Triều Sinh đều phiền muộn, đến cả cậu cũng cảm thấy tiền đồ

xa vời. Cho nên khi chú cho cậu đường lui, Triều Sinh có một loại vui sướng và cảm kích giống như vừa sống sót sau tai nạn.

Nhưng cậu hoàn toàn quên rằng, hoàn cảnh tạo thành ảnh hưởng. Theo thời gian, cái cảm giác an nhàn trong lòng khi tìm được công việc từ từ bị tinh thần phần chấn của những người cùng lứa xung quanh bao phủ. Đặc biệt là khi so với Lâm Yêu người bạn nổi khổ với mình còn đang theo chuyên ngành đạo diễn tại đại học A, hai người mỗi lần ở trong trường học gặp mặt, Triều Sinh liền không tự chủ được sinh ra tâm lý chênh lệch khó nói.

Giống như tất cả mọi người đang từng bước hưởng thụ thanh xuân, nắm giữ giấc mộng, tràn trề hi vọng. Nhưng chỉ có bản thân mình, chỉ có bản thân mình cả ngày ngồi mốc trong thư viện âm u này, như là máy móc bị người ta lãng quên mà vứt bỏ, im lìm làm việc. Hoặc là lâu lâu đến cung đạo quán, luyện tập cái môn thể thao đất tiền mà chẳng ai thêm hỏi han.

Cậu đang từ từ tách rời khỏi lớp người cùng lứa, học ké lớp tiếng Anh cùng Lâm Yêu, chỉ vì không biết làm bài tập mà bị giảng viên phạt đứng, đây đối với người đã thành niên như cậu mà nói là một chuyện cực kỳ mất mặt.

Quan trọng nhất, tất cả những thứ này đều là lựa chọn của cậu. Cấp ba không nỗ lực, từ bỏ việc học thi lại đại học, đến thư viện tẻ nhạt khô khan vô vị này làm việc, tất cả đều là lựa chọn của bản thân cậu, hơn nữa cậu còn không chịu tìm kiếm thay đổi động lực và nhiệt tình.

Cho nên, cậu không có tư cách để phiền muộn, thậm chí ngay cả một chút sức lực oán giận trong lòng cũng không có.

Chỉ có thể坦然 nhiên đối mặt với chuyện “bản thân rất kém cỏi”, mới là trách nhiệm duy nhất mà Triều Sinh có thể gánh vác được.

Sau khi về lại nhà trọ, Triều Sinh thả lỏng người nằm trên giường, mở điện thoại di động xem lịch. Đêm đến, còn đúng hai mươi ngày sẽ đến ngày thi đấu. Lúc trước cậu giường cung còn có một chút hiếu thắng, nhưng gần đây trời lạnh quá, dễ bị lười, không chỉ không đến cung đạo quán, mà đến cả việc thi đấu cũng chẳng để tâm.

Cậu đang ngán ngẩm nằm trên giường ngán người, nghe thấy cửa nhà trọ có người gõ nhẹ hai cái.

“Đến đây” Triều Sinh vươn mình xuống giường, vặn chốt cửa.

Sau khi cửa mở, trước mặt cậu là một người đàn ông xa lạ cao gầy anh tuấn, Triều Sinh thoáng chần chờ. Mùa đông khứu giác không nhạy bén, nhưng Triều Sinh vẫn ngửi thấy mùi nước hoa rất ngọt nồng nặc trên người đối phương.

“Anh là...”

“Tôi ở nhà đối diện, hôm qua mới vừa chuyển tới.” Người đàn ông lịch sự mỉm cười.

“Ồ.” Triều Sinh lơ đãng nhìn anh ta vài lần, thảo nào cảm thấy quen quen.

Không, không đúng.

Ánh mắt Triều Sinh bỗng nhiên dừng ở đôi môi mỏng của anh ta, viền môi rõ ràng, bờ môi cong cong. Miệng như vậy chứng tỏ là người cay nghiệt, nhưng khóe miệng người này trời sinh đã hơi nhếch lên, trái lại tăng thêm chút ngả ngớn.

Trong tay anh ta đang cầm điện thoại di động, nói rõ lý do đến đây: “Có thể mượn dùng wifi của cậu một đêm không, mạng của trường cậu cũng biết đấy, rất chậm, ngày mai tôi mới đi kích sóng được.”

Âm thanh trầm thấp mà sạch sẽ, câu chữ rõ ràng, ung dung thông thả.

Chính là anh ta.

Triều Sinh chậm nửa nhịp nhưng vẫn nhận ra người trước mắt là ai.

Bây giờ anh ta không đeo kính, Triều Sinh tỉ mỉ quan sát ngũ quan của người ta, quả nhiên chính là ông thầy tiếng Anh buổi sáng phạt đứng mình.

Không ngờ anh ta lại ở ngay đối diện, bây giờ lại còn tìm mình xin mật mã wifi.

Triều Sinh tuy rằng lòng dạ hẹp hòi, nhưng trước mắt cũng không có lý do từ chối thỉnh cầu nhỏ nhoi của người ta được, “Cái tên DCS là của tôi, mật mã là...”

Cậu đọc lên một dãy số.

“Đây là số điện thoại của cậu à?” Người đàn ông hỏi.

“Ừm.”

“Lấy làm mật mã không an toàn lắm đâu.”

“Ồ.”

Mặc dù đối phương chỉ là có ý tốt nhắc nhở thôi, nhưng Triều Sinh đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn. Tính tình

cậu mạn nhiệt (*), đối mặt với người xa lạ thường hay câu nệ, đặc biệt là người xa lạ này cách đây không lâu còn làm cậu lúng túng, trên người còn tỏa ra mùi hương như kem hạnh nhân, càng làm cậu không có ý muốn giao lưu chút nào.

(*) mạn nhiệt: người mạn nhiệt thường mất thời gian rất lâu để làm quen và nảy sinh nhiệt tình với một việc gì đó, một người nào đó. Tiếng Việt mình chưa tìm ra từ nào thích hợp và thuận miệng hơn nên để nguyên

“Cậu là trợ giảng à?” Người đàn ông quan sát nhanh Triều Sinh một chút.

Triều Sinh rất bất ngờ vì đối phương không nhận ra mình, nhưng như vậy càng tốt hơn, cậu không muốn trải nghiệm xấu hổ của mình có thêm một người nhớ tới.

“Không phải. Nhân viên thư viện.” Triều Sinh trả lời.

“Vậy à, lúc trước tôi có mượn một cuốn sách vẫn chưa có thời gian đem trả, bây giờ tôi đưa trực tiếp cho cậu có được không?”

“Sách gì?”

“Địa lý quốc gia.”

Hóa ra anh ta là tên mượn sách không trả, Triều Sinh nhớ lại ghi chép mượn sách vừa coi lúc nãy, người này tên là cái gì Tầm Hải, Tầm Phàm, Tầm Chu, hình như là Tầm Chu.

“Không được, thư viện có quy định, không thể trả thay.” Triều Sinh thẳng thắn từ chối, “Hơn nữa cái cuốn sách mà anh nói, lúc trả còn phải ký tên vào sổ.”

Tầm Chu nghe xong, vẻ mặt thất vọng: “Phiền toái như vậy à?”

“Phiền toái như vậy đấy.”

Thấy đối phương xin mật mã wifi xong vẫn không có ý định đi, Triều Sinh không thể làm gì khác hơn là đặt tay lên tay nắm cửa, ám chỉ đối phương nhanh đi đi.

“Vây thôi, hôm khác tôi đến trả.” Tầm Chu nói, “Đúng rồi, có thể mượn cậu nước giặt và giá phơi quần áo được không? Siêu thị dưới lầu đã đóng cửa rồi.”

“Chờ chút.” Triều Sinh chỉ muốn nhanh chóng đuổi anh ta đi, lấy đồ xong còn thuận tiện cho thêm mấy cái móc áo nữa.

“Cảm ơn.” Tầm Chu cười yếu ớt gật đầu.

Triều Sinh mặt không cảm xúc đóng cửa lại.

Nụ cười trên khóe miệng Tầm Chu vẫn chưa dứt hẳn, anh đứng lặng vài giây rồi mới quay người trở về căn phòng đối diện.

Anh bỏ đồ mượn được của Triều Sinh xuống, sau đó cầm tờ giấy A4 viết ngoáy trên bàn lên, nhìn chữ viết cũng có thể thấy lúc đó người viết nhất định là rất bức tức, “*Không được xé, ai vi phạm sẽ bị phạt tiền*” đằng sau còn cố ý bỏ thêm mấy cái dấu chấm than, chói mắt hơn nhiều mấy tấm biển thông báo khác trong thư viện.

Tầm Chu khẽ cười, mở ngăn kéo ra, bỏ tờ giấy này vào.

Chồng lên một xấp giấy “*Ở trong thư viện, không được làm ồn*”.

2. Chương 2

Dù gì cũng là một người đàn ông hai mươi sáu tuổi, Tầm Chu không ấu trĩ đến nỗi thích cái trò đùa dai xé giấy nhắc nhở của người ta.

Anh đã ra vào thư viện rất nhiều lần, mượn từ “Chương Thị Tùng Thư” trong tủ sắt, đến “Trí tuệ làm vợ” trong góc xó xỉnh, từ “Nhiếp ảnh trong ẩm thực” đến “Trang điểm kiểu Anh Mỹ”, bất kể là loại sách gì anh cũng không ngại đến quây quét mà mượn đọc, vậy mà Đoạn Triều Sinh từ trước đến giờ đều không hề ngăn đầu liếc anh một cái, một lần cũng không.

Ban đầu, Tầm Chu chỉ cảm thấy vận may của mình không tốt nên cả cơ hội đối mặt cũng không có. Nhưng qua nhiều lần, Tầm Chu mới phát hiện lúc Đoạn Triều Sinh làm việc luôn mất tập trung, gặp người muốn mượn sách cũ đều lười kiểm tra, trực tiếp chỉ đối phương đến máy vi tính tự tìm chỗ cất.

Chỉ làm qua loa cho xong, hoàn toàn khác với dáng vẻ nghiêm túc trên trường đấu.

Nhưng hai kiểu thái độ này của Đoạn Triều Sinh trái lại càng làm Tầm Chu hứng thú hơn, đương nhiên anh không thể trực tiếp tiếp cận người ta, như vậy có hơi thẳng thừng quá, cho nên dưới sự trợ giúp của bạn bè anh cũng dời được vào nhà trọ dành cho cán bộ công nhân viên, vừa hay vào ở nhà đối diện Đoạn Triều Sinh.

Nhưng mà có mấy lần hai người đồng thời ra khỏi cửa, Đoạn Triều Sinh toàn là trạng thái thờ ơ, đến cả “lơ đãng liếc mắt một cái về phía đối diện” cũng chưa từng xuất hiện trên gương mặt cậu, lúc nào cũng nhìn chăm chăm dưới chân.

Chính vì như thế, Tầm Chu khó tránh khỏi cảm giác thất bại, đồng thời cũng bắt đầu phát tác cái thú trên ghế của mình, muốn quan sát càng nhiều phản ứng của Đoạn Triều Sinh hơn.

Cửa kính thư viện vẫn luôn dán biển “Cấm làm ồn”, nhưng chỉ cần là người hiểu chuyện một chút thôi cũng biết là vào thư viện phải giữ yên lặng, nên Tầm Chu cho là Đoạn Triều Sinh dán tờ giấy nhắc nhở này ở trên cửa chẳng có ý nghĩa gì.

Vì vậy, Tầm Chu dứt khoát nhân lúc không ai chú ý liền xé nó đi.

Hôm sau, Tầm Chu phát hiện lại có một tờ mới dán lên, hiển nhiên vẫn là chữ viết của Đoạn Triều Sinh.

Từ đó về sau, mỗi ngày đều sau khi thư viện đóng cửa Tầm Chu liền xé tờ giấy đi, thân là một giảng viên đại học đứng đắn mà lại đi làm cái chuyện ấu trĩ như đám trẻ con. Nhưng qua hôm sau, Đoạn Triều Sinh sẽ dán lên một tờ mới.

Hai người đều có chấp nhất không thể giải thích với cái việc nhỏ nhặt này, mà Tầm Chu chỉ muốn biết, Đoạn Triều Sinh rốt cuộc muốn dán bao nhiêu lần nữa mới bằng lòng bỏ qua, cậu rốt cuộc là sẽ bị mình chơi xấu đến phiên rồi không dán cái tờ giấy nhảm nhí này nữa, hay là chuyện bé xé ra to mà đi nói quản lý tìm cho ra tên tội phạm nhạt nhẽo này, Tầm Chu phát hiện Đoạn Triều Sinh rất kiên trì mỗi ngày đều dán lên một tờ giấy nhắc nhở mới không có ý nghĩa.

Về phần sáng nay gặp nhau trên lớp tiếng Anh chỉ là do trùng hợp, Tầm Chu cũng là nhất thời hứng lên có ý xấu gọi Đoạn Triều Sinh lên trả lời câu hỏi.

Tầm Chu vốn cho là cậu cả ngày ngâm mình trong thư viện nhất định có không ít tri thức dự trữ, không ngờ sau khi đứng lên còn chẳng đọc nổi từ vựng, điều này làm Tầm Chu khá là bất ngờ, cũng có hơi thất vọng, sau đó tâm huyết dâng trào gây khó dễ cho cậu.

Chắc là lúc đó em ấy sẽ cảm thấy mình rất phiền, Tầm Chu nghĩ thầm. Thế nhưng anh nghĩ dù là ấn tượng tốt hay xấu, nói chung trước tiên cần phải làm Đoạn Triều Sinh nhớ kỹ mình đã, miễn cho sau này cậu chẳng thèm nhìn mình một cái.

Thực tế thì Tầm Chu đã thành công rồi, lúc này Triều Sinh bởi vì sự xuất hiện của anh mà tâm trạng trở nên chán nản hơn.

Triều Sinh từ nhỏ đã rất chống cự với giáo viên, rất dễ chán ghét các giáo viên nghiêm khắc, dù cho bây giờ không đi học nhưng vẫn giữ mâu thuẫn trong lòng. Vốn Triều Sinh đã dọn dẹp sạch sẽ kí ức bị phạt đứng trước mặt mọi người rồi, nhưng lần thứ hai nhìn thấy Tầm Chu, cậu lập tức nhớ lại tình cảnh xấu hổ kia, sau đó đương nhiên là sinh ra phản cảm với gương mặt anh.

Lúc cậu chơi game trên điện thoại cũng giống như đang chơi cho hả giận, thoải thích chém giết, trong vòng hai mươi phút giết được hơn mấy mạng so với bình thường, Lâm Yêu bị giết còn tưởng hôm nay cậu tìm người chơi thế.

“Chơi lại.” Sau khi giành thắng lợi Triều Sinh còn chưa đã ngứa.

“Thôi không chơi nữa, ngày mai còn có tiết.” Lâm Yêu chuẩn bị out.

“Ngày mai tao cũng phải đi làm mà, đi còn sớm hơn mày.”

“Nhưng tao đi học quan trọng hơn.”

Đầu ngón tay Triều Sinh đang ấn màn hình liền dừng lại, đột nhiên cảm thấy câu nói này của Lâm Yêu hơi chói tai, liền thấp giọng hỏi ngược lại: “Cái gì?”

“Không có gì, tao buồn ngủ rồi.” Đường như là ý thức được mình vừa nãy dùng từ có vấn đề, Lâm Yêu nhanh chóng gấp một cái định nói sang chuyện khác, “Ồi đệt, tao nhớ ra tao còn bài tiếng Anh chưa làm, ngày mai lên lớp phải nộp rồi.”

Triều Sinh im lặng vài giây, cuối cùng không truy hỏi nữa, nhẹ giọng nói “Ừm, vậy mày làm đi, bye bye.”

“Bye.” Lâm Yêu vội vã ngắt kết nối thoại.

Tập âm trong tai nghe lập tức biến mất, Triều Sinh kéo tai nghe xuống, ném lên trên giường.

Cậu biết mình không thể tính toán với bạn thân nhiều năm được, nhưng khi đối phương đột nhiên thốt lên câu nói kia, rõ ràng trong tiềm thức hẳn có chút xem thường cậu, bằng không cũng sẽ không ngần ngại mà so sánh cái kia “quan trọng hơn”.

Triều Sinh nhìn vào vô định, trở nên trầm tư.

Thôi, bản thân mình không biết tiến thủ là sự thật rồi, ai so với mình cũng có thể sẽ có cảm giác ưu việt hơn, huống chi là Lâm Yêu vốn đã có thành tích ưu tú. Đã như vậy, cậu cũng không cần phải nhạy cảm quá, cũng chẳng phải chuyện gì lạc quan.

Chơi game xong pin điện thoại còn lại 21%, Triều Sinh có thói quen tới 15% mới sạc, liền mở mấy cái ứng dụng lên xem chơi để hao pin.

Cậu cập nhật mấy cái ứng dụng thường dùng, lúc cập nhật không cẩn thận chọn phải mấy cái ứng dụng kéo theo, cái gì mà “Wonder Camera” “Đọc tiểu thuyết Tấn Giang”, hình ứng dụng thì xấu, lại còn giới hạn thể nhớ, nhìn là thấy người phát triển chẳng thèm dụng tâm. Triều Sinh gỡ cài đặt hết, chỉ chừa một cái ứng dụng đơn giản để nhìn “Mê Lam”.

Chỉ nhìn tên thì không biết đây là ứng dụng gì, Triều Sinh tò mò mở ra, đăng ký. Lúc điền thông tin cá

nhân thì thấy kì kì, hệ thống còn cho cậu lựa chọn “Tính cách”, Triều Sinh chọn đại mấy cái cho xong.

Khi vừa bắt đầu vào trang chủ chính, bên ngoài vang lên một tràng tiếng gõ cửa. Triều Sinh dự cảm là ông thầy tiếng Anh kia, liền cố ý đợi một lúc mới ra mở cửa.

“Trả đồ lại cho cậu.” Tầm Chu đưa lại nước giặt và giá phơi đồ, “Đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.”

Đang nói chuyện, điện thoại Triều Sinh bỗng vang lên tiếng nhắc nhở, làm hai người không hẹn mà cùng bị thu hút sự chú ý.

Triều Sinh lập tức cúi đầu khóa màn hình, nhưng Tầm Chu vẫn thấy được trên đó xuất hiện hai chữ “Mê Lam”.

“Nghỉ sớm một chút.” Tầm Chu cười như không cười, chủ động nói tạm biệt.

Triều Sinh trở lại nằm trên giường, mở phần mềm ra tiếp tục xem. Không có nhiều chức năng, có mục bạn thân và danh bạ, có vẻ là một ứng dụng chat. Mà tiếng chuông lúc này đều là lời mời kết bạn mới.

Cậu chỉ mới vừa đăng ký xong, không biết mấy người này làm sao phát hiện ra mình, liền coi bọn họ là tài khoản ảo mà xóa bỏ.

Triều Sinh rất thích phong cách đơn giản của ứng dụng này, cậu lướt xem thêm một lúc, cũng không gỡ cài đặt.

Bỗng nhiên nó liền “ting” một tiếng, hệ thống thông báo có bạn mới muốn làm quen.

Triều Sinh mở danh sách ra, thấy một cái tên là “Trục toạ độ y”, người sử dụng gửi lời mời kết bạn.

Bên cạnh ảnh đại diện của người này còn có một dấu tick đặc thù, hẳn không phải tài khoản ảo. Nhưng mà Triều Sinh không có ý định sử dụng phần mềm này, cho nên ấn từ chối.

Nhưng một lát sau, “Trục toạ độ y” lại gửi lời mời kết bạn một lần nữa, từ chối mấy lần vẫn kiên trì đòi kết bạn, Triều Sinh ngại tiếng thông báo quá ồn, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận.

Trục toạ độ y: Chào cậu

Triều Sinh không để ý đến hân.

Trục toạ độ y: Có muốn thử với tôi không?

“Thử”, Triều Sinh trầm tư vài giây, nghĩ “thử” mà đối phương nói chỉ sợ là thử chịch. Bây giờ mạng xã hội phát triển như thế, mấy cái phần mềm chat qua mạng cũng đủ loại người, xem ra Mê Lam cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà bây giờ người ta ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy đã muốn phát sinh quan hệ, cũng hơi bị lỗ mãng rồi, Triều Sinh muốn tránh thật xa cái cách sống này, trả lời đối phương một chữ “Không”.

Trục toạ độ y: Vậy lúc nào cậu muốn thử thì cứ tìm tôi nha

“Bệnh thần kinh.” Triều Sinh tự lẩm bẫm, cậu nhìn thấy cái emo kia liền muốn nổi nóng.

Cậu không để ý đến lời mời của đối phương, nhưng cậu vì tò mò nên vẫn hỏi: “Sao anh biết mà gửi kết bạn với tôi?”

Trục toạ độ y: Hệ thống sẽ đẩy danh sách người sử dụng bất kỳ lên, xem hồ sơ cá nhân của cậu tôi cảm thấy rất hứng thú, cho nên liền gửi kết bạn.

Người sử dụng ykfs: Thông tin đó đều là tôi điền bậy thôi.

Trục toạ độ y: Cũng đâu có sao.

Người sử dụng ykfs: Tôi là nam.

Trục toạ độ y: Tôi cũng vậy nè.

Người sử dụng ykfs: ...

Triều Sinh chợt nhớ tới, vừa nãy lúc điền thông tin hình như không có mục chọn giới tính, cộng với thái độ của đối phương, dễ dàng cho ra một cái kết luận.

“Đây là ứng dụng kết bạn cho gay hả?” Triều Sinh đánh chữ hỏi hần.

“Phải đó. Mê Lam, Secret Be.” Trục toạ độ y trả lời, “Gọi tắt là SB.”

Triều Sinh đánh chữ giải thích mình không phải gay, chỉ là vừa nãy không cẩn thận bấm trúng quảng cáo nên mới tải nhầm ứng dụng này về thôi.

Nhưng khi chuẩn bị gửi hàng chữ này, cậu lại cảm thấy giải thích cũng thừa thãi, dù gì đôi bên đều là bạn qua mạng không quen biết, không cần thiết phải cặn kẽ giới thiệu về mình như vậy.

Vì thế cậu xóa hết, chỉ gửi một câu: “Tôi không hẹn đâu.”

Thực tọa độ y: Yên tâm, Mê Lam chỉ có thể sexting (), không thể gửi thoại cũng không thể video call, gửi địa chỉ cũng sẽ bị hệ thống AI che lại.*

Tiếng Anh của Triều Sinh rất kém, đến cả từ vựng đơn giản cậu cũng phải tra xem có nghĩa gì. Kết quả tìm kiếm của “sexting” nằm trong dữ liệu của cậu, dựa theo lý giải của riêng mình, nói trắng ra là chat xiếc.

(*) sexting: có thể gọi là chat sex, theo nghĩa tiếng Anh thì nó là việc gửi những tin nhắn hoặc hình ảnh mang tính chất khiêu dâm, kết hợp từ sex+text

Thực sự là quá vô vị, bất kể là xu hướng tình dục gì, Triều Sinh đều không thể tiếp thụ được cách mưu cầu hạnh phúc đáng xấu hổ này.

Thế nhưng gần đây cậu hay buồn bực mất tập trung, nếu như có thể có người bằng lòng nghe cậu tâm tình cũng tốt. Thực tế thì Triều Sinh không quen giao tiếp, nhưng đối mặt với người xa lạ trên mạng, Triều Sinh cũng bớt được gánh nặng.

Người sử dụng ykfs: Vậy nói chuyện phiếm bình thường thôi có được không?

Thực tọa độ y: Dương nhiên là được, tùy cậu thôi.

Triều Sinh nằm ở trên giường, khe khẽ thở dài, sau đó đánh hàng chữ: “Cảm giác bị bạn bè xem thường, phải làm sao?”

Phòng hai người cách nhau chỉ mấy mét, bên kia Tầm Chu đang ngằm mình trong bồn tắm ấm áp, màn hình điện thoại ướt nhẹp hơi nước, mỗi lần đánh chữ anh đều phải dùng khăn mặt lau một lần.

Nhìn kĩ câu hỏi của Triều Sinh, Tầm Chu thấy buồn cười. Anh vốn tưởng rằng Triều Sinh nói “nói chuyện phiếm” là kiểu giao lưu với nhau, không nghĩ tới cậu lại coi anh là cố vấn tâm lý, kể ra phiền não tuổi trưởng thành.

Tốt xấu gì bọn họ cũng đang dùng ứng dụng chat xiếc đó.

“Người bạn đó là nam hay nữ?” Tầm Chu nhấn nài hỏi.

“Nam.” Người sử dụng ykfs cấp tốc trả lời, “Chúng tôi quen biết nhiều năm rồi, thế nhưng sau khi thi đại

học nó vào được đại học tốt, còn tôi thì không học nữa.”

“Vậy giờ cậu làm gì?”

“Làm nhân viên thư viện trong trường của nó.” Cho dù là giới thiệu thân phận của mình với một người xa lạ trên mạng, Triều Sinh cũng có chút ngượng ngùng. truyệnfull reup là chó

Trục toạ độ y: Nếu như vậy thì sự chênh lệch giữa hai người ngày càng lớn rồi.

Người sử dụng ykfs: Đúng đấy. Hơn nữa hôm nay tôi đi học ké với nó

Trục toạ độ y: Sau đó thì sao?

Đầu ngón tay Triều Sinh vẫn đặt trên hàng nhập chữ, trong đầu đúng lúc đó hiện ra gương mặt của Tầm Chu, nhất thời trong lòng dâng lên chút buồn bực.

Cậu do dự vài giây, rồi mới đặt ngón tay lên bàn phím, gửi đi hai chữ “Không sao.”

Trục toạ độ y: Mạo muội hỏi một câu, người bạn kia đối với cậu chỉ là bạn bè thôi hả?

“Phải, là anh em tốt nhất của tôi.” Triều Sinh đánh chữ không chút nghĩ ngợi.

Qua mấy phút, đối phương mới trả lời: “Vậy người bạn đó nói gì với cậu mà cậu thấy cậu ta coi thường mình?”

“Cũng không có gì, chỉ là nó thuận miệng nói thôi, nhưng tôi lại cảm thấy như vậy.” Triều Sinh thuật lại mấy câu nói mà Lâm Yêu nói sau khi chơi game, “Anh cảm thấy nó nói việc học của nó quan trọng hơn công việc của tôi, ý là không phải nó cảm thấy công việc của tôi không đủ tư cách sao?” echkidieu2029.wordpress.com

“Không đâu, có thể được làm việc trong thư viện mới là cơ hội cực kỳ hiếm có.” Tầm Chu an ủi hẳn.

“Nhân viên thư viện và nhân viên quản lý không giống nhau, huống chi tôi còn là nhờ quan hệ mới vào được đó.”

Giữa những hàng chữ của cậu Tầm Chu nhận ra cậu có hơi nhạy cảm quá, rất dễ phủ định bản thân. Suy nghĩ một chút, Tầm Chu cấp tốc trả lời liên tiếp mấy dòng.

Trục toạ độ y: Con người trong một hoàn cảnh nào đó thường sẽ tìm đến cảm giác ưu việt, tâm thái này là không thể tránh được. Thân phận trước mắt của hai người quả thật là hơi chênh lệch, nhưng điều này không

có nghĩa là bạn cậu miệt thị cậu, chỉ là cậu ta ngày càng yêu thích bản thân mình bây giờ mà thôi.

Trục toạ độ y: Cho nên, cậu ta có thể ngạo mạn, nhưng cậu không được tự ti.

Trục toạ độ y: Cứ tiếp tục làm việc nghiêm túc, đi trước cậu ta một bước, độc lập gâ dựng sự nghiệp của mình, chứng minh bản thân.

Triều Sinh nằm bồng ở trên giường nhìn điện thoại, ba tiếng thông báo liên tục làm cho cậu ngẩn người, sau đó cậu trở mình, ngồi nghiêm chỉnh xem tin nhắn của “Trục toạ độ y”.

Triều Sinh vốn chỉ là muốn có một người xa lạ làm cái gốc cây nghe mình kể chuyện, không hi vọng đối phương để ý tới bức tức của mình. Nhưng không ngờ người này không chỉ bằng lòng tán gẫu với cậu vào nửa đêm, còn nghiêm túc đánh rất nhiều chữ để khai thông mình.

Gặp phải người tốt rồi, Triều Sinh kìm lòng không đành nghĩ vậy.

Xem ra vận may luôn luôn tồn tại, hôm nay xui xẻo bị ông thầy cố tình gây sự kia phạt đứng, nhưng bây giờ lại có thể may mắn ở trên mạng gặp được một người xa lạ hiểu ý, trời cao đối xử với cậu cũng coi như là công bằng.

Bây giờ đã qua hừng đông, Triều Sinh cũng ngại làm lỡ thời gian của đối gian, dù sao người ta ban đầu chỉ là muốn chat xiếc.

Người sử dụng ykfs: Cám ơn anh.

Tầm Chu nhìn thấy trên màn hình hiện lên ba chữ, khóe miệng không tự chủ cong lên nhẹ nhẹ.

Trục toạ độ y: Phải rồi, có chuyện nhắc nhở cậu một chút.

Trục toạ độ y: Nếu như cậu dùng số điện thoại để đăng ký Mê Lam, trong phần cài đặt nhớ chọn mục “Không cho người khác tìm tôi qua số điện thoại”.

Người sử dụng ykfs: Được, cám ơn.

“Nếu như sau này có chán thì hoan nghênh cậu tới tìm tôi.” Tầm Chu gửi tới câu nói cuối cùng.

“Ừm.”

Nước trong bồn tắm đã nguội hết rồi, Tầm Chu còn không hề hay biết. Anh dựa vào thành bồn lạnh ngắt,

nắm điện thoại di động, ngăn người nhìn ảnh đại diện của Đoàn Triều Sinh, mãi đến khi nó tắt màn hình mới thôi.

Tầm Chu cười cười, nhưng rất nhanh liền khôi phục biểu cảm bình thường.

Đã sớm nói với em rồi mà.

Dùng số điện thoại làm mật mã rất không an toàn.

3. Chương 3

Đầu đông năm nay rét lạnh khác thường, sáng sớm cả thế giới như bị một lớp sương mù bịt kín.

Triều Sinh rúc trong chăn không muốn dậy, đợi đến khi thấy sắp không kịp giờ luyện tập nữa mới chịu chui ra, để da dễ tiếp xúc với bầu không khí nhiệt độ thấp.

Ăn sáng gọn nhẹ, cậu bọc mình trong lớp áo nhung màu đen đi ra khỏi cửa, xuống cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua một bao xúc xích. Cái này không phải để cho cậu ăn, mà là cho đám mèo hoang trú ở cổng Tây trường học.

Cũng không biết đám mèo hoang này ở trường học bao lâu rồi mà vẫn chẳng có ai nhận nuôi, cho nên Triều Sinh hoặc là các sinh viên phát hiện ra chúng nó khi đi ngang qua con đường cũ này đều sẽ mua chút đồ ăn cho chúng.

Triều Sinh đi dọc theo con đường lát đá xuyên qua một rừng cây nhỏ, ở chỗ rẽ chính là nơi cư trú của đám mèo hoang. Khi cậu đến, thứ nhảy vào tầm mắt cậu đầu tiên không phải đám mèo đang kêu gào đòi ăn, mà là một bóng người khá quen thuộc.

Người đàn ông ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong tay cầm một túi thức ăn cho mèo. Triều Sinh nhìn thấy người đó, theo bản năng lui về phía sau nửa bước, định quay người rời đi ngay.

Đối phương đã chú ý tới Triều Sinh, gọi cậu lại: “Chào buổi sáng, cậu cũng tới cho mèo ăn à?”

Vì dục vọng chiếm hữu với mèo, Triều Sinh không để ý tới anh, đi lên trước, khom lưng đặt xúc xích mình mua xuống đất.

Triều Sinh cho đàn mèo hoang ăn đã mấy tháng rồi, tự nhận là người chăm sóc đám mèo lâu nhất, nói là một nửa chủ nhân cũng không quá đáng. Hơn nữa trong thời gian này cậu chưa từng nhìn thấy Tầm Chu xuất hiện, cho nên bộ dạng “đối khách thành chủ” hiện tại của đối phương làm Triều Sinh có chút khó chịu.

Tầm Chu liếc mắt một cái, nói vắn vơ: “Tốt nhất là đừng nên cho mèo ăn xúc xích.”

Triều Sinh nhú mày lại: “Cái gì?”

Tầm Chu nhăn nải giải thích: “Lượng muối trong xúc xích quá nhiều, sẽ khiến thận của mèo làm việc nhiều hơn, thỉnh thoảng ăn thì không sao, nhưng ăn trường kỳ sẽ có thể dẫn đến suy thận.”

Triều Sinh không có gì để nói, cậu quả thật không biết cấu tạo cơ thể mèo, lúc thường cho ăn cũng cảm thấy không cần thiết phải đến cửa hàng thú cưng mua thức ăn cho mèo. Dù gì cũng là mèo hoang, có đồ ăn để sống đã là thỏa mãn rồi.

Sửng sốt vài giây, cậu biện giải cho mình: “Cũng không phải ngày nào tôi cũng cho ăn như vậy.”

“Đồ hộp cá mòi này cũng là cậu cho sao?” Tầm Chu hỏi.

Triều Sinh dự cảm anh ta sẽ chẳng nói câu gì hay ho, không trực tiếp trả lời: “Làm sao?”

“Đồ hộp của con người đều rất mặn, không thể cho chó mèo ăn được. Hơn nữa đồ hộp trong mùa đông rất dễ đóng thành đá, mèo không cắn nổi.”

Tầm Chu nói, trên mặt kìm lòng không đành lộ ra biểu cảm triu mến, từ đuôi lông mày đến khóe mắt đều ngập tràn dịu dàng.

Anh giơ tay, sờ đầu con mèo trắng trước mặt.

Triều Sinh nhìn thấy hành động này của anh, bật thốt lên ngăn cản: “Đừng có sờ!”

Tầm Chu bị tiếng gọi bất ngờ của cậu làm cho sững sờ, quay đầu kinh ngạc nhìn cậu.

Triều Sinh cúi đầu tránh né tầm mắt Tầm Chu, nhỏ giọng giải thích “Mấy con mèo này bẩn vậy mà anh cũng không sợ dính vi khuẩn à.”

Tầm Chu dường như không để ý lắm, cười cười, thu tay về.

Triều Sinh che kín bộ áo khoác nhưng dày cộm trên người, nhìn cậu beo béo. Cậu không có hứng thú nói chuyện với Tầm Chu nữa, nhặt xúc xích lên, đi thẳng.

Đi đến nơi không có ai, Triều Sinh mới ném xúc xích vào thùng rác, rồi đi vào phòng vệ sinh rửa tay.

Nếu Tầm Chu cho mèo ăn chuyên nghiệp như vậy, vậy sau này mình cũng chẳng cần đi nữa, Triều Sinh vặn chặt vòi nước, nghĩ thầm.

Chỉ là trước giờ chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Tầm Chu cho mèo ăn, hiển nhiên là còn thích đám mèo bản này hơn cả mình, theo lý thuyết nhất định là thường xuyên đến chăm sóc rồi, vậy mà đến hôm nay bọn họ mới tình cờ gặp nhau.

E rằng Tầm Chu đi dạy quá bận rộn, không thường đến như Triều Sinh suy đoán. Vậy mình vẫn nên đến chăm sóc chúng nó nhỉ, chứ giao hết cho người lạ thì không yên lòng. Nếu như sau này lại tình cờ gặp mặt Tầm Chu, trực tiếp đi đường vòng luôn, nói chuyện với người hàng xóm xa lạ này chỉ làm cậu thêm sợ giao tiếp.

Sau khi quyết định xong, cậu nhanh chóng đuổi Tầm Chu ra khỏi trí óc, hai tay đông cứng rúc vào trong túi sưởi ấm, bước nhanh về phía trước.

Cuối tuần cung đạo quán Trúc Phong không quạnh quẽ như ngày thường, có không ít học viên đến luyện tập. Bởi thời gian có hạn, Triều Sinh ưu tiên cho bọn họ sử dụng sân bãi, còn mình thì đứng một bên phụ đạo, nhắc nhở người mới chú ý tư thế. Chờ mọi người đều đi nghỉ ngơi, Triều Sinh mới cầm lấy cung tên, không nhanh không chậm đặt lên dây cung.

Cậu điều chỉnh tư thế và hô hấp xong xuôi, cổ duỗi thẳng, đứng yên, một lát sau kéo dây cung ra, cánh tay nâng lên, đặt tên bên má phải, ngắm vào bia ở cách đó mấy chục mét.

Cậu buông tên ra, dây cung căng tràn sức mạnh trong nháy mắt bung ra tiếng động lạnh lạnh, sau đó là âm thanh trầm thấp khi mũi tên bắn trúng bia, boong boong dễ nghe.

Nhưng mà mũi tên lại lệch khỏi hồng tâm hơn hai mươi centimet, thành tích này còn kém hơn cả các học viên khi nãy, làm cậu hơi mất mặt.

Cảm giác tạm thời chưa tốt, Triều Sinh không nóng ruột, bắn thêm một mũi tên nữa. Nhưng mũi này so với mũi trước chênh lệch không bao nhiêu, thậm chí còn ra ngoài nhiều hơn.

Bắn liên tục bốn mũi tên, Triều Sinh không bắn trúng hồng tâm cái nào, cậu không thể tin được trạng thái của mình hôm nay lại kém đến thế, không chỉ không thể cứu vãn mặt mũi, trái lại còn thảm hơn. Rõ ràng chỉ mới một tuần không sờ tới cung thôi mà, lúc trước liên tục mấy tháng không động vào cung, khi bắn lại cũng có thể bảo đảm trúng từ bảy mươi điểm trở lên.

Sức mạnh cánh tay không có giảm đi, cũng không cảm giác thị lực suy giảm, chẳng lẽ vị trí đặt bia không đúng sao, cậu gỡ bao tay da hươu xuống, nhắc trường cung vào góc ngồi nghỉ ngơi.

Cửa gỗ mở ra, một vị trưởng bối cao gầy bước vào. Triều Sinh ngẩng đầu nhìn ông, lập tức đứng dậy cung kính chào hỏi: “Khổng gia.”

Là thầy dạy cung đạo của cậu, cũng là người đứng đầu của cung đạo quán Trúc Phong.

“Con đến rồi à, gần đây bạn quá hay sao?” Khổng gia năm nay đã ngoài bảy mươi nhưng tinh thần vẫn sắc bén, vừa nhìn thấy Triều Sinh lập tức nở nụ cười.

“Vẫn bình thường ạ.” Triều Sinh ngồi xuống.

Khổng gia vận bình giữ ấm, nhấp một ngụm trà, thuận tiện cầm lấy sổ điểm xem lướt qua. Nhìn thấy kết quả bốn mũi tên vừa nãy của Triều Sinh, ông ngồi xuống, đột nhiên hỏi: “Hôm nay hình như con chưa được tập trung cho lắm.”

Triều Sinh nhất thời ghen lời, nhưng mà cậu nhanh chóng tìm được lý do thích hợp: “Vừa nãy tay con lạnh, cứng lại rồi.”

Khổng gia nặng nề “Ừ” một tiếng, không nhin được dong dài vài câu: “Mùa đông đến rồi, người trẻ tuổi các con toàn chủ quan, không mặc nhiều quần áo, cơm cũng không ăn đúng giờ, đừng ỷ vào thân thể tốt mà chà đạp nó.”

Triều Sinh gật đầu tán thành. Trước mặt vị Khổng gia đức cao vọng trọng này, cậu luôn ngoan ngoãn nghe lời.

“Khổng gia, hôm nay ai xếp bia ngắm vậy ạ?” Triều Sinh hỏi.

“Ta xếp.” Khổng gia nói, “Lúc con không ở đây thì ta xếp, mấy đứa nhỏ khác thì đi nhặt tên, làm nóng một chút ấy mà.”

Khổng gia từ trước đến giờ đều rất cẩn thận, nếu bia ngắm là ông xếp, vậy hẳn là không thể có chênh lệch gì được.

Chẳng lẽ là do năng lực của mình sụt giảm sao, Triều Sinh không chấp nhận cái kết luận này.

Lúc cậu ngẩn người, Khổng gia hơi liếc mắt quan sát sắc mặt cậu. Hai người đều im lặng không nói, trong đạo quán cũng tương đối yên tĩnh. Một lát sau, Khổng gia hắng giọng một tiếng, hỏi: “Suối ấm đủ chưa, tay hết lạnh rồi thì đi bắn tên đi.”

“Dạ.” Triều Sinh phục hồi tinh thần, đứng lên, hít sâu một cái.

Lần này cậu nhất định phải bắn trúng, dù sao thì cũng có Khổng gia ở sau lưng nhìn chăm chăm, lực chú ý của cậu không thể lười biếng được. Từ bước thứ nhất cho tới bước kéo căng dây cung, mỗi động tác trong quá trình cậu đều hoàn thành cẩn thận không một lỗ hổng, tư thế đứng thẳng kiên cường tao nhã y như sách giáo khoa.

Cánh tay Triều Sinh từ trước đến giờ đều rất vững vàng, nhưng nếu như tỉ mỉ quan sát sẽ thấy cổ tay của cậu luôn hơi run.

Lần này nhất định phải trúng.

Trong lòng Triều Sinh mang theo chấp niệm này, dán chặt mắt vào hồng tâm, ngón tay buông lỏng tên.

Đầu tiên là âm thanh lạnh lạnh khi mũi tên rời cung, sau đó là tiếng nặng nề đáp lại khi mũi tên bắn vào bia.

Triều Sinh đứng tại chỗ ngừng thở, thấy rõ kết quả của mũi tên thứ năm này.

Vẫn trật ra ngoài rất nhiều.

Tay nắm cung của Triều Sinh siết chặt, bắt đầu hoài nghi hôm nay có phải cung tên không muốn chơi với cậu nữa không.

Khổng gia đi tới bên cạnh cậu, nheo mắt lại nhìn bia ngắm cách mấy chục mét. Triều Sinh cũng không dám thở mạnh, chỉ lo Khổng gia nói mình không chăm chú, bên cạnh còn có mấy học viên nhỏ tuổi, cậu cũng không muốn bị thuyết giáo trước mặt chúng.

“Tất cả các động tác của con đều rất đẹp.” Ngữ khí Khổng gia có vẻ rất hài lòng, nhưng đến câu tiếp theo, liền chỉ ra vấn đề của Triều Sinh, “Nhưng lúc con giương cung không đủ mạnh. Làm sao vậy, sợ hơi dùng lực mạnh một chút sẽ làm tay con run à, vẫn là tật cũ của con.”

Bị Khổng gia chột trúng khuyết điểm, ánh mắt Triều Sinh lập tức nhìn ra phương xa, không dám quay đầu nhìn thẳng ông.

Không sai, cánh tay của cậu sở dĩ nhìn có vẻ kiên cường như vậy, chính là bởi vì mỗi lần căng dây đều cố ý giảm bớt chút lực.

“Nếu như ngay cả sức mạnh trên tay cũng không chịu truyền nhiều hơn, thì dù động tác có đẹp cách mấy cũng chẳng có nghĩa lý gì, Triều Sinh à.” Khổng gia vịn nắp bình giữ ấm, uống hớp trà, “Bất kể là có trúng hồng tâm hay không, thì trước tiên con phải hết sức tập trung, mới có thể đòi hỏi kết quả.”

Triều Sinh đứng thẳng quá lâu, vai bắt đầu mỏi. Cậu cúi đầu đáp “Vâng ạ”, sau đó lui về một bên cất cung.

Đến trưa lúc ăn cơm, cậu vào phòng thay bộ cung đạo màu trắng ra, mặc cái áo nhung đen dày cộm của mình vào. Mỗi lần Khổng gia thuyết giáo, Triều Sinh đều nghe không vô, cho nên buổi luyện tập chiều nay cậu cũng không muốn tham dự, dù gì trạng thái hôm nay cũng không tốt, về nhà sớm nằm điều hòa, xem bộ phim để thư giãn cho rồi.

Triều Sinh đi về nhà trọ, đến cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua đồ ăn vặt. Đi xuống hai dãy hàng là khu bán đồ dùng vệ sinh, Triều Sinh vừa định quay lại thì chợt nhìn thấy Tầm Chu đứng cách đó mấy mét.

Sao lại là anh ta?

Triều Sinh đột nhiên cảm thấy tần suất người đàn ông này xuất hiện ở trước mặt mình hơi bị nhiều.

Dựa theo lý trí thì Triều Sinh lúc này cần phải lập tức quay đầu để tránh chào hỏi đối phương mới đúng, nhưng cậu nhớ lại chuyện hồi sáng cho mèo ăn, vô thức “hey” với Tầm Chu một tiếng.

Tầm Chu vừa nãy chuyên tâm xem đồ trên kệ, hoàn toàn không chú ý tới có người đang đứng gần mình. Phát hiện là Đoạn Triều Sinh gọi, nét mặt bình thản của anh nhanh chóng nở nụ cười.

“Cái đó...” Triều Sinh muốn nói lại thôi, không biết dùng từ gì hay ngữ khí như thế nào mới thích hợp.

Tầm Chu nhìn thấy đồ ăn vặt trong tay cậu, đoán đó là đồ ăn trưa của cậu, vì vậy hỏi trước: “Chưa ăn cơm nữa à?”

“Anh rửa tay chưa?”

Hai người đồng thời mở miệng, kết quả ai cũng không nghe rõ đối phương nói cái gì.

Tầm Chu nở nụ cười, “À, cậu lặp lại lần nữa được không?”

Triều Sinh bất giác tăng cao âm lượng: “Tôi hỏi anh, rửa tay chưa?”

Sợ đối phương chưa hiểu ý mình, Triều Sinh bổ sung: “Hồi sáng không phải anh sờ bụng mèo hoang à?”

Tầm Chu bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Ồ, rửa rồi, cảm ơn.”

Lúc anh nói chuyện sẽ nhìn thẳng vào mắt Triều Sinh, nhưng mà điều này làm Triều Sinh không thoải mái, trong vòng ba giây nhất định sẽ cúi đầu né tránh tầm mắt anh.

Triều Sinh không có hứng thú trò chuyện nữa, ôm khoai tây chiên và bánh quy socola đến quầy thu tiền.

Chờ đến khi nhìn thấy cậu rời đi rồi, Tầm Chu mới cầm hai chai nước rửa tay ra tính tiền.

Về lại nhà trọ, Tầm Chu lập tức chạy vào phòng vệ sinh, mở vòi nước, đổ một đồng nước rửa tay vào lòng

bàn tay mình.

“Tầm Chu, làm gì đấy, lại rửa tay à, tay cậu bị rửa sắp đứt ra luôn rồi!” Trong phòng khách truyền đến một giọng nữ vang dội.

Trong không khí tràn ngập mùi nước rửa tay, nhưng Tầm Chu vẫn ngửi thấy mùi thuốc lá xen lẫn trong đó, cũng không quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Tần Lộ, đừng có hút thuốc ở phòng khách, ra ban công mở cửa sổ đi.”

Đối phương không trả lời, ngay sau đó Tầm Chu nghe được tiếng bước chân, mùi thuốc lá cũng cách mình ngày càng gần. Tần Lộ dừng ở cửa phòng vệ sinh, khó tin nhún mày lại, giọng nói the thé: “Bị bệnh gì vậy, rửa bao nhiêu lần rồi hả, sạch sẽ quá cũng phải đi khám bác sĩ đấy biết không?”

“Tớ không có bị bệnh sạch sẽ.” Tầm Chu phản bác. Anh quay đầu liếc mắt nhìn Tần Lộ đang tỏ vẻ ghét bỏ mới chịu thỏa hiệp mà đổi giọng: “Thật ra cũng có một chút. Nhưng mà cũng hết cách rồi, hồi sáng bị mèo hoang liếm một cái.”

“Đáng đời lắm, ai bảo rảnh quá không có chuyện gì làm cứ nằng nặc đòi đi cho mèo ăn chờ thằng nhóc kia, còn ngồi xồm ở đó làm bộ tình cờ gặp.”

“Thực tế đã chứng minh, làm như vậy vẫn có kết quả.” Tầm Chu cúi đầu xoa bột trên ngón tay, nhẹ nhàng cong khoe miệng, “Vừa nãy ở dưới lầu tình cờ gặp ẻm, ẻm còn chủ động nói chuyện với tớ.”

“Nói cái gì?”

“Hỏi tớ rửa tay chưa.”

Tần Lộ bỗng nhiên cười ra tiếng: “Lẽ nào cậu đi mua nước rửa tay cũng là vì muốn tình cờ gặp cậu ta hả?”

“Không phải, lần này là tình cờ thật.”

“Được rồi.” Tần Lộ nhún nhún vai, dập tắt thuốc, trở lại phòng khách ngồi lên ghế sofa.

Tần Lộ hôm nay là đến tìm Tầm Chu ăn chùa, kết quả đối phương lên cơn điên, cứ ở trong nhà vệ sinh rửa tay. Vậy mà Tầm Chu còn không an lòng, mua cả mấy loại nước rửa tay, thay phiên sử dụng.

Đối với trạng thái thần kinh bất chợt xuất hiện của Tầm Chu, Tần Lộ đã không cảm thấy kinh ngạc nữa, chỉ là cô không biết Tầm Chu từ khi nào thì bắt đầu ghét mèo. Hai người từ cấp ba đã làm bạn thân, khi đó bọn họ còn cùng mấy bạn khác đi chăm sóc chó mèo hoang ở trung tâm tình nghĩa.

“Ê, Tầm Chu.” Tần Lộ ngán ngẩm hỏi anh: “Cậu tính chừng nào mới nói với thằng nhóc kia?”

Động tác trên tay Tầm Chu dừng lại, anh tạm thời đóng vòi nước, để trong phòng yên tĩnh lại.

“Nói cái gì?” Anh hỏi.

Tần Lộ không chút nghĩ ngợi: “Thì là nói cậu muốn quyến rũ cậu ta, hỏi cậu ta chàng trai ơi có muốn thử một phát không.”

Tầm Chu: “...”

Tần Lộ “Tốt xấu gì cậu cũng phải ám chỉ một chút đi chứ, không thể cứ mãi nhọc lòng tìm cơ hội tình cờ gặp người ta được, làm vậy thì đến bao giờ mới bắt đầu?”

Nhắc tới chuyện này, Tần Lộ cũng coi như là người đầu tiên. Lúc trước là do cô rủ Tầm Chu đến xem thi đấu bắn cung, mới khiến anh chú ý đến Đoạn Triều Sinh. Hơn nữa căn phòng này vốn cũng là của cô, chỉ có điều ngôi nhà mới của cô và vị hôn phu đã trang trí xong xuôi, cho nên liền cho Tầm Chu mượn luôn căn phòng này.

Tầm Chu im lặng suy tư một lúc, nói: “Không sao, như vậy cũng rất thú vị.”

“Cậu cũng không sợ lãng phí thời gian à, chỉ sợ đến cuối cùng lại phát hiện người ta không có hứng thú với đàn ông, vậy cậu liền công cốc.”

“Không, em ấy có hứng thú mà.”

“Làm sao cậu biết?” Tần Lộ hỏi.

Tầm Chu không trả lời, anh không định nói cho ai biết về chuyện Triều Sinh sử dụng Mê Lam, dù sao đó là bí mật của anh và Triều Sinh.

Anh lại mở vòi nước lần nữa, rửa sạch bọt trên tay, nói sang chuyện khác: “Đoạn Triều Sinh nhìn có vẻ không dễ tiếp cận, cho nên tớ không muốn chủ động quá nhiều, tránh làm em ấy phản cảm.”

“Tớ đoán cậu ta đã sớm phản cảm với cậu rồi, ngày đó không phải còn phạt đứng người ta sao?”

“Lần đó chỉ là vì...”

“Chỉ là vì cậu bị chạm dây thần kinh.” Tần Lộ không thể làm gì, “Đến bao giờ cậu mới bỏ được cái tật hờ

một chút là trêu ghẹo người ta đi hả?”

“Khi cậu cai được thuốc lá.”

Tầm Chu rửa hết bọt trên tay, cuối cùng kết thúc quá trình rửa tay lâu dài, lúc lau tay cảm giác da dễ dề chết lặng. Nhìn anh cuối cùng cũng xong từ trong phòng vệ sinh đi ra, Tần Lộ lập tức giục anh đi làm cơm.

“Không làm, cậu gọi thức ăn ngoài đi.” Tầm Chu mỗi một ngồi xuống, “Tay của tớ hôm nay không thể hoạt động nhiều hơn nữa.”

“Được lắm, có bản lĩnh thì buổi tối cũng đừng ăn cơm.” Tần Lộ nghiêng răng nghiêng lợi, “Buổi tối tất cả giảng viên của tổ bọn này đi ăn lẩu đấy.”

“Tùy mấy người.” Tầm Chu không có hứng thú với cuộc hội họp của họ.

Điện thoại trên khay trà rung hai tiếng, Tầm Chu cho là tin nhắn quảng cáo, đứng dậy liếc một cái xác nhận.

“Mê Lam: bạn có một tin nhắn mới.”

Mắt Tầm Chu lập tức sáng rõ. Trong SB, anh chỉ có một người bạn, hơn nữa anh cũng đã chặn tất cả các tin rác, bây giờ người có quyền hạn nhắn tin cho anh chỉ có Đoạn Triều Sinh.

Người sử dụng ykfs: Có online không?

Người sử dụng ykfs: Tôi muốn có người tâm sự

Ngón tay Tầm Chu bởi vì ngâm nước quá lâu, khi đầu ngón tay chạm vào màn hình, thì hệ thống đã không nhận diện nhạy bén được.

Anh nhấn đi nhấn lại rất nhiều lần, rốt cục thành công gửi đi bốn chữ:

“Sẵn sàng tiếp đón”.

4. Chương 4

“Bình cảnh (*), hình như là cái từ này nè.” Người sử dụng ykfs đánh chữ nói: “Một chuyện vốn mình rất am hiểu, bỗng nhiên gặp phải bình cảnh, lúc trước thì làm tùy tiện cũng có thể hoàn thành, nhưng hôm nay bắt tay vào làm lại thấy cực kỳ khó khăn.”

(*) bình cảnh: thường sử dụng với các nhà văn, kiểu đang viết tuốt luốt xong bị bí ý tưởng, thì người ta gọi là bình cảnh

Trục tọa độ y hỏi: “Nghỉ ngơi không đủ à?”

“Đủ, đồng hồ sinh học cũng rất có quy luật.”

“Trí nhớ có tốt không?”

“Cái này tôi cũng không rõ.” Người sử dụng ykfs trả lời, “Tôi không có chuyện gì cần phải nhớ kỹ cả.”

Rất nhanh, Trục tọa độ y gửi tin lại: “Vậy sao, vậy cùng chơi kiểm tra trí nhớ đi.”

Ngón tay Tầm Chu hoạt động mấy lần liền khôi phục bình thường, Tần Lộ bên cạnh nhìn thấy anh đang đánh chữ tốc độ nhanh, không nhịn được hỏi: “Không phải cậu mới vừa nói là không thể dùng tay nữa sao, giờ đang làm gì đây hả?”

“Chat xiu thôi mà.” Tầm Chu không chớp mắt nhìn chăm chú màn hình điện thoại, qua loa trả lời Tần Lộ.

Lúc này trong khung chat của Mê Lam là một đống câu hỏi kiểm tra trí nhớ mà Trục tọa độ y đưa ra: “Một, cậu còn nhớ tối hôm qua trước khi ngủ cậu xem ứng dụng nào cuối cùng không? Hai, cậu còn nhớ lần gần đây nhất uống cái gì không? Ba, cậu có nhớ hàng xóm tên gì không?” Triều Sinh ngồi suy nghĩ đáp án. Dù có nhìn thấy câu hỏi số ba, cậu cũng không hề hoài nghi Trục tọa độ y có mục đích gì.

Người sử dụng ykfs: Một, thời tiết. Tôi kiểm tra xem hôm nay có mưa không.

Người sử dụng ykfs: Hai, hồng trà lạnh. Là buổi trưa hôm trước uống, hôm qua không uống gì.

Người sử dụng ykfs: Ba, không nhớ.

Tầm Chu: “...”

Câu hỏi số ba bỏ cuộc cũng quyết đoán quá ha.

Trục toạ độ y: Được rồi, bước thứ hai kiểm tra trí nhớ, thử nhớ lại đáp án câu số ba đi, viết tắt cũng được.

Triều Sinh đang nằm ỏ trên giường, hai tay ôm đầu gối, nghiêng cổ trầm tư.

Phòng của cậu nằm ở cuối hành lang, hơn nữa cậu biết phòng bên cạnh không có ai ở, cho nên người có thể gọi là hàng xóm, cũng chỉ có người ở đối diện thôi.

Triều Sinh quả thật không nhớ ra được đối phương tên gì, cũng không phải người quan trọng. Nhưng vì để trả lời Trục toạ độ y, Triều Sinh quyết định chơi ăn gian. echkidieu.wordpress.com

Cậu gửi tin nhắn cho Lâm Yêu: “Thầy tiếng Anh của mày tên gì?”

Lâm Yêu đang chơi điện thoại, nhanh chóng trả lời: “Tầm Chu.”

Đúng rồi, cái tên này nè.

Triều Sinh gửi tin nhắn cho Trục toạ độ y: “Tôi nhớ ra rồi, tên là XZ (*).”

(*) Tầm Chu (Xún Zhōu)

Khi Tầm Chu nhìn thấy tên viết tắt của mình xuất hiện, lập tức quên mất nội dung định viết, anh ngơ ngác, sau đó kìm lòng không đành nhếch miệng lên.

“Trả lời rồi.” Anh tự lẩm bẩm.

Tần Lộ nghe thấy anh đang thì thầm, ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: “Cậu nói cái gì?”

“Không có gì.”

Tầm Chu tiếp tục đánh chữ, quay trở lại vấn đề ban đầu của Đoạn Triều Sinh: “Khi gặp phải bình cảnh có nghĩa là cậu cần phải điều chỉnh trạng thái, thử thực hiện cái chuyện cậu am hiểu kia bằng một cách thức khác.”

Hồ hấp Triều Sinh có chút nặng nề, sau khi đi khỏi cung đạo quán, cậu đã nghĩ về lại nhà trọ thư giãn có thể làm tâm tình tốt lên, nhưng yên tĩnh ngồi mấy phút mới phát hiện, tình trạng còn gay go hơn dự đoán, không làm sao có hứng nổi với game hay phim ảnh nữa, thậm chí sức ăn cũng giảm.

Đầu tiên cậu không nghĩ trình độ bắn cung của mình giảm xuống nhiều như vậy, vượt ra khỏi trình độ “cảm giác không tốt”; càng không ngờ là tâm trạng của mình lại không thể chịu nổi cái đòn này, buồn phiền

giống như trong lòng ngực có thứ gì chèn ép.

“Nhưng tôi không biết phải đổi cách thức như thế nào.” Triều Sinh đánh câu nói trong lòng ra, mới vừa gửi đi, xoang mũi bỗng nhiên bắt đầu chua xót.

Cậu phát hiện sâu trong nội tâm mình không biết nên làm thế nào, đó là cảm xúc mà từ lúc cậu sinh ra tới giờ chưa bao giờ gặp phải, là một loại mờ mịt không thể miêu tả. Nếu như cậu im lặng không nói, sẽ cảm thấy bất lực; nhưng nếu như cầu viện với người khác, sẽ cảm thấy tủi thân.

Nhưng ở màn hình bên kia, Tầm Chu chỉ dựa vào những con chữ không phát hiện được tâm lý chuyển choáng của Triều Sinh, cho nên anh chỉ có thể dùng suy nghĩ của người trưởng thành cố gắng cho đối phương thêm sự lựa chọn.

“Cách thức mới chính là cách thức mà cậu chưa từng thử sức, hoặc là không am hiểu.” Trục tọa độ y nói: “Cơ thể cậu thích ứng với cách thức cũ quá lâu, cho nên phần khả năng nằm ngoài cách thức này vẫn chưa được luyện tập, khó tránh khỏi bị thoái hóa.”

Triều Sinh tỉ mỉ đọc hai lần tin nhắn người kia gửi tới, dường như có thể hiểu được ý người kia muốn nói.

Nếu như so sánh cơ thể mình với máy móc, như vậy bây giờ nhất định là có một linh kiện nào đó ở tận sâu bên trong bị hỏng rồi, lúc thường nó không hoạt động ở bên ngoài để cậu nhìn thấy, cho nên khi nó đã cũ kỹ hư hỏng, cậu cũng không phát hiện ra.

Vậy phần khả năng mà mình chưa luyện tập...

Triều Sinh trở nên trầm tư, trong đầu hiện ra câu nói Khổng gia nói với mình, nếu như không thể truyền nhiều sức mạnh vào cánh tay, dù động tác có đẹp cách mấy cũng không có nghĩa lý gì.

Cho nên đó là “sức mạnh” phải không?

Triều Sinh chợt tỉnh ngộ.

Từ trước tới nay, vì để động tác nhìn hài hòa và đẹp hơn, lúc kéo dây cung cậu đều sẽ bớt một chút lực để vị trí khuỷu tay không quá thấp, nên cổ tay cậu thường hay run. Chi tiết nhỏ này người khác chắc chắn không thấy được, nhưng trong lòng cậu rất rõ ràng, lúc bắn cung cậu đã “cắt giảm nguyên vật liệu”. web nào reup làm chó, nhất là truyệnfull

Khi mũi tên lao ra, hấp thu tất cả các điều kiện ảnh hưởng như thời tiết, chiều gió, lực cản không khí, nhưng hôm nay Triều Sinh lại quên nhân tố quan trọng nhất, cung thủ.

Trước đây còn có thể may mắn bắn trúng hồng tâm, qua một thời gian dài, cậu đã thành thói quen khi

giường cung dùng ít sức lực, quên mất bản thân mình còn có thể nâng cao sức mạnh để bảo đảm mũi tên phi hành vững vàng trong không khí.

Tuy rằng còn muốn đến cung đạo quán nghiệm chứng đáp án có phải là “sức mạnh” hay không, nhưng cảm xúc nặng nề trong lồng ngực Triều Sinh đã từ từ tiêu tán.

“Cảm ơn.” Triều Sinh trịnh trọng đánh xuống hai chữ này rồi gửi đi.

Nếu như có thể, Triều Sinh bây giờ thật sự muốn nói cảm ơn ngay trước mặt Trục tọa độ y. Với cái tính tình mạn nhệt ngoài đời của cậu, với người không quen cậu tuyệt đối không chủ động mở miệng nói chuyện, dù là có cảm thấy hứng thú với nội dung người ta nói chuyện, cậu cũng chỉ có thể yên lặng ở trong lòng nói tiếp, chưa bao giờ chịu thử tham dự vào.

Cho nên, tán gẫu với bạn trên mạng không nhìn thấy mặt đối phương mới là cách giao tiếp thích hợp với con người cậu, mà Trục tọa độ y mỗi lần nói chuyện đều cho cậu cảm giác được cưng chiều đến kinh ngạc, Triều Sinh cảm thấy chỉ dùng câu chữ để cảm ơn thì không đủ biểu đạt cảm xúc vui mừng của mình bây giờ.

Cảm xúc vui mừng vì gặp được Trục tọa độ y qua mạng xã hội.

Trục tọa độ y: Cố lên.

Nhìn thấy người kia trả lời lại, Triều Sinh từ từ cũng bình tĩnh lại, nằm trên giường ngửa mặt lên.

Lơ đãng liếc mắt đến vách tường, lúc này mới phát hiện từ sau khi về nhà vẫn quên mở máy điều hòa, Triều Sinh chợt cảm thấy lạnh, lập tức vươn mình lên lấy điều khiển từ xa, mấy phút sau, trong phòng liền trở nên ấm áp.

Cảm xúc thay đổi trong nháy mắt, Triều Sinh lúc này mới khôi phục thái độ lạc quan, nhưng lần thứ hai nhìn lại câu nói “Cố lên” thì viên mắt lại nóng lên, nhúu chặt mày.

Cậu biết không phải mình đang khổ sở, chỉ là vừa nãy trong một khoảnh khắc nào đó, trong lòng cậu bỗng nhiên chui ra một nguyện vọng được voi đòi tiên.

Cậu cũng muốn ngoài đời bên cạnh mình có một người như Trục tọa độ y thì tốt biết mấy.

Trong mắt Triều Sinh, y (*) giống như là một “công cụ chuyển đổi năng lượng”, sau khi truyền năng lượng cho cậu, người kia còn giúp chuyển đổi thành năng lượng tích cực. Đối lại là bạn bè ở ngoài, Triều Sinh chỉ có thể trút giận với họ, cuối cùng tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái buồn bực hơn.

(*) “y” ở đây không phải là đại từ chỉ người đàn ông ngôi thứ ba số ít như các bạn hay gặp trong truyện

đâu, nó là “y” trong “Trục tọa độ y”.

Triều Sinh tự mình biết mình, biết rằng dựa vào năng lực non kém của cậu thì không có cách nào trở thành một người giống như “công cụ chuyển đổi năng lượng” được, cho nên chỉ có thể mong mỗi thiện lương của người khác tới cứu rỗi.

Mặc dù biết suy nghĩ này chỉ tạo thêm phiền phức cho người ta, mà ngày mai, ngày mốt, ngày kia, chỉ cần mạng internet còn tồn tại, Triều Sinh vẫn hi vọng Trục tọa độ y có thể mãi trò chuyện cùng mình.

Làn gió ẩm từ máy điều hòa phảng phất thổi lên người, Triều Sinh nhìn ra cửa sổ bị một lớp sương mù vây kín, nhắm mắt lại thiu thiu ngủ.

Giấc ngủ này đến tận gần tối, cậu bị điện thoại của Lâm Yêu đánh thức, sau khi bắt máy đối phương giục cậu mau xuống lầu đi ăn lẩu.

“Lại đi cùng bồ mày nữa à?” Triều Sinh mới vừa tỉnh ngủ, giọng nói có chút khàn khàn, “Không đi đâu, đừng bảo tao làm kỳ đà cản mũi nữa.”

“Yên tâm, nhỏ không đi, lần này là liên hoan của câu lạc bộ bọn tao, thoải mái dẫn theo người thân.” Lâm Yêu cười to hai tiếng, “Tao nói tao dẫn con trai tao theo.”

“Biến.”

“Đi mà Đoạn Đoạn, nhân tiện cho mày quen thêm bạn.”

“Tao không muốn.” Triều Sinh theo bản năng muốn từ chối xã giao, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng thì lại do dự.

Từ sau khi làm việc ở thư viện, bên cạnh cậu đã rất lâu không có bạn bè nào mới, có thể hôm nay chính là cơ hội để mình bước về phía trước.

Lỡ may mắn có thể quen được bạn giống như y, mặc dù cậu cũng không biết y ngoài đời là kiểu người gì.

Triều Sinh đồng ý đến bữa tiệc này, thay đồ mặc áo khoác, đến chỗ mà Lâm Yêu gửi địa chỉ.

Cỡ mười người tham dự, cả nam lẫn nữ. Trên đường đến nhà hàng lẩu, Triều Sinh vẫn luôn nghe bọn họ cười nói đùa giỡn với nhau, mình thì đi tít ở ngoài rìa im thin thít.

Có người chú ý tới Triều Sinh không hòa nhập, liền lặng lẽ hỏi Lâm Yêu: “Bạn đẹp giai kia sao không nói gì vậy?”

Lâm Yêu không hề nghĩ ngợi, trực tiếp ôm vai Triều Sinh, lớn tiếng trả lời: “Nó ngại ngừng thôi, các cậu cứ chủ động đùa giỡn với nó là nó dễ nói chuyện liền.”

Ngớ ngẩn.

Triều Sinh không nhận được lườm một cái.

Từ nhỏ đến lớn Lâm Yêu đều là như thế này, không biết giữ mồm giữ miệng, nói chuyện chưa bao giờ cân nhắc người khác có lúng túng hay không, còn tưởng rằng mình đang điều tiết bầu không khí.

Triều Sinh lập tức trở thành tiêu điểm của đám đông, cậu cúi đầu, nghe có người cười hỏi Lâm Yêu: “Đùa gì đây, hỏi người ta sao da trắng vậy hả?”

“Công nhận nha, da đẹp thật.” Có nữ sinh hâm mộ cảm thán một câu.

Triều Sinh làm bộ không nghe thấy, nhắc nhắc khăn quàng cổ, che khuất gương mặt và lỗ tai đỏ bừng.

Xung quanh trường chỉ có một nhà hàng lẩu, đến ngày nghỉ lễ là chật ních, cũng may Lâm Yêu đặt chỗ trước. Triều Sinh chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ, đang chuẩn bị ngồi xuống, cánh tay bị Lâm Yêu kéo lấy.

“Đã để lại cho mày vị trí tốt nhất rồi.” Lâm Yêu nói, liền đẩy cậu lên phía trước, “Mày không ăn cay được thì ngồi ở đó, hai người ăn cùng một nồi nước dùng.”

“Hai người” trong miệng hắn nói, ngoại trừ Triều Sinh, còn có một cô gái khác ngồi bên cạnh.

Triều Sinh hiểu rất rõ Lâm Yêu, lúc trước từng giới thiệu bạn gái cho cậu, bị từ chối cũng vẫn bận tâm, bây giờ lại làm nữa.

Ở trước mặt mọi người Triều Sinh cũng không thể từ chối được, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, giữ khoảng cách với cô gái bên cạnh.

“Đừng có mà quản việc không đâu.” Triều Sinh cúi đầu gửi tin nhắn cho Lâm Yêu.

“Hạnh phúc của huynh đệ, cũng chính là hạnh phúc của tao.” Lâm Yêu trả lời.

Triều Sinh phiền nhất là điểm này của hắn, lúc nào cũng tỏ vẻ có “ý thức trách nhiệm” chẳng hiểu ra sao, chuyện gì cũng phải nhúng tay vào, nói trắng ra là ham muốn nắm giữ mọi thứ trong tay quá nặng.

Triều Sinh chuẩn bị lý luận với Lâm Yêu một trận, cậu cúi đầu chuyên tâm đánh chữ, không chú ý tới Lâm

Yêu đã sớm đứng dậy.

“Chào thầy Tầm.”

Mấy người xung quanh bỗng nhiên mở miệng chào hỏi ai đó, Triều Sinh cũng ngược mắt lên, vừa lúc bốn mắt nhìn nhau với Tầm Chu.

“Chào thầy cô ạ.” Lâm Yêu nhìn thấy đằng sau Tầm Chu còn có mấy thầy cô tổ tiếng Anh, “Thầy Tầm hôm nay có uống rượu không ạ, tụi em mời.”

“Sao để cho sinh viên mời được.” Tầm Chu lơ đãng thu hồi tầm mắt từ trên người Triều Sinh, “Tôi nay muốn uống gì thì cứ gọi nhé.”

“Cảm ơn thầy Tầm ạ, lần sau bọn em mời lại.”

Tầm Chu ôn hòa cười cười, cùng các thầy cô khác ngồi ở cái bàn xa xa.

Chờ bọn họ đi xa, mới có người mở miệng cảm thán với Lâm Yêu: “Đột mọe, tại sao giảng viên tiếng Anh của mấy người là Tầm Chu, còn lớp tui lại là cô Tường.”

“Phải thấy thỏa mãn đi, cô Tường cũng không bắt chép thuộc lòng từ vựng, Tần Lộ còn bắt bọn này đối thoại một chọi một, lên bục nói bằng mic luôn.”

“Vậy cũng xấu hổ quá chừng, vẫn là Tầm Chu tốt nhất, ít nhất còn đẹp trai.”

Nhắc tới Tầm Chu, đề tài của bọn họ không ngừng được triển khai. Thầy tiếng Anh này ở trường học xem như là khá nổi danh, trẻ tuổi đẹp trai, còn có thể đàn dương cầm, quan trọng nhất là cách thầy giảng rất thoải mái, khoan dung với sinh viên, làm không ít người muốn tới học ké.

Triều Sinh không tham dự vào cuộc thảo luận của bọn họ, ngồi một bên yên lặng lắng nghe, càng nghe càng khó có thể tin sao người thầy dịu dàng trong miệng bọn họ lần trước lại hà khắc với mình như vậy chứ, bỗng nhiên có người tạo đề tài mới, đề thấp giọng mang theo chút hưng phấn nhiều chuyện: “Các cậu biết không, thầy Tầm là trai hư đó.”

5. Chương 5

“Nam nữ chơi tất, chơi xong liền chia tay, học kỳ trước còn có một cô giáo khoa trang phục biểu diễn vì thầy ấy mà phá thai, tiền đẻu là nhà gái tự trả.”

“Thật không vậy, sao cậu biết?”

“Bạn tui năm ba khoa trang phục biểu diễn nói đó, cô giáo đó từ chức cũng là bởi vì Tầm Chu gây ra đả kích quá lớn với cô.”

Cô gái kể chuyện như thật, sau đó cô lại nhớ tới cái gì đó, cái cổ duỗi duỗi nhỏ giọng nói “Các cậu nhìn đi, cô Tần không phải đang ngồi cạnh thầy ấy sao, hôm nay tui nhìn thấy hai người họ cùng đi ra khỏi nhà trọ. Mà Tần Lộ có bạn trai rồi, bạn bè cô nói là họ sắp kết hôn rồi.”

“Tui nhớ nhà trọ công chức cũng chia nam nữ mà phải không, Tần Lộ trước khi cưới mà còn đi bắt cá à?”

“Ai mà biết, Tầm Chu cũng đâu có ngại.”

“Tui không tin, thầy Tầm nhìn thế nào cũng không như loại người như vậy.”

“Ngược lại thì tui tin á, mấy cậu có từng thấy bộ dạng Tầm Chu lén lút ra sao không, so với lúc trên lớp như hai người khác nhau, có lần ở trong quán bar tui tận mắt nhìn thấy ông ôm hai cậu trai, chắc đều là sinh viên trường mình. Đợi chút hình như tui có chụp hình lại nữa, tìm cho mấy cậu xem.” echkidieu2029.wordpress.com

Người kia lấy điện thoại di động ra, lật qua lật lại album, chia màn hình ra cho mọi người cùng xem.

“Quao, chỗ này đẹp vậy, là cái gay bar ở giữa đường này phải không?”

“Là Tầm Chu thật này, khi ông lên lớp thì nhìn nghiêm chỉnh, tui còn tưởng rằng đang hoàng lâm. Nhưng mà hai cậu kia chắc không phải sinh viên đâu, chắc là trai bao thôi.”

“Là sinh viên thì cũng không có gì ngạc nhiên, khóa trước còn có một nam sinh vì ông mà cắt cổ tay tự sát.”

Nghe đến đó, phản ứng của mọi người còn bất ngờ hơn khi nghe từ “phá thai”, đến cả Triều Sinh cũng không nhận được đặt ly nước trong tay xuống, vênh tai lên hóng hớt.

“Người kia còn sống không?”

“Không biết, nhưng không thấy đi học nữa. Đúng rồi, người kia cùng chuyên ngành với Lâm Yêu đó, đàn anh khóa trước.”

“Đệt, sao lại cắt cổ tay ta, tại Tầm Chu bắt cá nhiều quá hả?”

“Có bắt cá hay không thì không biết, nhưng Tầm Chu nhất định là đã đá người ta, tui nhớ là có nghe ai nói

đàn anh kia điều kiện cực kỳ tốt, điểm đầu vào chuyên ngành đứng hạng nhất.”

Mọi người thay nhau cảm thán đáng tiếc, sau đó mọi người cũng không hóng hớt chuyện của Tầm Chu nữa. Đúng lúc món ăn vừa lên, mọi người hì hục ăn lẩu, không còn hứng thú thảo luận đề tài này nữa.

Chỉ có Triều Sinh còn đang cầm đũa xem xét chuyện của Tầm Chu, giữa bọn họ không có quá nhiều giao tình, nhưng Triều Sinh cảm thấy một người cho mèo hoang ăn chuyên nghiệp như vậy, không đến nỗi hư đồn như bọn họ nói.

Ít nhất thì tiền phá thai của bạn gái cũ cũng phải là anh ta trả chứ nhỉ.

Nhưng mà so với nhân phẩm của Tầm Chu, Triều Sinh càng tò mò tính hướng của anh ta hơn.

Xã hội bây giờ ngày càng bao dung, nhưng hoàn cảnh lớn lên của Triều Sinh vẫn lạc hậu hơn một chút so với ở các thành phố lớn, đồng tính, song tính những người này đều chỉ thấy ở trên mạng. Một học viện nghệ thuật như đại học A đương nhiên cũng càng cởi mở hơn, chỉ có điều Triều Sinh không phải sinh viên ở đây, nơi có thể tiếp xúc với họ chỉ có ở thư viện.

Đúng rồi, Trục toạ độ y cũng là người như vậy.

Triều Sinh chợt nhớ ra mình vẫn đang dùng ứng dụng trò chuyện dành cho gay để tâm sự với đối phương. reup làm chó

Vậy những lúc không nói chuyện với mình Trục toạ độ y sẽ sexting với người khác sao, trong đầu Triều Sinh bỗng nhiên hiện ra khung chat của Mê Lam, ở trên đó còn có mấy câu đối thoại rất kích thích.

“Đoạn Đoạn, ăn đi, chờ cái gì nữa. ” Lâm Yêu giục cậu.

Triều Sinh “Ồ” một tiếng, mới phát giác hai má mình nóng lên vì đang suy nghĩ đến mấy thứ bấy bạ.

Cậu gấp hai miếng ngó sen vào trong bát, im lặng ăn. Người khác trò chuyện cậu không tham dự vào, bọn họ càng trò chuyện khí thế ngất trời, cậu lại càng sợ mình không thể hòa nhập.

Bề ngoài thoát nhìn cậu cũng là người trẻ tuổi giống như họ, nhưng Triều Sinh lại không có thân phận sinh viên, nói là sớm bước vào xã hội, thật ra cũng chỉ là dựa vào quan hệ trong nhà để có thể sống tạm mà thôi.

Triều Sinh nghe ra được, Lâm Yêu dường như là người có nhân duyên tốt nhất trong đám này, mọi người dù là nói cái gì cũng bắt cậu ta phải nói vài câu bông đùa, bầu không khí cũng bởi vậy mà ấm lên.

Triều Sinh đã phát hiện mình và Lâm Yêu là hai loại người, không, hoặc là nói Lâm Yêu tiến bộ nhanh

chóng, bây giờ đã trở thành người ở trong một cái vòng khác rồi.

Vì để cho mình nhìn không quá câu nệ, Triều Sinh mỗi khi ăn một miếng đều ngẩng đầu lên nhìn người ta nói chuyện, còn có thể cùng bọn họ cười mấy câu, không chỉ làm bộ mình cũng đang nghiêm túc nghe, mà còn nghe hiểu được.

Ánh mắt cậu liếc liếc xung quanh, lướt qua lướt lại nhìn trúng tên “traí hư” ngồi xa xa.

Nhưng Triều Sinh bất ngờ là người đàn ông kia cũng đang nhìn về phía bên này. Bốn mắt nhìn nhau, Triều Sinh chợt dạ cúi đầu.

Thật ra ít nhiều gì cậu cũng tin những lời đồn ấy.

“Hôm nay cậu hên quá nhỉ, còn tình cờ gặp được nhóc kia.” Tần Lộ thừa dịp đang nhúng thịt, nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Tầm Chu.

Tầm Chu cho là cô đã ngà ngà say: “Còn không phải là nhờ phúc của cậu sao, gọi tớ đi ăn cùng.”

Tần Lộ đắc ý: “Tất nhiên rồi, nếu như không có tớ, cậu cũng không quen được người ta.”

Tầm Chu cười khẽ, không nói nhiều.

Cho dù đã qua lâu như vậy nhưng anh vẫn nhớ như in cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Đoạn Triều Sinh. Đó là vào cuối tháng 5 năm nay, Tần Lộ rảnh rỗi quá, không biết từ đâu lấy được mấy tấm vé đi xem thi đấu cung đạo, gặp ai cũng rủ, kết quả cuối cùng chỉ có Tầm Chu chịu đi cùng.

Khi đó Tầm Chu đang trong giai đoạn trống rỗng với tình yêu (*), một thời gian dài không giao du với ai, nói chính xác hơn là không mong đợi gì với người yêu tương lai, cho nên cả ngày đều dùng đủ loại hoạt động giải trí để giải sầu.

(*) Giai đoạn trống rỗng: sau khi kết thúc một mối tình thì người ta sẽ có một khoảng thời gian không muốn kết giao với ai, xong rồi bị bế tắc, trống rỗng về mọi thứ, sau khi kết giao được với người mới thì giai đoạn này mới kết thúc. Mình không biết cái này ở VN gọi là gì nữa:(:(bạn nào nghĩ ra nhớ chỉ mình với nhé

Tầm Chu cũng là lần đầu tiên xem thi đấu cung đạo, không giống như thi đấu bắn cung bình thường (*), trước khi cung thủ cầm cung lên sẽ thực hiện rất nhiều nghi lễ. Cứ như thế kết quả cũng không phải trọng điểm, rất nhiều khán giả không biết nên không kiên trì được lâu liền sớm rời chỗ.

(*) chắc các bạn cũng để ý, cung đạo trong truyện là cung đạo Nhật Bản hay còn gọi là kyudo, lên google search để hiểu thêm về nó nhe

Tầm Chu lúc đó cũng mất tập trung, trường đấu cũng rất bình thường, đèn chiếu hình tròn cũng đã cũ kỹ ố vàng, dường như còn có thể nghe được tiếng côn trùng bay vu vu xung quanh bóng đèn.

Nhưng bởi vì lượng khán giả ít, hoàn cảnh toàn thể rất yên tĩnh, Tầm Chu nhỏ giọng nói chuyện với Tần Lộ trên hàng ghế khán giả, nghe cô kể về hạng mục mà gần đây vị hôn phu đang làm.

Đến gần tối, sắc trời âm u, Tầm Chu và Tần Lộ đều không mang dù, bắt đầu do dự có nên về hay không. Nhưng hai người đều là giáo viên, đối mặt với các thanh thiếu niên trên trường đấu cũng không đành lòng làm cho bọn họ thất vọng, vì vậy ở lại thêm một lúc, vỗ tay cho các cung thủ.

Nhưng qua mười mấy phút, sấm kêu vang trời, mưa lớn nhanh chóng đổ ào xuống, hàng ghế phía trước đều bị ướt, các khán giả chạy trốn chết trú mưa.

Thấy mưa to quá, Tầm Chu và Tần Lộ cũng không muốn ở lâu thêm nữa, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng trước khi đi, Tầm Chu quay lại nhìn trường đấu, phát hiện còn có một cung thủ đứng lặng ở chỗ cũ, tay trái giương cung, tay phải kéo dây.

Nước mưa nhanh chóng làm ướt bộ trang phục cung đạo của vị thiếu niên kia, nhưng cậu vẫn cứ kiên cường đứng thẳng lưng, biểu cảm sắc bén, ánh mắt kiên định ngắm vào tấm bia cách mấy chục mét.

Tần Lộ không chú ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Tầm Chu lúc này, thấy anh còn chưa đi liền thúc giục: “Đi mau, đến bãi đậu xe xa lắm.”

“Cậu ấy là người cuối cùng sao?” Tầm Chu đứng tại chỗ hỏi.

“Cái gì?” Tần Lộ cau mày, liếc nhìn trường đấu, “Chắc vậy, chứ không thì ai bắn xong cũng đi hết rồi sao nhóc kia còn ở đây làm gì.”

Đúng đấy, sao còn ở đây, Tầm Chu cũng rất muốn thiếu niên kia.

Dường như mưa có lớn cách mấy cũng không thể ảnh hưởng đến trạng thái thiếu niên kia nhắm vào mục tiêu cứ như trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, cậu làm Tầm Chu nhìn đến xuất thần, cũng lập tức quên mất mưa to gió lạnh.

Phụt.

Sau khi mũi tên lao ra, thanh âm chói chói vang dội, khí thế sắc bén, dường như có thể cạo sát lớp không khí ẩm ướt này ra tia lửa.

Tầm Chu tận mắt nhìn thấy cái mũi tên này xuyên qua màn mưa, gọn gàng nhanh chóng phi vào hồng tâm.

Chẳng biết vì sao, Tầm Chu vui vẻ thay vị cung thủ xa lạ kia, tim đập cũng nhanh hơn, giống như người ở trường đấu chính là mình.

Tần Lộ ở bên cạnh nói cái gì Tầm Chu đều không hề nghe rõ, anh chỉ thấy được thiếu niên ở xa xa đằng kia bị nước mưa thấm ướt mà vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, nhìn cậu chậm rãi buông cánh tay xuống, nhắc theo cung và túi đựng tên rời khỏi trường đấu.

Trong hơi thở đều là mùi bùn đất ẩm ướt, đây là hương vị mùa hè mà Tầm Chu thích nhất.

Sau ngày hôm đó, Tầm Chu rất nhiều lần nhớ lại trường đấu kia. Vốn là một ngày bình thường không có gì lạ, nhưng anh lại bởi vì thiếu niên kia mà nhớ kỹ mọi thứ ở đó. Nhiệt độ của nước mưa, mùi vị của không khí, còn có tiếng trái tim mình đập thành thịch.

Trong kí ức đó, cả bóng đèn vàng cũ kỹ kia, cũng được mỹ hóa thành ánh trăng.

“Thật chẳng ngờ.” Tầm Chu bỗng nhiên lầm bầm.

Tần Lộ chuyên tâm mò trứng cút trong nồi lẩu, không nghe rõ, “Cái gì?”

Tầm Chu còn đang nhìn những người ở bàn xa xa kia, thanh xuân tươi đẹp, các sinh viên nói cười vui vẻ, nhìn thế nào cũng thấy bầu không khí rất hài hòa.

Nhưng nếu như tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện trong bọn họ có một người bị ngăn cách ở bên ngoài, nhìn như đang cố gắng tham dự vào đó, nhưng thật ra chỉ là diễn kịch để bảo vệ lòng tự trọng.

Thật chẳng ngờ em ấy nhát gan như vậy.

Tầm Chu vừa không chớp mắt nhìn Triều Sinh, vừa giơ tay uống ly rượu.

“Mới vừa nói đến chuyện gì rồi, à, hôm đó tôi mua cho bồ đôi hoa tai làm quà sinh nhật, lúc đó cổ lại nói cổ không vui, nói tôi không tặng cổ cái đôi mà cổ thích.” Trên bàn cơm bên này, Lâm Yêu đang kể chuyện tình cảm của mình cho mọi người nghe, “Cái này có thể trách tôi sao, cái đôi mà cổ thích chẳng hợp với cổ chút nào.”

Cuối cùng cũng coi như có đề tài để mình có thể tham dự. Triều Sinh định nói tiếp, thế nhưng có người đã lên tiếng trước cậu. Bỏ mất cơ hội tốt nhất để hòa nhập, Triều Sinh không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ăn đậu phụ cá, mùi vị rất nhạt, càng ăn càng chán.

Lúc mọi người đang nói, Triều Sinh nghe thấy một giọng nói trầm thấp bỗng nhiên tham dự vào: “Các em có đủ ăn không?”

Triều Sinh nghe tiếng ngẩng đầu, là Tầm Chu. Lần này cuối cùng cũng coi như nhớ kỹ tên của anh ta.

“A thầy Tầm, thầy cô phải đi à?”

“Ừm, đã ăn xong rồi.” Tầm Chu tới để tạm biệt các sinh viên, “Mấy đứa tiếp tục đi, bữa này thầy mời.”

“Woa, cảm ơn thầy Tầm!” Một đám người trăm miệng một lời, lập tức quên mất vừa nãy còn bàn tán người ta là trai hư.

Khóe miệng Tầm Chu trời sinh đã hơi cong lên, cho nên lúc không cười cũng vẫn nhìn thấy cực kỳ dịu dàng. Anh bảo nhân viên phục vụ đưa cho bàn này thêm rượu trái cây, độ cồn rất thấp, chỉ là để cho bọn họ vui vẻ.

“Lúc về nhớ chú ý an toàn.” Tầm Chu nói xong câu này, liền quay người rời đi.

Chờ anh đi xa, mới có người nhin không được cảm thán “Bố tiên sư, con người thầy Tầm Chu tốt quá đi, sau này tui hổng nói thầy hư đồn nữa đâu.”

“Chút ân huệ đó mà đã thu phục được cậu rồi sao, trai hư sao có thể để cho cậu nhìn thấy người ta là trai hư được, đương nhiên là chỉ ra vẻ để cậu thấy ổng tốt đẹp thôi, bởi vậy mới làm nhiều đứa trồng cây si.”

“Thôi, bữa lẩu này cũng là thầy ấy mời, không thể mới ngon ăn xong lại quay ra chửi người ta được.”

Lúc bọn họ thảo luận, Triều Sinh chẳng nghe lọt tai, chỉ cảm thấy đầu hơi nóng.

Là ảo giác sao, Triều Sinh không rõ lắm, nhưng cậu tin mình không nhìn lầm.

Cậu nói vừa nãy trước khi Tầm Chu đi “Lúc về nhớ chú ý an toàn” rõ ràng là cố ý nói với cậu.

Sau khi mình đọc chương này xong, mình có một suy nghĩ, trong một số người chúng ta luôn tồn tại một Đoạn Triều Sinh. Một Đoạn Triều Sinh tự ti, giao tiếp kém, chỉ có nói chuyện với internet mới là phương thức giao tiếp thích hợp nhất.

6. Chương 6

Đám Lâm Yêu ăn xong còn muốn đi karaoke, Triều Sinh thực sự không muốn tiếp tục cái kiểu xã giao vô nghĩa này nữa liền mượn cớ có việc về trước.

Đến nhà trọ, Triều Sinh nấu cho mình một bát mì, ở quán lẩu không ăn được nhiều, bây giờ đã đói bụng rồi.

Trong lúc đợi nước sôi, Triều Sinh ôm điện thoại đăng nhập tài khoản Mê Lam, nhìn thấy Trục toạ độ y đang online.

Rất muốn trò chuyện với người kia nhưng mình bây giờ cũng không có đề tài nào có thể đi để tán gẫu, hơn nữa nếu như cứ phàn nàn về mấy việc lông gà vỏ tỏi này hoải, một ngày nào đó y sẽ mất kiên nhẫn, mặc kệ mình luôn phải không.

Chẳng lẽ phải quay về công dụng vốn có của Mê Lam, sexting với người ta à?

Trong lòng Triều Sinh vốn nhận định mấy thứ như chat xiếc với gửi tin nhắn thoại là loại hình giải sầu xấu hổ nhất, còn không bằng “tự lực cánh sinh” (*). Nhưng nghĩ đến y cũng sẽ chat xiếc với người khác trên Mê Lam, cậu liền đột nhiên cảm giác thấy chuyện như vậy cũng không quá khó chấp nhận.

(*) tự lực cánh sinh: thăm du

Lý giải thì được chứ đến lúc đưa mình vào thực tiễn vẫn có khó khăn nhất định. Bỏ đi lòng tự trọng thật ra rất đơn giản, đơn giản chính là tạm thời giải phóng bản thân mà thôi; cái khó với Triều Sinh chính là nhập vai.

Tốt xấu gì Trục toạ độ y cũng là đàn ông mà.

Triều Sinh trước giờ chưa từng nghĩ tới, có một ngày mình còn có thể do dự có nên chat xiếc với đàn ông hay không.

Cậu đang ở độ tuổi hứng chí bùng bùng, nhưng không phải là người ầm đầu, không đến nỗi gửi dục vọng của mình vào mạng xã hội kì ảo kia. Sở dĩ bây giờ đang dao động, chỉ là bởi vì cậu có một chút cảm giác ỷ lại với Trục toạ độ y mà thôi.

Khi cậu giao tất cả cô độc, mê man, nhạy cảm, mất mát cho cái người ở trên màn hình, những câu chữ giữa hai người xa lạ dần dần cũng trở thành cảm giác ỷ lại vào tình cảm. Triều Sinh càng khát khao bộc lộ cảm xúc thì cũng càng mong đợi được Trục toạ độ y đáp lại.

Nhưng mà vừa nghĩ tới y có thể phần lớn thời gian đều sexting với người khác, đồng thời thậm chí còn vui sướng hơn là nói chuyện với mình, Triều Sinh liền kim lòng không đăng mà buồn phiền.

Nếu như mối quan hệ với y thân thiết hơn một chút thì tốt biết mấy.

Chỉ cần có thể duy trì tần suất giao lưu trên internet, Triều Sinh cũng sẽ nguyện ý thử bước thêm một bước, học cách dùng những câu nói phiếm tình để lấy lòng Trục toạ độ y.

Triều Sinh mở ra khung chat với y, dẫn đo suy nghĩ một hồi gửi đi một câu: “Chúng ta thử đi.”

Thấp thỏm chờ đợi một phút, đối phương vẫn chưa trả lời.

Triều Sinh không khỏi thất vọng, chẳng lẽ y đang nói chuyện với người khác sao?

Có lẽ vậy.

Cậu tạm thời để Mê Lam chạy nền, sau đó lên mạng tìm tòi “Bách khoa toàn thư những câu nói thả thính”, cần phải học hỏi nhiều hơn một chút.

Nhưng mấy trang web hiện ra đều không có nội dung cậu muốn tìm, có mấy tiêu đề nhấp vào thì không phải là hình ảnh ghi chép các đoạn chat, mà lại là website tình dục.

Thu hoạch ngoài ý muốn này làm tim Triều Sinh lập tức đập nhanh hơn, dù cho trong phòng chỉ có một mình cậu, cậu cũng có chút ngượng ngùng tránh nhìn thẳng vào màn hình. Qua vài giây tâm tình vững vàng, cậu mới cảm điện thoại cẩn thận xem.

Kì lạ ghê.

Ngón tay Triều Sinh trượt đi mấy lần. Cậu cũng không phải chưa từng thấy trang XXX, nhưng ở đây không hề có phụ nữ, hóa ra là web cho gay.

Tất cả đều là những hình ảnh đàn ông thân mật với nhau, đánh vào thị giác Triều Sinh quá lớn, đừng nói là hưng phấn, dù có tò mò cũng không cứng nổi, nhiều lắm cũng chỉ là xem với tâm thái tìm kiếm cái lạ, nhìn đàn ông với đàn ông “giao lưu” kiểu gì thôi.

Cậu tiện tay mở ra một đoạn phim nhẹ nhàng nhất, mà quan sát mười mấy giây liền không kiên trì nổi. Lúc đàn ông rên cũng chẳng chút mỹ cảm gì, cậu nghe xong thấy còn sợ hơn.

Nước trong bếp đã sôi rồi, Triều Sinh đóng trang web lại, quay ra chuyên tâm nấu mì.

Lúc cậu dùng đũa khuấy mì, chợt nhớ tới đoạn dây thừng trắng trong video, lại nhớ tới tư thế của nam diễn viên, nhớ tới âm thanh kịch liệt giữa bọn họ. Những hình ảnh cứ quanh quẩn trong đầu, Triều Sinh buồn bực mất tập trung, thẳng thẩn vung đũa xuống, chửi tục một câu.

Rõ ràng một mình mình vẫn ổn, sao tự dưng lại thẹn quá hóa giận.

Triều Sinh cũng không nói được tức giận này từ đâu mà đến, có thể là tức bản thân mình vừa nãy coi đoạn phim buồn nôn kia, cũng có thể là tức vì cứ nhớ mãi không quên cái đoạn phim buồn nôn đó.

Vốn là muốn tìm cách sexting, nhưng bởi vì hiện tại tâm tình không tốt, chuyện giao lưu với y cũng không còn có sức mê hoặc lớn như vậy nữa.

Triều Sinh nhỏ giọng thở dài, cầm đũa lên tiếp tục nấu mì.

Điện thoại đặt trên giường rung một tiếng, đó là thông báo tin nhắn của Mê Lam. Triều Sinh thấy mì cũng đã chín, liền nhanh chóng tắt lửa rồi múc mì, bưng bát vội vã ra khỏi nhà bếp.

Trục toạ độ y: Thử cái gì?

Triều Sinh hoài nghi người ta biết rõ còn hỏi, trên Mê Lam thì còn có thể thử cái gì nữa, đương nhiên là...

“Nửa đêm tôi ngủ không được, cho nên vào SB chơi.” Triều Sinh không thể nói trắng ra được, không thể làm gì khác hơn là ám chỉ quanh co lòng vòng, “Anh chuẩn bị ngủ chưa?”

Trục toạ độ y: Vẫn chưa, vẫn luôn online

Trục toạ độ y: Chờ cậu

Triều Sinh đang dùng đũa gấp mì, xem đến hai chữ sau thì ngây ngẩn cả người, tay cầm đũa run run làm nước nóng bắn lên quần áo.

Chờ mình là có ý gì, chờ mình làm gì chứ?

Triều Sinh cảm giác hàm nghĩa biểu đạt của hai chữ này có chút vi diệu, nhưng cậu không thể trực tiếp hỏi rõ ràng, như vậy sẽ mất hứng lắm.

“Ừm, tôi cũng đang muốn tìm anh.” Triều Sinh hơi bối rối, tay đánh chữ hơi run.

Sau khi nhận được câu nói này, Trục toạ độ y đang dựa vào ban công, cười cười gẩy tàn thuốc.

“Xạo quá.” Anh không nhịn được nhỏ giọng cảm thán một câu.

Tầm Chu thật ra đã sớm nhìn thấy tin nhắn “Chúng ta thử đi” của Đoạn Triều Sinh chẳng qua là anh muốn biết, nếu như mình vẫn không để ý tới thì Đoạn Triều Sinh còn muốn tiếp tục gửi tin nhắn nữa hay không.

Kết quả rõ ràng, Đoạn Triều Sinh không nói gì, dường như vì sĩ diện hão mà không muốn chủ động nữa, Tầm Chu lúc này mới từng tâng tâng tới tìm cậu.

“Đúng rồi, có chuyện vẫn chưa hỏi cậu.” Tầm Chu đánh chữ nói, “Cậu độc thân à?”

Tầm Chu hôm nay ở nhà hàng lẩu nhìn thấy bên cạnh Đoạn Triều Sinh còn có một cô gái, tuy rằng hai người thoạt nhìn không giao lưu, nhưng cũng không thể khẳng định giữa bọn họ hoàn toàn không có gì, nói không chừng Đoạn Triều Sinh nam nữ đều chơi tất.

Sau khi nhìn thấy câu hỏi của y, Triều Sinh trả lời chuyện đương nhiên: “Đương nhiên rồi, không độc thân thì sao lại dùng SB này.”

Tầm Chu yên lòng, trả lời cậu: “Cũng không nhất thiết, dù đang yêu đương thì vẫn có lúc cô đơn mà, cho nên cũng cần len lén kiếm người thả thính.”

Triều Sinh nhìn kỹ tin nhắn y gửi tới, không khỏi nhú mày lại.

Cách ăn nói gì đây, đem chuyện bắt cá nhiều tay ra nói dễ nghe như vậy à.

Nhưng vì là quan điểm của Trục tọa độ y, Triều Sinh lại mơ hồ cảm thấy không phải không có lý, dưới cái nhìn của cậu, y là người có kinh nghiệm sống nhiều hơn mình, có thể nói như vậy cũng không kì lạ.

Chỉ là Triều Sinh còn có chuyện để tâm hơn...

“Vậy là anh đang có bồ à?”

Một câu hỏi giống hệt quăng lại về phía mình, Tầm Chu có chút không kịp chuẩn bị.

Không nghĩ tới Đoạn Triều Sinh cũng sẽ cảm thấy hứng thú với cuộc sống riêng của anh, à không, phải nói là cảm thấy hứng thú với Trục tọa độ y.

Ồ quao. Nghĩ như vậy, Trục tọa độ y cũng thật là đáng để anh ghen tị.

Tầm Chu vốn định cố ý nói mình có người yêu rồi, muốn xem thử Đoạn Triều Sinh phản ứng thế nào. Nhưng mà lại lo lắng Đoạn Triều Sinh sẽ mất đi hảo cảm với mình, cho nên không thể làm gì khác hơn là ăn ngay nói thật: “Không có, tôi cũng độc thân.”

Triều Sinh có được câu trả lời mong đợi, thở một hơi như trút được gánh nặng.

Trục tọa độ y: Tôi mãi chưa hỏi cậu, xưng hô với cậu thế nào đây nhỉ?

Triều Sinh suy nghĩ một chút, nói: “Chờ một chút.”

Cậu thoát khỏi khung chat, mở ra hồ sơ cá nhân, xóa tên “Người sử dụng ykfs” mà hệ thống đặt cho.

Suy nghĩ một lúc lâu, cậu mới cẩn thận điền lên vài chữ “Trục tọa độ x”.

Lúc nhấn lưu lại cũng cần dũng khí rất lớn, Triều Sinh cắn răng, quyết định nhấn luôn.

Tầm Chu hút xong nửa điếu thuốc, nhàn nhã nhìn lên bầu trời đêm đen như tro, vừa cúi đầu xuống liền nhìn thấy tên trong khung chat đã thay đổi.

Anh không nhịn được cười, nửa ngượng khối trong miệng đều cười nhả ra.

Trục tọa độ y: Đây là tên tình nhân với tôi à?

“Không phải.” Triều Sinh ngồi ở trước bàn cơm, theo bản năng bật thốt lên.

Nhưng yên tĩnh vài giây, cậu tỉ mỉ suy nghĩ một chút, tên tình nhân chẳng phải chỉ là bạn trên mạng thôi sao, cũng không phải tình nhân thật, trong game còn có thể kết hôn với người xa lạ nữa mà.

Vì thế cậu ở trong phòng lằm bằm: “Đúng thì thế nào.”

Trục tọa độ x: Tôi thực sự không biết lấy tên gì hay, nếu không thì anh đặt cho tôi cái tên đi.

Lý do này cũng quá gượng ép, nếu như thật sự không biết tên gì hay thì cứ giữ tên của hệ thống là được mà, nhưng Tầm Chu hiện tại cũng bắt đầu có hứng thú, trực tiếp dập tắt nửa điếu còn lại, chuyên tâm đánh chữ cùng Đoạn Triều Sinh.

Trục tọa độ y: Vậy lấy tên “Trục tọa độ xz” đi, không phải đủ một tập hợp rồi sao?

“Hả?” Triều Sinh không hiểu, “Tập hợp gì?”

Trục tọa độ y: Hệ tọa độ không gian, trục tọa độ.

“Tôi không hiểu.” Triều Sinh nói, “Tôi học khối văn.”

Tầm Chu: “...”

Quá ngu ngốc, quá khờ khạo.

Tầm Chu có chút bất đắc dĩ, lẽ nào Đoạn Triều Sinh nhìn thấy hai chữ “xz” mà một chút liên tưởng cũng không có sao, rất nhanh Tầm Chu liền thấy Đoạn Triều Sinh đổi tên thành “Trục toạ độ xz”, còn hí hửng nói với anh: “Đổi xong rồi.”

“Ừm.” Tầm Chu đánh chữ đáp lại cậu, “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Nhìn thấy câu chào tạm biệt này, khoe miệng đang giương lên của Triều Sinh lập tức cứng đờ.

Vậy là kết thúc rồi à, cậu còn chuẩn bị hôm nay thức đêm cùng với người kia chat xiếc.

Trục toạ độ y: Ngủ ngon nha cưng

Hả?

Nhịp tim của Triều Sinh có phản ứng trước cả lý trí.

Được, ngủ, ngủ ngon.

Ngón tay cậu run run, muốn đánh chữ trả lời lại cho y, nhưng đầu ngón tay không ngừng đổ mồ hôi, liên tục ấn sai bàn phím.

Không chờ cậu trả lời, ảnh đại diện của y liền biến thành màu xám.

“Ngủ ngon.” Triều Sinh cuối cùng cũng gửi tin xong dù chậm mất nửa nhịp.

Cậu hít một hơi thật sâu, hai má so với vừa nãy nóng lên nhiều. Bát mì trên bàn đã nguội lạnh, tuy rằng còn có chút hơi ấm, nhưng không muốn ăn nữa. Lúc tâm tình chán nản con người ta thường không muốn ăn, cậu biết chứ, nhưng không nghĩ tới khi tâm tình vui sướng cực độ con người ta cũng ăn không vô.

Triều Sinh thì cầm vào bàn tay, lẩn qua lộn lại mà xem tin nhắn của y.

Cậu xem đã rồi mới nhớ tới quần áo của mình dính nước mì, vội vã cởi ra ném vào trong máy giặt.

Khi đổ chai nước giặt, Triều Sinh lơ đãng liếc mắt một cái lên thân chai, chợt phát hiện ở trên có dán một thứ mà cậu chưa hề thấy.

Một tờ giấy nhớ màu vàng, ở trên là hàng chữ mạnh mẽ, viết “*Cảm ơn.*”

Cảm ơn.

Triều Sinh cau mày suy tư, sau đó nhớ lại, mấy ngày trước mình có cho Tầm Chu mượn nước giặt, hẳn là khi đó anh ta đã dán lên, chỉ có điều mình vẫn chưa nhìn thấy.

Lúc đó cũng đã chính miện nói cảm ơn rồi làm gì còn phải cảm ơn lần nữa.

Triều Sinh không quá để ý, nhưng cậu lại nghĩ tới đến buổi ăn lẩu hôm nay, có người nói một câu: “Trai hư sao có thể để cho cậu thấy người ta là trai hư được, đương nhiên là bên ngoài giả vờ tốt đẹp thôi, vậy mới làm cho nhiều đứa trồng cây si được.”

Nhìn tờ giấy nhớ này, còn có chi tiết nhỏ lúc Tầm Chu trước khi đi cố ý nhìn mình nói chuyện, Triều Sinh đột nhiên cảm giác thấy là lạ ở chỗ nào.

Tầm Chu đó chắc không phải là muốn ở trước mặt mình tạo nên hình tượng một người dịu dàng thân thiết chứ? “Hừ.” Triều Sinh xem thường điều này, quyết đoán gỡ tờ giấy nhớ kia ra, vo thành một cục ném vào thùng rác.

Xem ra sau này nhìn thấy Tầm Chu vẫn nên tránh mặt, có hư hay không cậu không biết, nhưng cậu cảm thấy một người đàn ông trưởng thành rảnh rỗi không có chuyện gì vẽ mặt cười lên giấy nhớ, loại hành vi này nhất định phải cảnh giác.

7. Chương 7

Triều Sinh ở thư viện đến giữa trưa, sau đó xin nghỉ nửa ngày, đến cung đạo quán tập bắn.

Cậu nín thở, tập trung cao độ, ngắm vào tấm bia cách đó mấy chục mét. Lần này có chú ý tăng thêm lực, cho nên sau khi mũi tên bắn ra, rớt cuộc cũng đến được gần hồng tâm.

Luyện thêm mấy lần nữa cũng có lại cảm giác. Triều Sinh tìm về được tự tin, nhàn nhã lấy khăn lau cung.

“Triều Sinh, hóa ra con có ở đây.” Không gia đi tới, “Hôm nay có học viên mới đến, ta đã dạy rồi, con rảnh thì đi luyện với người ta một chút.”

“Con...” Triều Sinh đặt cung trong tay xuống, “Thôi bỏ đi, tháng trước có một nữ sinh viên kia luyện một tuần không xong, sau đó không phải dứt khoát không thêm đến nữa sao, chỉ làm phí thời gian của con.”

“Không, hôm nay là một thầy giáo, một buổi sáng đã học xong hết các động tác cơ bản rồi.”

Nghe Khổng gia nói như vậy, Triều Sinh mới yên tâm, “Anh ta ở khu bên cạnh đúng không ạ?”

“Ừm, đang tập một mình, con đến xem thử đi, sửa mấy chỗ sai cho người ta.”

Triều Sinh cầm cung đi ra ngoài, đi qua một dãy hành lang nhỏ hẹp, kéo cửa ra, ngẩng đầu nhìn thấy người thầy giáo mà Khổng gia nói.

Người đàn ông có vóc dáng cao to, đưa lưng về phía cậu, đang cầm cây cung dành cho người mới, hình như đang cúi đầu quan sát.

Sau khi nghe thấy tiếng cửa mở, người học viên mới chưa có trang phục cung đạo quay người lại, đối diện với ánh mắt Triều Sinh.

“Sao lại...” Môi Triều Sinh giật giật, nuốt lời trở lại.

Sao lại là anh nữa vậy?

Triều Sinh phát hiện mấy ngày nay tần suất Tầm Chu xuất hiện trước mặt mình quá nhiều rồi đấy. Mặc dù không có ý kiến nhiều về anh ta nhưng năm lần bảy lượt ngẫu nhiên gặp được, không có ai lại hoàn toàn không thèm để ý, trên mặt Tầm Chu cũng tỏ vẻ kinh ngạc, “Ồ, thật là trùng hợp, cậu là người hướng dẫn ở đây à?”

“Không phải.” Triều Sinh trả lời, “Xem tôi là người hướng dẫn cũng không sao, tôi được cử đến để luyện tập với anh.” echkidieu2029.wordpress.com

Xem phản ứng của Tầm Chu, hóa ra thực sự là tình cờ gặp thật rồi, Triều Sinh chấp nhận lần trùng hợp này, cầm cung đi tới bên cạnh anh.

Cả một khu chỉ có hai người bọn họ, khi Triều Sinh đến gần Tầm Chu một chút thì lập tức ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh. Mùi vị vô cùng ngọt, giống như đứng ở đây là một cái bánh kem vậy.

Mà Triều Sinh ghét nhất là đồ ngọt.

“Vừa nãy tôi thử bắn một mũi tên, bắn không trúng bia.” Tầm Chu đi thẳng vào chủ đề, “Trước tôi từng đến chơi ở những chỗ bắn súng, tôi còn cho là bắn vào bia rất đơn giản.”

Triều Sinh không muốn ngửi cái mùi ngọt gắt trên người anh nữa, cố ý dời ra xa, nói: “Cung đạo truyền thống và bắn súng hiện đại không giống nhau, đừng gộp hai thứ đó vào so sánh.”

Tầm Chu gật đầu, “Ừm, tôi nhớ rồi.”

“Được rồi, bây giờ bắt đầu tập đi, tám bước bắn cung (*), bước thứ nhất...”

(*) trong cung đạo Nhật Bản (kyudo) có một hệ thống kỹ thuật bắn mang tên Hassetsu (Xạ pháp Bát tiết – Bắn cung tám bước). Tám bước ấy sẽ bao gồm từ chuẩn bị tư thế đứng cho đến khi kết thúc bắn và quay về tư thế ban đầu. (Theo Hanoi Kyudo)

Tầm Chu mở miệng ngắt lời hẳn “Mấy cái bước này tôi đã biết rồi, hay là cậu dạy tôi ngắm bắn đi.”

Cái gì?

Triều Sinh nhăn mày. Anh ta quá không biết điều rồi, mới học có nửa ngày thôi mà đã vỗ ngực nói “đã biết”.

Nếu như đổi thành người khác đặc ý như thế ở trước mặt mình, Triều Sinh có khi còn yêu cầu đối phương biểu diễn thành quả đã học được. Thế nhưng đối với Tầm Chu, Triều Sinh lười tích cực, dù sao cậu cũng không muốn ngửi cái mùi nước hoa ngọt gắt đó, phải nhanh chóng đuổi anh ta đi cho xong.

“Đếm ngược bước thứ ba.” Triều Sinh không nhiều lời, hai chân tách ra, tự mình giơ cung lên, “Cầm dây, tay nâng lên, rồi chậm chậm kéo ra.”

“Tôi có một câu hỏi.” Tầm Chu tiếp tục ngắt lời cậu.

“Cái gì?”

“Bia ngắm phía trước đều không có các vòng cụ thể phải không?” Tầm Chu nâng kính, nheo mắt lại, “Ngoại trừ tâm màu đen, còn lại đều là trắng.”

“Ừm, đối với cung thủ mà nói, mục tiêu chỉ có duy nhất một hồng tâm (*) là đủ rồi.” Triều Sinh thuận miệng giải thích, “Nhưng mà tôi có thể nhìn thấy nhiều hơn người khác.”

(*) thật ra thì dùng chữ hồng tâm thì nó không phải là màu đen nữa rồi, nhưng mình chẳng biết phải dùng từ gì khác, cũng không có hắc tâm:))

Vừa dứt lời, tên trên tay Triều Sinh nhanh chóng bắn ra ngoài, nghe âm thanh kia hẳn là ở giữa hồng tâm.

Tầm Chu cúi đầu, “Không phải cậu đang nói chuyện sao, phân tâm bắn tên, không hợp quy củ, đúng chứ?”

Triều Sinh lườm anh một cái, “Còn không phải là bởi vì anh mới hỏi tôi sao?”

Tầm Chu hé miệng nở nụ cười, trở lại vấn đề vừa nãy: “Cậu nói cậu thấy nhiều hơn so với người khác, là có ý gì?”

Triều Sinh im lặng vài giây, tầm mắt nhìn về bia ngắm xa xa, chậm rãi nói “Trong đầu của tôi, bia ngắm đều có các vòng nhất định, vòng mười, vòng tám, vòng bốn, cho nên dù bắn làm sao, thành tích của tôi cũng cụ thể hơn của người khác.”

Tầm Chu bỗng nhiên tỉnh ngộ mà nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, hỏi Triều Sinh tiếp: “Cho nên lưng của cậu cũng ưỡn thẳng hơn người khác phải không?”

Triều Sinh sững sờ, hơi mở miệng lại không lên tiếng. Một hồi lâu sau cậu mới phản ứng được Tầm Chu là đang khen mình.

“Hay, hay là anh sang khu bên cạnh tập bắn bằng cây gỗ đi.” Khóe miệng Triều Sinh giương lên, “Luyện thêm mấy ngày nữa, khi quay lại ngắm bia chính thì tỉ lệ bắn trúng sẽ cao hơn.”

Tầm Chu đồng ý, trước khi đi anh lại hỏi: “Vậy khi nào tôi mới có thể mua cung riêng?”

“Không vội, trước tiên anh cứ dùng cung của đạo quán, thích hợp với người mới.”

“Cung của cậu nhìn ngẫu ghê.” Trong mắt Tầm Chu lộ rõ vẻ tán thưởng, “Còn cao hơn cả cậu nữa.” (*) reup là chó

(*) Cây cung trong cung đạo thường dài từ 2m trở lên

Triều Sinh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh, phản bác: “Phí lời, ở đây có cung nào mà thấp hơn người đâu, sao anh không so với anh đi.”

Tầm Chu nghe ngữ khí của cậu bỗng nhiên dịu dần, nhất thời cảm thấy sung sướng, ra vẻ như không có chuyện gì an ủi: “Thuận miệng nói vậy thôi, đừng nóng giận mà.”

“Ai thèm giận.” Triều Sinh cảm thấy chẳng hiểu ra sao, không cẩn thận cất cao âm lượng.

Tầm Chu biết chừng mực, thu hồi nụ cười trên khóe miệng, lịch sự nói: “Được rồi, tôi sang bên cạnh luyện tập, hôm nay rất cảm ơn thầy Đoạn.”

Thầy gì?

Triều Sinh lần đầu tiên nghe được danh xưng như thế này trong đời, đặt nó ở trên người mình thấy rất kì cục. Đặc biệt đối phương mới thật sự là thầy, điều này làm cho Triều Sinh cảm giác bị trêu chọc.

Sau khi Tầm Chu ra cửa, trong phòng chỉ còn mình Triều Sinh đang luyện tập.

Cậu cúi đầu đặt tên lên dây cung, đang chuẩn bị cầm cung lên, trong đầu phút chốc có một câu hỏi chợt lóe.

Kì lạ thật.

Tầm Chu kia sao biết mình họ Đoạn?

Hôm nay lúc cậu tới thì Khổng gia chưa thấy, khi Khổng gia bảo cậu đến giúp Tầm Chu luyện tập chỉ là nhất thời mở miệng, trước đó Khổng gia không có lý do gì giới thiệu cậu với Tầm Chu.

Thật kỳ quái.

Triều Sinh vẫn luôn có phần cảnh giác với Tầm Chu, cậu không thể không đặt cung tên xuống, bước nhanh đi ra cửa sang bên cạnh hỏi thử.

Sang bên cạnh thì lại không thấy người đâu, Triều Sinh không thể làm gì khác hơn là hỏi những học viên khác: “Tầm Chu đâu?”

“Ai cơ?”

“Cái anh trai hôm nay mới tới đó, vóc người rất cao.”

“Ồ bên trong thay quần áo rồi.” Học viên chỉ xuống phòng thay quần áo, “Anh ấy nói trang phục cung đạo rất tuần tú, cho nên muốn tìm một cái mặc thử.”

Không chờ người kia nói xong, cửa phòng thay quần áo bị kéo ra, Tầm Chu còn đang mặc đồ của mình, trong lòng ngực ôm một bộ cung đạo màu trắng.

“Hơi nhỏ, chắc tôi phải chờ làm riêng thôi.” Tầm Chu cười trả quần áo cho người khác, liếc nhìn Triều Sinh, “Cậu tìm tôi à?”

Triều Sinh thấy xung quanh còn có người, không thể làm gì khác hơn là giả vờ thoải mái, hỏi anh: “Sao

anh biết tôi họ Đoạn, tôi cũng chưa giới thiệu bản thân mà.”

Tầm Chu bình tĩnh nhìn chăm chăm Triều Sinh, trong mắt lại xẹt qua một tia giảo hoạt. Anh cười như không cười, nhẹ nhàng hỏi ngược lại: “Tôi cũng chưa giới thiệu bản thân mà, sao cậu biết tôi tên Tầm Chu?”

Triều Sinh yên lặng.

Đột ngột, vừa nãy nói chuyện nói người khác đều bị anh ta nghe thấy.

Triều Sinh lập tức im re, sắc mặt lúng túng, làm bộ vừa nãy chưa từng hỏi gì.

“Tôi nhìn thấy tên cậu trong danh sách trực ở thư viện.” Ánh mắt Tầm Chu vẫn dán lên người Triều Sinh, “Không phải cậu nói với tôi cậu làm việc ở thư viện sao?”

“Ồ.” Triều Sinh không yên lòng đáp lời một tiếng.

Cậu lo lắng Tầm Chu tiếp đó sẽ truy hỏi mình, vì vậy vội vã đổi chủ đề: “VẬY... tôi sang bên cạnh tập, các cậu có chuyện gì thì cứ gọi tôi. Lúc, lúc ngắm bắn thì không được phân tâm.”

“Được.” Tầm Chu trả lời rất dứt khoát.

Triều Sinh vội vã rời đi, đi ra bên ngoài thở phào một cái.

Cái tên Tầm Chu âm dương quái khí này.

Triều Sinh cảm thấy hơi bất mãn, cái làm cậu sản sinh mâu thuẫn không chỉ là mùi nước hoa của Tầm Chu, mà còn là cảm giác ngọt ngào vô hình trên người Tầm Chu. Đặc biệt là lúc hai người đối thoại, Tầm Chu cứ luôn dán chặt mắt nhìn cậu, dẫn đến áp lực trong lòng Triều Sinh càng rõ ràng hơn.

Giống như cảm giác lúc trước bị Tầm Chu phạt đứng trong lớp học. Nhưng rõ ràng cung đạo quán là sân nhà của mình mà.

Triều Sinh cất cung tên cẩn thận, thay quần áo, cũng không chào hỏi ai liền kết thúc buổi luyện tập hôm nay.

Cậu không phải muốn trộm lười biếng, hôm nay cậu vốn chỉ muốn thử cảm giác mà thôi, sau đó thì không muốn tiếp xúc với Tầm Chu nữa nên là rời đi thì tốt hơn.

Triều Sinh cho mèo hoang ăn xong liền đến thư viện.

Ở nơi này cậu đã rất quen thuộc, thế nhưng cái “danh sách trực” mà Tầm Chu nói hình như cậu chưa từng thấy, cho nên cậu muốn đến tìm thử.

Đi lòng vòng cả lâu một cũng không gặp cái gì có viết tên mình, Triều Sinh không thể làm gì khác hơn là đi đến quầy hỏi chị Kha.

“Danh sách trực gì chứ, chưa từng thấy.” Chị Kha nhỏ giọng trả lời.

“Vậy trong thư viện có cái bảng nào viết tên chúng ta không?”

“Cũng không có, không phải có mỗi cái thẻ nhân viên mà ngày nào em cũng quên đem à?”

“À, dạ.” Giọng Triều Sinh ngày càng nhỏ, “Lần sau em sẽ nhớ đem.”

Lần này Triều Sinh lại càng thấy kì lạ hơn, Tầm Chu vừa nãy nói xạo với mình à?

“Đúng rồi chị Kha, em dùng máy vi tính một chút.” Triều Sinh đi vòng qua quầy, ngồi xuống tìm ghi chép mượn sách của Tầm Chu.

Danh sách rất dài, con chuột trượt mấy vòng mới tới hàng đầu tiên. Triều Sinh xem lướt qua từng cái, sau khi đọc kỹ tên sách thì lại càng thấy hoang mang với Tầm Chu hơn.

“Mang thai cùng vợ”

Đã kết hôn rồi à, không đúng, hôm ăn lẩu không nghe bọn họ nói chuyện này, lẽ nào tên trai hư này làm con gái nhà người ta mang thai thật sao?

“Nhà tạo mẫu tóc Nhật Bản dạy bạn tạo kiểu tóc”

Tóc anh ta không dài như vậy, chẳng lẽ là muốn tạo kiểu cho bạn gái à? Như vậy tình cảm hẳn phải rất tốt, không đến nỗi làm người ta phá thai chứ?

“Món ăn cho người bệnh tiểu đường”

Đệt mợ, có bệnh chẳng lẽ không suy ngẫm trước làm sao để chữa à, thế mà lại muốn có con gấp như vậy, lỡ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi thì làm sao?

“Trước 30 tuổi đừng kết hôn “

Ba mươi tuổi, nhìn dáng vẻ của anh ta chắc chắn không tới ba mươi tuổi.Ồ, hóa ra là chỉ muốn hại người.

Xem một lần ghi chép mượn sách của Tầm Chu, cũng giống như Triều Sinh thử nghiệm một lần kế hoạch mưu trí của đối phương, ấn tượng với Tầm Chu cũng càng sâu hơn.

Đại khái chính là một trai hư “cơ thể có bệnh nhưng lừa gạt không nói, phát sinh quan hệ chưa bao giờ mang bao, cuối cùng làm đến mức xảy ra chuyện cũng không muốn chịu trách nhiệm”.

Triều Sinh không nhịn được nhìn màn hình máy tính khinh bỉ hừ lạnh một tiếng.

“Xem cái gì mà mê mẩn vậy?” chị Kha cũng tiến tới, “Ghi chép mượn sách à, woa, sao người này mượn nhiều vậy mà không trả, cuốn nào cũng quá hạn, gộp lại đền bù không ít đâu.”

Mượn sách không trả, tội thêm một bậc.

Triều Sinh ở trong lòng thầm xác lập bản án cho Tầm Chu.

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 8

Xuất phát từ tinh thần trượng nghĩa, Triều Sinh muốn biết rõ tình hình tình cảm trước mắt của Tầm Chu, nếu anh ta tệ hại đúng như chính mình suy đoán, thì cậu phải đi nói cho Lâm Yêu, để những sinh viên kia biết rõ bộ mặt thật của anh ta, lên án anh ta.

Triều Sinh trở lại nhà trọ, chưa đóng cửa, cố ý để lại một cái khe, nghe động tĩnh ở phía đối diện.

Đến giờ cơm tối, Triều Sinh cuối cùng cũng nghe thấy đối diện có người mở cửa, lập tức nhảy xuống giường, đi ra ngoài gọi đối phương lại.

"Này." Triều Sinh nhìn chằm chằm bóng lưng Tầm Chu, "Có phải anh mượn rất nhiều sách của thư viện mà chưa trả không?"

Tầm Chu nắm chìa khóa, nghe tiếng quay đầu lại, "Ồ, hình như là vậy, tôi quên mất."

Không chờ Triều Sinh mở miệng giục anh lần nữa, Tầm Chu hỏi: "Cậu kiểm tra ghi chép mượn sách của tôi à?"

"Không có." Triều Sinh thề thốt phủ nhận, "Ở chỗ chúng tôi mượn quá hạn sẽ có nhắc nhở, hơn nữa trước đó không phải anh từng mượn một quyển sách rất đắt tiền sao, địa lý gì gì đó."

May là nghĩ tới chuyện này, nếu như Tầm Chu lại hỏi mình làm sao mà biết được tên anh ta, Triều Sinh liền có lý do trả lời.

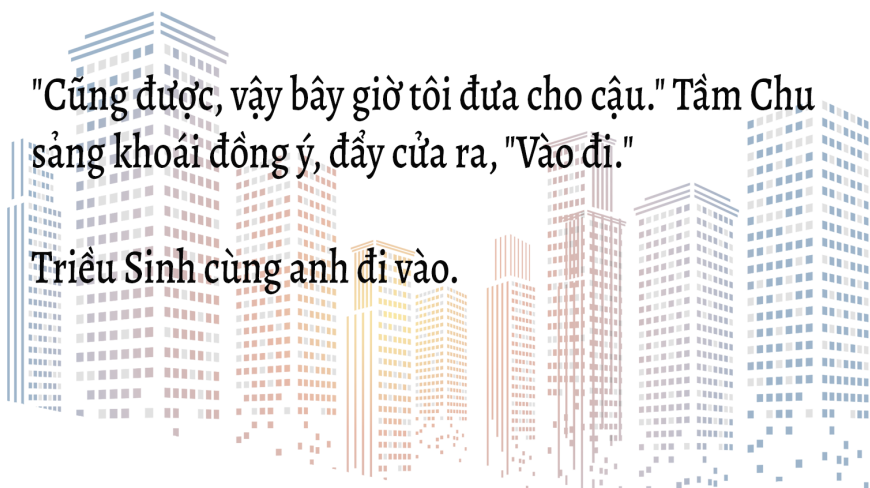
Tầm Chu mở cửa, "Ừm, ngày mai tôi tranh thủ đi trả, cảm ơn cậu đã nhắc nhở."

"Bây giờ đưa tôi cũng được."
"Không phải lần trước cậu nói, thư viện không cho trả thay sao?"

"Đó là với mấy cuốn sách quý thôi, sách bình thường có thể đưa trước cho tôi." Triều Sinh nói, "Không phải anh mượn rất nhiều sao, tôi lấy đi một phần, anh đỡ làm mất."

"Cũng được, vậy bây giờ tôi đưa cho cậu." Tầm Chu sáng khoái đồng ý, đẩy cửa ra, "Vào đi."

Triều Sinh cùng anh đi vào.

Mỗi phòng phần lớn đều giống nhau, nhưng Tâm Chu xếp gọn gàng tất cả các đồ dùng gia đình, nên với cái nhìn đầu tiên thì rất sạch sẽ thông thoáng, khiến người ta cũng thấy thoải mái. Không giống như phòng của Triều Sinh, thượng vàng hạ cám bỏ tùy tiện, muốn tìm đồ cũng phải lục rất lâu.

"Ở trên giá sách, tôi đếm thử xem." Tâm Chu ngẩng đầu lên, nhanh chóng lấy vài cuốn ở giữa xuống, đặt ở trên bàn, "Chắc là sáu cuốn này, có giống như cậu thấy trong ghi chép không?"

ẾCH KÌ DIỆU
ECHKIDIEU2029.WORDPRESS.COM

"Tôi không nhớ rõ." Triều Sinh nói. Lúc này cậu đang đứng giữa phòng ngủ Tâm Chu, sau khi nhìn quanh bốn phía, tầm mắt bị một cái chai nhỏ màu đỏ sậm trên tủ đầu giường hấp dẫn.

Đó chính là nước hoa phải không, hóa ra có hình thù như vậy, giống như một quả táo độc vậy.

Tâm Chu xếp sách gọn gàng, ngẩng đầu nhìn Triều Sinh, "Tôi đi rót cho cậu cốc nước, chờ một chút."

Sau khi anh đi ra ngoài, Triều Sinh lập tức lấy điện thoại ra, chụp mấy cuốn sách trên bàn, lưu làm chứng cứ tạm thời, chứng minh những sách này đúng là Tâm Chu mượn.

Vừa ấn nút chụp, điện thoại phát ra tiếng “tách tách”, trong căn nhà yên tĩnh thì tiếng động này rất bất ngờ. Triều Sinh sợ bị Tầm Chu nghe thấy, nhanh chóng ho khan vài tiếng che giấu.

"Được rồi, nước đây." Tầm Chu cầm cốc bước vào, đưa cho cậu.

ẾCH KỈ DIỆU
ECHKIDIEU2029.WORDPRESS.COM

Khi môi Triều Sinh kề sát miệng ly, chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên dừng lại.

Tầm Chu thấy sắc mặt cậu hơi thay đổi, cho là cậu thấy khó chịu chỗ nào, thân thiết hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không sao, tôi vẫn chưa khát." Nói xong, Triều Sinh nhét cốc về tay Tầm Chu.

Tầm Chu cúi đầu liếc mặt nước sóng sánh, dường như hiểu được tâm tư Triều Sinh.

Vì thế anh trực tiếp cười hỏi Triều Sinh: "Sao lại ra vẻ như sợ tôi hạ độc vậy?"

"Làm gì có, tôi thật sự không khát." Triều Sinh nói xong thì tránh khỏi ánh mắt Tầm Chu.

Tôi không thêm uống nước của anh.

"Chỉ có mấy quyển này đúng không?" Triều Sinh đi tới trước bàn đọc sách, cầm một quyển lên, làm bộ đọc tên: "28 cách trị bệnh tuyến tiền liệt, sức... sức khỏe anh không tốt à?"

Vì để ra vẻ cực kỳ thông cảm, không xúc phạm tới tự tôn của đối phương, Triều Sinh còn cố ý hạ giọng, nghiêm túc nhíu mày.

"Rất tốt." Tầm Chu đem ống cạn sạch cốc nước trong tay, siết chặt cốc giấy, ném vào thùng rác.

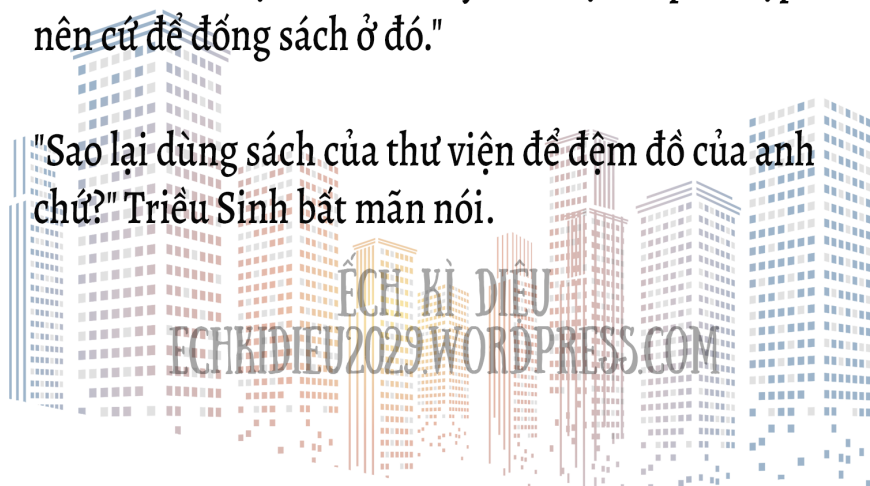
Đôi môi Triều Sinh run rẩy, muốn nói lại thôi.

Cái cốc kia mình vừa đụng miệng vào.

Thôi, chắc là Tầm Chu không chú ý tới.

Tầm Chu đi tới, giải thích: "Tôi chỉ mượn đại thôi, dùng để đệm máy tính và bàn phím. Nhưng mà sau đó tôi mua được cái bàn máy tính độ cao phù hợp rồi nên cứ để đóng sách ở đó."

"Sao lại dùng sách của thư viện để đệm đồ của anh chứ?" Triều Sinh bất mãn nói.

"Sách của tôi thì dày quá, không thích hợp, hơn nữa lúc dùng máy tính để làm giáo án thì cũng phải lật sách ra xem." Tầm Chu nói như chuyện đương nhiên, "Mà những sách này để trong thư viện cũng tích bụi thôi, tôi nghĩ không có ai mượn, cho nên lấy ra hết."

"Ồ." Triều Sinh miễn cưỡng tiếp nhận lời giải thích này, không hỏi thêm nữa, ôm lấy chồng sách chuẩn bị rời đi.

Tầm Chu tiến cậu ra cửa, hỏi một câu: "Tôi nên xưng hô với cậu thế nào?"

Triều Sinh lặng lẽ xụ miệng, không tình nguyện trả lời: "Tôi tên Đoạn Triều Sinh."

"Ừm."

ẾCH KÌ ĐIỀU
ECHKIDIEU2029.WORDPRESS.COM

"Đừng gọi tôi như hôm nay là được."

"Như hôm nay?" Tầm Chu suy tư vài giây, "À, ý cậu là thầy Đoạn á hả?"

Triều Sinh nghe thấy danh xưng này liền thấy khó chịu, trừng mắt với Tầm Chu, lần thứ hai nhắc nhở anh: "Đừng gọi tôi như vậy."

"Được." Tầm Chu vui vẻ tiếp nhận yêu cầu của đối phương, "Khi nào rảnh tới nhà tôi ăn cơm đi, bất cứ lúc nào cũng chào đón cậu, Triều Sinh."

Mặc dù biết câu nói này chỉ là lịch sự thôi, nhưng Triều Sinh vẫn không nhịn được nhận định Tầm Chu thích lấy long người khác. Lần trước mời học sinh ăn lẩu cũng vậy, chỉ là tình cờ gặp thôi mà đã thẳng thắn móc hầu bao, ngọn gió nào ở đâu tới vậy.

Triều Sinh về nhà, thả chồng sách xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ là mình hiểu lầm anh ta, nhưng ma sao một chút áy náy cũng không có vậy ta, Triều Sinh trầm nghĩ, có lẽ bởi vì Tầm Chu thoát nhìn quá giống "loại người như vậy", mới dẫn đến việc dù người khác đồn anh thành loại người gì thì cũng thấy hợp.

ÉCH KỈ ĐIỀU
ECHKIDIEU2029.WORDPRESS.COM

Triều Sinh ngồi xuống, lấy điện thoại ra.

Thật ra hiện tại cậu còn một bản khoả khác, chính là nước hoa của Tầm Chu. Cái chai kia rất đẹp chỉ là mùi quá nồng, Triều Sinh muốn biết rốt cuộc là kiểu người gì mới thích dùng loại ngọt chết người như vậy.

Căn cứ vào đặc điểm của chai nước hoa, Triều Sinh nhanh chóng tìm ra sản phẩm đó. Cậu nhìn kỹ một chút, ở phần giới thiệu toàn là những từ như "ngào ngạt" "mê hoặc" "xao động", thực sự là không khoa trương chút nào.

ÉCH KÌ ĐIỀU
ECHKIDIEU2029.WORDPRESS.COM

Mà kéo xuống chút nữa, Triều Sinh phát hiện dòng nước hoa này hợp với phụ nữ trưởng thành.

Gì đây, Tầm Chu là nữ sao?

Triều Sinh còn chưa ăn cơm tối, cảm thấy như bị tụt đường huyết, phản ứng đầu tiên trong đầu lại là kết luận này. Cậu nhanh chóng khôi phục mạch não bình thường, xụ miệng, có hơi phản cảm, đàn ông trưởng thành mà lại dùng nước hoa phụ nữ à, lằng lơ quá đi.

Chắc một số người có sở thích như vậy.

Triều Sinh cảm thấy chuyện này quá xứng đáng để tìm người "tám", vì vậy vào Mê Lam nhắn tin cho Trục tọa độ y: "Lúc thường anh có thích dùng nước hoa không?"

y đang online, trả lời cậu trong tích tắc: "Thích chứ, tôi có rất nhiều loại."

"Có nước hoa cho phụ nữ không?"

Nhìn thấy câu hỏi này, đầu ngón tay Tầm Chu dừng lại, liếc mắt lên chai nước hoa trên tủ đầu giường.

Trục toạ độ y: Cũng có.

y cũng có.

Triều Sinh hơi kinh ngạc, cậu còn tưởng rằng gay rất khó chấp nhận mùi nước hoa của phụ nữ chứ.

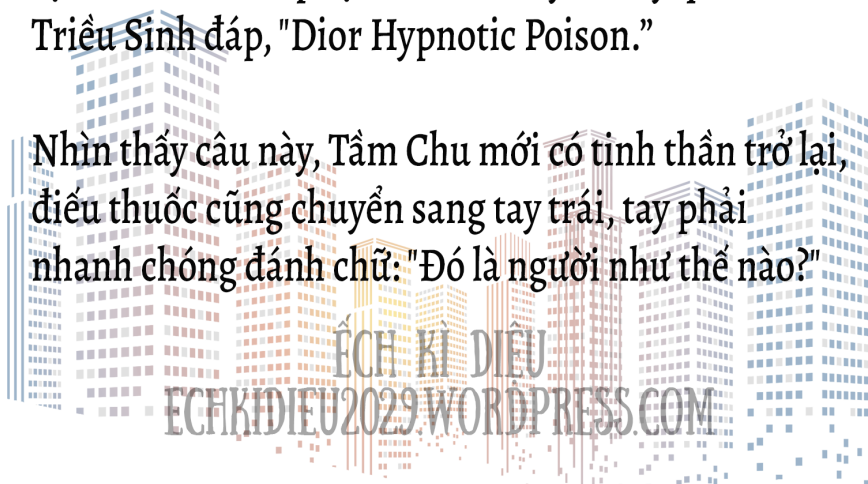
Hơi kì lạ, bình thường nước hoa phụ nữ đều rất dễ chịu, cái y dùng chắc cũng không quá nồng, chỉ có tên Tầm Chu kia mới thích làm cơ thể mình tỏa ra mùi bánh kem hạnh nhân.

Trục toạ độ y: Cậu thích loại nào, tôi sẽ đề cử cho.

"Không cần, chỉ là nhìn thấy có một người đàn ông xịt nước hoa của phụ nữ, cảm thấy hơi kỳ quái."

Triều Sinh đáp, "Dior Hypnotic Poison."

Nhìn thấy câu này, Tầm Chu mới có tinh thần trở lại, điều thuốc cũng chuyển sang tay trái, tay phải nhanh chóng đánh chữ: "Đó là người như thế nào?"

Anh cảm thấy hỏi như vậy còn chưa đủ cụ thể, mặt không đổi sắc viết thêm hai chữ: "Đẹp trai không?"

Rất nhanh, Tầm Chu nhận được câu trả lời nhìn có vẻ rất trung thực của Triều Sinh.

"Bình thường."

ẾCH KÌ DIỆU
ECHKIDIEU2029.WORDPRESS.COM

Tuy rằng trong lòng không phải không thừa nhận ngũ quan của Tầm Chu không phải dạng vừa đâu, tuyệt đối xếp vào hạng anh tuấn, nhưng nếu cho Triều Sinh đánh giá chủ quan, cậu vẫn không muốn khen cái người kia.

Trục toạ độ y: Cậu ghét người ta à?

"Không thể nói là ghét, chỉ là..." Triều Sinh nhất thời không tìm được từ nào thích hợp để hình dung.

Trục toạ độ y: Thấy chướng mắt?

"Đúng." Triều Sinh tán thành, "Cung không phải là không muốn gặp, chỉ là không gặp thì tốt hơn."

Thì ra là như vậy.

Sau khi biết được thái độ của Đoạn Triều Sinh đối với mình, Tầm Chu hít sâu một hơi thuốc.

Trước đây khi còn đi học, bên ngoài Tâm Chu vẫn luôn duy trì hình tượng dịu dàng thận trọng, trên thực tế thì sâu trong nội tâm thì trẻ trâu chẳng kém ai. Bây giờ trưởng thành, cái sự trẻ trâu của anh không chỉ không tan biến theo tuổi tác, trái lại còn hòa lẫn với một chút sắc bén.

Nếu Đoạn Triều Sinh cảm thấy anh chướng mắt, như vậy anh càng muốn xuất hiện trước mặt cậu nhiều hơn.

ÉCH KÌ ĐIỀU
ECHKIDIEU2029.WORDPRESS.COM

Mấy ngày gần đây không khí lạnh đột ngột xuất hiện, nhiệt độ giảm xuống trên diện rộng, máy sưởi ở cung đạo quán cung không giúp được nhiều.

Triều Sinh cứ lười biếng ở trong phòng thay quần áo, hết nửa ngày mới mặc bộ cung đạo đi ra, vừa tiếp xúc với không khí bên ngoài lập tức rùng mình.

Tâm Chu hôm nay cũng có mặt, sau khi nhìn thấy Triều Sinh, anh nở nụ cười hớn hở, nói: "Động tác cơ bản và ngắm bắn tôi đã luyện tập rồi, Khổng gia nói tôi có thể đến tìm cậu bắn bia tiêu chuẩn."

"Ồ" Triều Sinh lạnh run, nhưng không thể không đứng thẳng lưng trước mặt Tâm Chu được.

Cậu vẫn còn nhớ hôm đó Tâm Chu còn khen mình.

"Có thể làm mẫu cho tôi xem thử không?" Tầm Chu hỏi.

"Ồ." Triều Sinh không muốn nói nhiều hơn một chữ.

Khoảng cách hai người hơi gần, Triều Sinh vô thức ngừng thở, mà qua một lúc, cậu phát hiện mùi nước hoa trên người Tầm Chu hôm nay thay đổi rồi, hình như là cam quýt và hoa nhài.

Triều Sinh lần này không chống cự anh nữa.

"Đưa cung cho tôi." Triều Sinh nói, vươn tay ra lấy cung trong tay Tầm Chu.

"Đây là của tôi." Tầm Chu rút tay lại, "Cung của cậu ở bên kia, tôi đi lấy cho."

Nói xong, Tầm Chu đi tới, cầm trường cung của Triều Sinh trở lại.

Cung của cậu và cung trong tay Tầm Chu giống nhau như đúc.

Triều Sinh không tự chủ được mở to hai mắt, bất ngờ đến nỗi nói không nên lời.

"Sao..." Triều Sinh cuối cùng cũng coi như ghen ra được một chữ, "Sao cung của anh lại giống của tôi vậy?"

ẾCH KÌ DIỆU
ECHKIDIEU2029.WORDPRESS.COM

"Ừm, lần trước không phải tôi nói cung của cậu rất ngẫu nhiên sao." Tầm Chu cười cười, "Cho nên tôi đi tìm rất lâu, cuối cùng cũng coi như mua được cái loại giống như vậy. Jikishin 2, đúng không?"

Vẻ mặt Triều Sinh trở nên nghiêm túc, nhất thời cảm thấy tức giận.

"Anh thật là..." Triều Sinh nghiêng răng nghiêng lợi, "Làm gì có ai lại cố tình mua đồ giống người khác chứ?"

Nghe thấy cậu bỗng nhiên cất cao âm lượng, trên mặt Tầm Chu cuối cùng cũng tỏ vẻ lúng túng: "Xin lỗi, là tôi cân nhắc chưa chu đáo. Nếu như cậu để ý thì tôi sẽ đi mua một cây khác."

Dừng một chút, anh nói tiếp: "Dù gì thì cây này cũng không trả lại được."

Triều Sinh: "..."

Cậu hiểu rồi, câu nói sau mới đúng là nói cho mình nghe.

"Vậy anh cứ giữ đi." Ánh mắt Triều Sinh sắc bén như lưỡi dao, phóng thẳng về phía Tầm Chu, "Cây này dùng tốt lắm."

Tầm Chu gật đầu, nở nụ cười: "Ừm, cảm ơn."

Không biết điều.

Lần đầu tiên, tìm Triều Sinh đập liên hồi vì Tầm Chu.

Vì bị anh chọc tức.

9. Chương 9

Đích thân dạy Tầm Chu bắn cung, Triều Sinh cực kỳ không tình nguyện, nhiều nhất chỉ là giúp anh chỉnh dây xong liền né qua một bên như giận hờn không để ý tới anh.

Tầm Chu cũng không để ý thái độ như vậy của cậu, còn tích cực đặt câu hỏi: "Triều Sinh, đuôi tên của tôi cứ lung lay phải làm sao đây?"

Triều Sinh không nhìn thẳng vào anh, qua loa nói: "Vậy anh cầm chặt hơn một chút."

"Triều Sinh, mũi tên này lên không nổi." Tầm Chu một lát sau lại quấy rầy cậu, "Giúp tôi một chút đi."

Triều Sinh không nhịn được đặt cung dưới đất, đi qua cầm cây cung mới tinh của Tầm Chu.

“Anh cầm cẩn thận, đừng buông tay.” Triều Sinh dặn dò anh, sau đó đặt tên lên.

Điều chỉnh độ cao tên cho phù hợp, Triều Sinh nhìn thấy tư thế tay của Tầm Chu chưa đủ tiêu chuẩn, không chút nghĩ ngợi cầm lấy ngón tay anh rồi xếp lại cho đúng.

“Ngắm bắn đi.” Triều Sinh chốt hạ câu nói cuối cùng rồi quay người đi luyện tập.

Lại một lát sau, Triều Sinh nghe thấy âm thanh tên rời cung ở bên Tầm Chu, liền quay đầu liếc anh một cái. Tầm Chu đứng lúc buông cung, xoay xoay vai mấy cái.

Triều Sinh lập tức lớn tiếng nhắc nhở anh: “Đừng có lộn xộn.”

“Hửm?” Tầm Chu không rõ vì sao, nhìn cậu.

“Không phải anh nói anh thuộc nằm lòng tám bước bắn cung sao?” Triều Sinh nói, “Bước cuối cùng là gì?”

Tầm Chu không suy nghĩ, bật thốt lên: “Tĩnh tâm, đứng không?”

Không chờ Triều Sinh nói tiếp, Tầm Chu liền xỏ hết đồng lý thuyết trong đầu ra: “Sau khi buông tên, phải giữ nguyên tư thế bắn, tiếp tục giữ nguyên tinh thần cao độ.”

“Nếu đã biết, vậy mà anh còn lộn xộn.”

Tầm Chu trả lời như đúng rồi: “Vừa nãy tinh thần của tôi đã rất tập trung rồi, không cần phải giữ tư thế thêm nữa.”

Triều Sinh hừ lạnh một tiếng.

Đúng là chỉ giỏi nói hươu nói vượn, người này rõ ràng là đã biết mà còn làm sai, lại còn biện hộ cho sai lầm của mình.

Triều Sinh không muốn buông tha cho anh dễ dàng như vậy: “Vậy sau khi anh buông tên, cũng quên xem kết quả.”

“Không xem không được sao?” Tầm Chu ngẩng đầu lên, lười biếng xoay xoay cổ, “Tôi là kiểu cung thủ sau khi mũi tên đã bay ra ngoài thì không muốn xem kết quả nữa.”

“Anh... anh được lắm, không xem thì thôi.” Triều Sinh liếc mắt một cái, không nhin được lắm bầm: “Già mồm.”

Tầm Chu thấy cậu hơi tức giận, trong lòng trái lại càng sướng khoái hơn.

“Biết rồi, thầy Đoạn.” Lần này thái độ của Tầm Chu nghiêm chỉnh hơn, nở nụ cười khiêm tốn, “Sau này tôi sẽ nghe lời thầy chỉ dạy hơn ạ.”

Danh xưng này lập tức kích thích thần kinh của Triều Sinh, nhưng mà biểu hiện bây giờ của Tầm Chu rất thành khẩn, thực sự khiến người ta chẳng buồn so đo.

Dù là biết người ta lấy mình ra làm trò đùa, Triều Sinh lại cũng chỉ có thể nhin xuống lần thứ hai.

Đến thời gian nghỉ ngơi, Triều Sinh ngồi ở trong góc, ôm điện thoại nhanh chóng đánh chữ.

Sau khi mách với Lâm Yêu về ông thầy tiếng Anh của hắn là một gã già mồm, Triều Sinh liền vào Mê Lam tìm y để cầu nhàu. Tuy rằng ảnh đại diện của y là màu xám, nhưng chờ y đăng nhập nhất định sẽ trả lời mình.

Tầm Chu lúc này cũng ngồi xếp bằng như cậu, có một vị trí có thể hưởng hơi gió ấm từ máy điều hòa nên ai cũng muốn ngồi đây.

Sau khi Triều Sinh gửi cho y mấy câu, nghe thấy điện thoại Tầm Chu bên cạnh vẫn luôn vang tiếng nhạc nhẹ nhàng, lặng lẽ liếc một cái, phát hiện anh đang chơi trò chơi.

Nhưng đoạn hợp âm này cũng hơi bị nữ tính quá, một chiếc điện thoại đen xì cục mịch phát ra loại thanh âm này, thực sự không phù hợp với ngoại hình và khí chất của Tầm Chu.

Triều Sinh thuận miệng lẩm bầm “Ồn quá đi.”

“Xin lỗi.” Tầm Chu nhanh chóng giảm âm lượng.

Bây giờ Lâm Yêu đang ở đi học, y cũng không online, Triều Sinh chẳng có gì làm, chỉ có thể nhin ngó xung quanh.

Hai cánh tay cậu ôm đầu gối, ngoẹo cổ buồn bực ngán ngẩm hỏi Tầm Chu: “Anh đang chơi cái gì vậy?”

“Game nuôi dưỡng tình yêu.” Tầm Chu chậm rãi trả lời, cúi đầu hết sức chuyên chú đọc nội dung vở kịch trong game, “Cậu muốn chơi không tôi gửi lời mời cho cậu.”

“Không chơi.” Triều Sinh chẳng có hứng thú, còn cực kỳ khinh bỉ cái sở thích này của Tầm Chu.

Nhưng mà bây giờ cũng quá rảnh, Triều Sinh liền tò mò vươn cổ sang nhìn điện thoại Tầm Chu.

Vai chính trong game hình như là mượn tiền của một cô gái, bây giờ người ta tới cửa đòi nợ, hệ thống hiện lên một vài lựa chọn.

Tầm Chu quyết đoán lựa chọn “Không trả tiền lại”

“Sao anh lại không trả tiền?” Triều Sinh ở bên cạnh nhìn, “Anh xem độ thiện cảm hạ 8 điểm rồi kìa.”

Tầm Chu nhàn nhã xem nội dung vở kịch, nói: “Không cần độ thiện cảm.”

Triều Sinh không nói chuyện nhiều, tiếp tục cùng Tầm Chu xem trò vui. Sau lại xuất hiện một vài nhân vật nữ, từ ngự tỷ gợi cảm đến học sinh thanh thuần, không thiếu gì cả, nhưng mà mỗi lần đối thoại với người ta, Tầm Chu đều lựa chọn đáp án mà độ thiện cảm sụt nhiều nhất.

Triều Sinh cảm thấy Tầm Chu thật sự không biết chơi, không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc là anh muốn đạt được cái gì?”

“Chẳng cần gì cả.”

“Vậy anh còn chơi làm gì?”

Tầm Chu vừa chọn đáp án, vừa trả lời cậu: “Tăng độ thiện cảm quá dễ dàng, chỉ cần không chọn câu kỳ lạ nhất, thì độ thiện cảm đều sẽ tăng. Nhưng như vậy còn có gì vui đâu, chẳng bằng chọn câu nào ít độ thiện cảm nhất, xem mấy nhỏ đó có ai muốn giết tôi không.”

Triều Sinh: “...”

Bệnh thần kinh à, Triều Sinh dùng ánh mắt “một lời khó nói hết” để nhìn anh.

Máy điều hòa mở cũng khá lâu rồi, nhiệt độ bên trong cung đạo quán dần dần tăng lên, vậy mà gió lạnh còn có thể thỉnh thoảng phả vào mặt, làm Triều Sinh co rúm lại.

Không muốn luyện tập, muốn đi về ngủ. Triều Sinh bắt đầu do dự giữa lười biếng và kiên trì. Thi đấu cuối năm không có ai tham gia, cũng không bao nhiêu khán giả, thuần túy chỉ là cuộc giao lưu của những người yêu cung đạo thôi, bỏ thi cũng không ảnh hưởng đến ai.

“Triều Sinh.” Tầm Chu cúi đầu, bỗng nhiên mở miệng gọi cậu một tiếng.

“Chuyện gì?”

Tầm Chu nói không nhanh, nghe có vẻ rất bình tĩnh: “Cậu là không thích tiếp xúc với người lạ, hay chỉ là không thích tiếp xúc với tôi thôi?”

Câu hỏi thẳng thắn như vậy làm Triều Sinh chần chờ, không trả lời: “Hả?”

Hai người đều im lặng, trong phòng cũng chỉ còn sót lại tiếng nhạc nhẹ nhàng ngọt ngào của game trong điện thoại, vô cùng hữu hiệu hòa hoãn bầu không khí ngột ngạt này.

“Tôi không có suy nghĩ nhiều như anh tưởng đâu.” Triều Sinh cảm thấy câu hỏi này chẳng ra làm sao, không phải vừa nãy cậu còn chủ động nói chuyện với anh ta, xem anh ta chơi game sao, Tầm Chu hít sâu một hơi, ngón tay nhanh chóng nhấp vào màn hình hai cái, thoát ra khỏi game.

Anh quay đầu nhìn Triều Sinh: “Vậy tôi muốn phương thức liên lạc của cậu, không quá đáng chứ?”

Hóa ra mục đích thực sự là cái này à.

Triều Sinh cảm thấy khó hiểu với cách nói chuyện quanh co lòng vòng của anh, cũng không phải xin chịch, hỏi thẳng không phải được rồi sao.

“Cho anh, cho anh.” Triều Sinh nhận lấy điện thoại của anh, bấm số của mình vào.

Khi ngón tay đánh chữ, Triều Sinh cảm giác cơ thể cứng ngắc, vì vậy đứng lên chuẩn bị bắn thêm mấy mũi tên, hoạt động chút cho máu huyết lưu thông.

Tầm Chu cất điện thoại cẩn thận, cũng cùng cậu đi tới vị trí luyện tập.

“Cậu bắn cung từ khi nào?” Tầm Chu đứng ở bên cạnh, quan sát động tác tư thế của Triều Sinh.

“Cấp hai.” Triều Sinh trả lời, “Ở nhà hay ném phi tiêu, phát hiện ném rất chuẩn, cảm thấy có thiên phú như thế nên đi học cung đạo.”

“Vậy cậu học bắn cung bình thường không phải tốt hơn sao?”

“Cái đó nhìn...” Triều Sinh chậm rãi nâng cánh tay đang cầm cung: “...không đủ ngẫu.” echki-dieu2029.wordpress.com

Khi mới bước vào giai đoạn thành niên, Triều Sinh say mê vào trò chơi và hoạt hình, có lần cái bệnh trẻ trâu phát tác, liền dâng trào tâm huyết muốn đi học cung đạo. Những nơi dạy cung đạo ở trong nước khá là ít, may mà ở thành phố cậu ở vừa vặn có một cái, cũng chính là cung đạo quán Trúc Phong này.

Ban đầu ba mẹ đều cho là cậu hứng chí nhất thời, thế nhưng sau đó Triều Sinh vẫn duy trì nhiệt tình với bộ môn thể thao này, còn được Khổng gia nhiều lần khích lệ, mẹ cậu lúc này mới đồng ý cho cậu tiếp tục học.

Khi cậu lên cấp ba, kỹ thuật cũng đã dần thành thực, từ lấy được thưởng, đến lấy được giải quán quân, rồi lại có thể phụ đạo học viên khác, Triều Sinh đã có thể xưng là một cung thủ ưu tú.

Thế nhưng...

Tuy là nguyên nhân chỉ có như vậy, nhưng ngọn lửa nhiệt tình cậu dành cho cung đạo, đã không còn là xuất phát từ yêu thích, mà nó chính là việc mà cậu am hiểu nhất trên trần đời, cho nên không thể không tiếp tục làm.

Bằng không, cậu sẽ phải thừa nhận bản thân một việc cũng không thành.

Tầm Chu ôm cung, tò mò đánh giá Triều Sinh: “Cậu mới hai mươi tuổi hả?”

“Gần mười chín.”

Thông thường vào thời điểm như thế này, Triều Sinh đều sẽ tiếp tục bị truy hỏi: “Tại sao không học tiếp?”, sau đó cậu không thể không kiên nhẫn giải thích thành tích, ý nghĩ của mình và ý kiến của phụ huynh, cuối cùng phiền chán mà kết thúc đề tài.

Nhưng mà Tầm Chu chỉ “Ồ” một tiếng, không nói thêm câu nữa.

Triều Sinh vốn đang hô hấp căng thẳng, anh như vậy làm cậu có thể bình tĩnh lại.

“Tôi còn chưa hỏi anh, anh học cung đạo làm gì, công việc của giảng viên nhàn nhã lắm à?”

Triều Sinh bắn mũi tên cuối cùng, thu lại cánh tay, xoay mặt hỏi anh.

Thế nhưng mới vừa nghiêng đầu đi, Triều Sinh liền phát hiện Tầm Chu đang nhìn cậu chăm chăm, hai người lập tức bốn mắt nhìn nhau.

Triều Sinh từ trước đến giờ không thích đối mặt với người khác, xuất phát từ ý muốn bảo vệ bản thân trong lòng, ánh mắt cậu lập tức nhìn loạn xung quanh, cuối cùng dừng ở không quá quan trọng nào đó.

Ánh mắt Tầm Chu lại vẫn cứ dán trên người Triều Sinh. Anh hé môi, giọng nói ôn hòa: “Bởi vì có chuyện muốn biết đáp án, cho nên tới nơi này tĩnh tâm, luyện tập tập trung lực chú ý, suy nghĩ mọi chuyện cho rõ ràng.”

“Chuyện gì?”

Bởi vì biết mình bị đối phương nhìn chăm chăm, trong lòng Triều Sinh không dễ chịu, không tỉ mỉ nghe Tầm Chu nói cái gì. Kết quả sau khi vô thức nói một câu, cậu mới ý thức được mình hơi nhiều chuyện, vì vậy nhanh chóng bổ sung: “Anh không muốn nói thì đừng nói.” truyệnfull reup là chó

Tầm Chu lắc đầu một cái, khóe miệng trưng ra nụ cười yếu ớt.

“Từ rất lâu tôi đã có một nguyện vọng chính là cùng người mình thích du lịch thế giới.” Tầm Chu nói, đôi mắt cuối cùng cũng coi như dời khỏi mặt Triều Sinh, chuyển hướng ra tấm bia ở đằng xa, “Nhưng mà rốt cuộc muốn đi cùng ai, tôi vẫn còn chưa biết.”

“Ồ...” Triều Sinh hơi bất ngờ nhú mày lại, “Như vậy à?”

“Ừm.”

Bởi vì không biết nói gì, Triều Sinh không khỏi cười khan một tiếng, hỏi anh: “Rốt cuộc là anh đang yêu đương cùng bao nhiêu người mà khó lựa chọn như vậy?”

“Không phải ý đó.” Tầm Chu nhẹ nhàng mím môi, “Bây giờ tôi vẫn đang độc thân.”

Triều Sinh nửa tin nửa ngờ.

Tầm Chu nói tiếp “Du lịch thế giới thật ra không chỉ đơn giản là du lịch, trong đó còn có sự tín nhiệm và ý lại với người yêu. Cho nên tôi không muốn quyết định qua loa, chỉ muốn đi cùng với người tôi yêu nhất.”

Nào có phức tạp như thế, Triều Sinh không để ý tới ý nghĩ của Tầm Chu. Dưới cái nhìn của cậu, chuyện như “du lịch thế giới” cái khó nhất là tiền.

“Phải rồi.” Tầm Chu liền chuyển chủ đề đến Triều Sinh, “Cậu mới vừa nói mình gần mười chín, vậy sinh nhật cậu là ngày nào?”

“Thứ bảy tuần sau.”

“Có hẹn chưa?”

“Tôi về nhà với ba mẹ.”

Tầm Chu “Ồ” một tiếng, trong giọng nói ngập tràn thất vọng. Triều Sinh nghe ra, chợt cảnh giác chẳng lẽ tên này muốn hẹn cậu hôm đó à, thấy Tầm Chu không bổ sung nói rõ gì nữa, Triều Sinh coi như là mình suy nghĩ nhiều.

Triều Sinh cất cung, cởi áo ngoài đi vào phòng thay quần áo, lúc trở ra nói với Tầm Chu một tiếng “Tôi về trước đây.”

“Được.” Tầm Chu vẫn nhìn chăm chú vào bóng lưng kiên cường của người thiếu niên, mãi đến khi đối phương biến mất ở chỗ rẽ hành lang.

Chờ Triều Sinh đi, Tầm Chu mới lấy điện thoại ra, vào Mê Lam, xem mấy tin nhắn Triều Sinh gửi cách đây không lâu.

Đập vào mắt là một tràng kí tự đầy cảm xúc:

“Tức chết luôn, tôi gặp phải một gã ngu ngốc.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tầm Chu: Tại sao cậu không tiếp tục đi học?

Triều Sinh: Bởi vì Tấn Giang không cho chơi tình thầy trò.

10. Chương 10

Người bình thường nếu như nhìn thấy người khác nói xấu sau lưng mình, nhất định cũng sẽ hơi tức giận, hoặc là tủi thân, oan ức. Nhưng Tầm Chu không hề, tố chất tâm lý của anh trời sinh đã vững vàng, vừa nhìn thấy Đoạn Triều Sinh chửi mình, anh lập tức tràn đầy phấn khởi hỏi: “Tức cỡ nào?”

Triều Sinh kể chuyện Tầm Chu mua cùng một loại cung với cậu cho y nghe. Nhưng sau khi nói xong, Triều Sinh cũng gần như ngơ ngác.

Cậu không muốn xả giận về các mối quan hệ trong cuộc sống ra cho y nghe, như vậy sẽ làm người ta thấy cậu lòng dạ hẹp hòi, sẽ để lại ấn tượng xấu cho y.

Trục toạ độ y: Chắc người ta chỉ là muốn thân thiết với cậu hơn cho nên mới dùng đồ giống cậu thôi.

“Vậy thì quên đi.” Triều Sinh xóa bỏ suy đoán của y: “Tôi chả thèm tiếp cận với loại người như vậy.”

Loại người như vậy...

Đầu ngón tay của Tầm Chu nhẹ nhàng gõ vào cây cung trong lồng ngực, hơi kinh ngạc. Số lần anh nói chuyện với Đoạn Triều Sinh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, không ngờ đối phương đã phân loại tính cách mình thành ra như vậy rồi.

Cho nên anh trực tiếp hỏi: “Loại người như vậy là sao?”

Trong đầu Triều Sinh không có từ nào để hình dung Tầm Chu, ấn tượng duy nhất chính là trước đây không lâu nghe người khác nói cái từ “traí hư.”

Sau khi Tầm Chu nhìn thấy hai chữ kia, ngón tay anh dừng lại, lần này anh lại càng hứng thú: “Là sao, hư cỡ nào?”

Trục toạ độ xz: Anh ta, nam nữ đều chơi.

Trục toạ độ xz: Bạn trai cũ của anh ta từng cắt cổ tay vì anh ta, bạn gái cũ thì phá thai vì anh ta.

Triều Sinh do dự một chút, bổ sung một câu “Nhưng mà những chuyện này đều là tôi nghe người khác nói thôi.”

Khóe miệng Tầm Chu nhếch cười, liên quan tới những lời đồn đãi này anh thờ ơ không để tâm, nhưng anh vẫn để ý trong lòng Đoạn Triều Sinh nghĩ về anh như thế nào.

Trục toạ độ y: Đúng là hư thật, cách xa anh ta một chút, cẩn thận anh ta lại nhìn trúng cậu.

“Vậy thì không đâu.” Triều Sinh đối với chuyện này rất yên tâm, “Anh ta nhìn tôi không vừa mắt.”

Cũng không phải Triều Sinh tự ti, mà là cậu tự mình biết mình. Tầm Chu thoát nhìn chắc là thích kiểu người chịu chơi, tối thiểu, có thể thực hiện được giấc mộng “cùng người yêu du lịch thế giới”, cũng sẽ tìm người yêu có trình độ tiếng Anh tương đương chứ không thì ra khỏi biên giới thì khó giao tiếp lắm.

Hướng chi nhìn từ tuổi tác, trong mắt Tầm Chu cậu chỉ là một đứa nhỏ chưa trưởng thành, chứ không thì anh làm gì mà cứ hay dùng danh xưng “thầy Đoạn” để trêu ghẹo cậu.

“Sao lại không vừa mắt?” Tầm Chu nhìn điện thoại, thăm thì.

Không chỉ nhìn trúng em, còn muốn dẫn em đi du lịch thế giới nữa kìa.

“Thật ra tôi thấy anh ta phiền, cũng không phải bởi vì người khác nói anh ta hư hỏng.” Triều Sinh gửi một hàng chữ, “Chủ yếu là người này, cả ngày rảnh rỗi có chuyện gì cứ đi thư viện mượn sách, bà mẹ, mượn xong còn không thèm trả.”

Trục toạ độ y: Quá thời hạn không trả, không phải là bị đền tiền sao?

“Phải đó, nhưng anh ta ở đối diện nhà tôi, không thể nào cứ bảnh mắt ra là lại đi phạt tiền anh ta được.” Triều Sinh nói, “Lúc trước nhắc nhở anh ta, tôi còn chẳng biết phải mở miệng làm sao, cả xưng hô cũng không có.”

Tầm Chu lúc này mới nhớ ra, Đoạn Triều Sinh quả thật chưa từng gọi tên anh ở trước mặt, cũng không gọi là “thầy Tầm”, vẫn luôn dùng đại từ để thay thế.

Anh còn tưởng rằng đối phương xem thường xưng hô với anh, hóa ra là vì cảm thấy không đủ lịch sự mà khổ não à.

Trục toạ độ y: Trực tiếp gọi tên không được sao?

“Anh ta lớn hơn tôi nhiều, còn là thầy giáo của bạn tôi, gọi thẳng tên thì kì quá.”

Trục toạ độ y: Vậy thì gọi là anh.

“Ai thèm.” Triều Sinh nhìn màn hình cười nhạo một tiếng, đánh máy chữ, “Anh ta mà xưng á?”

Tầm Chu: “...”

Trục toạ độ y: Vậy gọi là thầy đi, dù gì ở trong môi trường học đường gọi như vậy cũng ổn

Bảo cậu gọi Tầm Chu một tiếng thầy, suy nghĩ kỹ một chút còn có chút không phục. Nhưng Triều Sinh nghĩ tới nghĩ lui cũng không có lựa chọn tốt hơn, liền miễn cưỡng tiếp nhận.

Ngày lễ tạ ơn, cũng là sinh nhật mười chín tuổi của Triều Sinh. Cậu ngồi xe buýt đường dài về nhà, mới vừa lấy chìa khóa mở cửa, liền nghe thấy mẹ ở trong phòng to tiếng.

Đang cãi nhau với ba cậu, không bằng nói là bà đơn phương to tiếng. Ba cậu tính tình âm áp, nhiều năm như vậy bị vợ mắng quen rồi, mặc cho bà tức giận ông cũng có thể thờ ơ ngồi ngẩn người trên ghế salông. Có lúc Triều Sinh không nhìn nổi, qua nói vài câu, kết quả lần nào cũng là ba đứng đứng dậy trước khuyên nhủ cậu.

Cho nên sau này khi bọn họ lại cãi nhau vì mấy chuyện dù lớn dù nhỏ, Triều Sinh đều giả bộ không nghe thấy, đóng cửa một cái làm chuyện của mình.

“Hửm, con về làm gì?” nghe thấy cửa nhà có động tĩnh, mẹ cậu cầm cây chày cán bột bước nhanh tới.

Lông mày Triều Sinh nhíu lại, khó hiểu nhìn mẹ, “Con về đón sinh nhật...”

“Ai ôi, suýt chút nữa là mẹ quên rồi.” Mẹ cậu lúc này mới nở nụ cười vui vẻ, “Mấy ngày nay mẹ bị ba con làm cho tức chết, con về thật đúng lúc, hỏi ông xem ông lấy tiền trong nhà làm cái gì rồi.”

Nhìn thấy hai mắt bà long sòng sọc, lòng Triều Sinh chìm xuống giọng cũng không lớn: “Chắc lại đi đánh đề hả?”

“Ông giấu mẹ mua xe mới!” Mẹ trừng mắt một cái đến ba cậu đang ngồi trong phòng ngủ: “Cứ đòi mua xe đi du lịch với đồng nghiệp, chuyện lớn như vậy cũng không thêm bàn với mẹ, tiền của ông chẳng lẽ không có phần của mẹ sao?”

Sau khi biết được nguyên nhân mẹ tức giận, Triều Sinh yên lòng, lặng lẽ lườm một cái.

Nhà cậu cũng không nghèo, cái xe kia đã lái cả chục năm nay, bây giờ cũng nên đổi cái mới rồi. Nhưng mà Triều Sinh không dám mở miệng nói, tính mẹ cậu nóng, nếu như không đứng cùng thuyền với bà, thì bà sẽ chia mũi dùi vào cậu.

Bà bỏ chày cán bột vào lại nhà bếp, rửa sạch tay, nói với Triều Sinh: “Giờ mẹ đi đặt bánh kem cho con, chờ chút nha.”

“Tôi đã đặt rồi.” Tiếng ba cậu từ trong phòng vọng ra.

Mẹ cậu lại nặng xì lên: “Ồ, ông còn nhớ hôm nay sinh nhật con mà lại chẳng nói tiếng nào cho tôi biết.”

Triều Sinh lúc thường đã quen với không khí yên tĩnh ở thư viện rồi, vừa nghe tiếng ồn ào liền đau đầu. Cậu nín lấy cánh tay mẹ, bắt đắc dĩ khuyên bà: “Được rồi mà mẹ.”

Chờ cảm xúc của bà bình tĩnh lại, Triều Sinh mới vào nhà bếp giúp bà nấu ăn. Trước đây mười ngón tay cậu không dính nước mùa xuân, nhưng từ sau khi ngưng việc học thì cảm thấy hồ thẹn, cho nên ở trước mặt người lớn trong gia đình thì rất ngoan ngoãn, học làm cơm học làm việc nhà, giúp bọn họ giảm bớt gánh nặng.

“Sao rồi, có thân với các đồng nghiệp không?” Mẹ hỏi cậu, “Lúc ở cùng với người ta thì dẻo mồm một chút, đừng có im lìm như lúc con ở nhà.”

“Con làm gì có đồng nghiệp nào thân đâu, trong thư viện chỉ có mấy người như vậy, toàn là phụ nữ trung niên, con với mấy thím đó nói cái gì?”

“Vậy con đi làm quen với các giáo viên, sinh viên gì đó nữa, mẹ đã nói với con rồi mà con cứ quên, trường con không phải nhiều người nổi tiếng lắm sao, MC hay đạo diễn gì đấy.”

Triều Sinh ghét nhất là tư tưởng kiếm bạn ích kỉ của mẹ, nhưng cậu không dám cãi lại, không thể làm gì khác hơn là thở dài, qua loa đáp: “Biết rồi biết rồi, con nhớ kỹ rồi.”

Sợ bà lại tiếp tục lải nhải, Triều Sinh quay người mở khóa vòi nước, nhanh chóng rửa tay, nói: “Con về phòng nằm một lát, trên xe ồn quá, con ngủ không ngon.”

Mẹ “Ừ” một tiếng, vùi đầu thái rau.

Vừa vào phòng ngủ, Triều Sinh lập tức đóng cửa, nhào lên trên giường nằm úp sấp.

Cậu chôn mặt trong tấm chăn đã được hong khô trong nắng, mí mắt uể oải, buồn ngủ.

Trong lòng Triều Sinh, tất cả mọi người xung quanh giống như là đều nằm trên một cái bia ngấm, từ vòng bốn, đến vòng sáu, lại tới vòng tám tiến dần lên. Bạn bè thì ở vòng tám, người nhà thì ở giữa vòng bảy và vòng tám, đồng nghiệp thì ở vòng ba, vị trí không quá quan trọng.

Mà cậu, đứng ở trung tâm, được vòng chín trống không chặt chẽ bảo vệ, không ai có thể vượt qua nổi.

Không, bây giờ ở mép vòng chín, có thể thêm một người. Dù cậu chưa từng gặp người đó nhưng người đó cho cậu cảm giác tự do, muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Triều Sinh nghĩ đến y thì lại khôi phục tinh thần, trở mình, vào Mê Lam.

Cậu hơi ngại nếu như chủ động nói hôm nay sinh nhật mình, giống như là đang đòi đổi phương chúc mừng vậy, cho nên cố ý đổi ảnh đại diện thành hình bánh kem sinh nhật có cắm nến.

Không biết y có thể cảm nhận được hy vọng trong lòng Triều Sinh khi nhìn thấy cậu thay đổi ảnh đại diện hay không.

Nhưng mà, nếu như trong danh sách bạn bè của y có rất nhiều bạn, vậy thì không có cách nào chú ý tới cậu ngay được.

Triều Sinh ý thức được vấn đề này, chân mày nhíu chặt, nghiêm túc nghĩ cách.

Mà không chờ cậu nghĩ ra cách mở màn, y đã đi trước một bước: “Đổi ảnh đại diện nha!” echki-dieu2029.wordpress.com

Phát hiện nhanh vậy sao!

Triều Sinh không nhận được cong môi, y đã phát hiện hôm nay là sinh nhật của cậu rồi.

Mà phát hiện này còn mang ý nghĩa hóa ra y cũng đang yên lặng chú ý tới cậu.

Trục tọa độ y: Hôm nay sinh nhật à?

“Ừm.” Nụ cười Triều Sinh càng sâu, cậu hình như rất lâu rồi chưa vui vẻ như vậy, thậm chí còn học theo y gửi tới một biểu cảm khuôn mặt cười.

Trục tọa độ y: Sinh nhật vui vẻ nha, cục cưng.

Cho dù cách màn hình, nhưng khi Triều Sinh đối mặt với xưng hô thân mật như vậy, thì hai má vẫn kìm lòng không được mà nóng lên. Cách giao tiếp của cậu với người ta ngốc nghếch quá, liền trả lời một câu “Cảm ơn” rất cẩn thận, chỉ lo sẽ phá hủy chút ám muội nho nhỏ này trong lòng y.

Trục tọa độ y: Tôi chỉ nói câu này, có vẻ không có thành ý lắm, có phải là...

“Không phải.” Triều Sinh cảm nhận được cái gì gọi là được được cưng quá hóa sợ, “Tôi rất vui.”

Trục tọa độ y: Cho nên có chuyện tôi muốn hỏi cậu.

Hỏi cậu? Hỏi gì vậy ta? Triều Sinh không chớp mắt nhìn chằm chằm khung chat, cảm giác được nhịp tim của mình đang từ từ tăng nhanh.

Nhưng mà chẳng kịp chờ y gửi tin nhắn, màn hình điện thoại Triều Sinh bỗng nhiên hiện lên cuộc gọi tới, còn là số lạ.

Chắc là cuộc gọi quảng cáo, hôm nay ngồi trên xe cậu đã nhận rất nhiều, câu đầu tiên người kia nói là: “Anh Đoàn chúc anh sinh nhật vui vẻ”, sau đó bắt đầu chào hàng sản phẩm, chắc chắn là Lâm Yêu ở bên ngoài gặp ai xin thông tin là viết số điện thoại của cậu.

Triều Sinh không nhận được nghe máy: “Alo.”

“Sinh nhật vui vẻ.”

Đây rõ ràng giọng nam, từ tính mạnh mẽ, không giống như lúc trước từng nghe. Nhưng Triều Sinh vẫn như cũ không dự định lãng phí thời gian, định cúp máy để chờ y gửi tin nhắn cho mình. *truyenfull reup là chó*

Không tới vài giây, bên kia liền nói tiếp.

“Tốt xấu gì cậu cũng phải nói với tôi một câu cảm ơn chứ, Triều Sinh.” Người đàn ông tại bên kia điện thoại bất đắc dĩ phì cười.

Triều Sinh nhất thời mông lung, không nhớ ra được đối phương là ai.

Nhưng mà nghe ngữ khí bên kia hình như rất thân với mình, Triều Sinh vừa nhớ lại vừa nói cảm ơn: “Ồ, cảm ơn nha.”

“Chờng nào cậu về trường?”

Trường? Triều Sinh tỉ mỉ nghe giọng nói của người đàn ông này, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Sao lại là anh ta? Triều Sinh khá bất ngờ.

“Ngày mốt.”

“Ừm.” Tầm Chu nói, “Vây quà của cậu tôi đặt trong tủ giữ đồ thư viện, dãy C số 19, khi về nhớ tới lấy.”

Triều Sinh không thể tin “Hả?” một tiếng, “Sao anh biết sinh nhật tôi?”

Tầm Chu ở bên kia điện thoại im lặng chốc lát, sau đó Triều Sinh nghe thấy anh không còn có ý cười nữa: “Hôm đó cậu có nói với tôi mà, không nhớ sao?”

“Ồ nhớ rồi.” Triều Sinh lúc này mới nhớ ra. Hôm đó cậu chỉ thuận miệng nhắc tới, không ngờ người này còn nhớ kỹ, lại còn mua quà sinh nhật cho cậu.

Nhưng bọn họ có thân đến mức này đâu.

“Được rồi, không quấy rầy cậu nữa.” Giọng Tầm Chu chợt cao lên, “Bye bye, tuần sau gặp.”

“Ừm, bye.”

Sau khi Triều Sinh cúp điện thoại, vẫn cảm thấy kinh ngạc, không nhận được nhắn với y một cậu: “Mịa nó,

này cái tên kia tự xưng gọi điện chúc tôi sinh nhật vui vẻ.”

Trục toạ độ y: Tên nào?

“Hư.”

Chỉ cần một từ để tỏ rõ thân phận, thông tin dư thừa cũng lười đánh.

Trục toạ độ y: Ồ.

Trục toạ độ y: Hôm nay anh ta thế nào?

“Chẳng thế nào.” Triều Sinh nói.

Nhưng mà bây giờ tâm trạng cậu đang tốt, suy nghĩ một chút, vẫn là bổ sung một câu khích lệ hiếm thấy:
“Thật ra giọng anh ta rất hay.”

Đương nhiên là chỉ giới hạn trong thời điểm chúc mừng sinh nhật.

“Đúng rồi, vừa nãy anh muốn hỏi tôi cái gì?” Triều Sinh chợt nhớ đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Tầm Chu đang dựa vào ban công hút thuốc, gió lạnh len lỏi qua sợi tóc anh, rồi thổi vào cổ áo. Anh chăm chú đánh câu hỏi của mình, quên luôn cái lạnh đang bao trùm.

Trục toạ độ y: Yêu qua mạng với tôi không?

11. Chương 11

Hình như là mùa đông hàng năm đều sẽ có như vậy một ngày như vậy, thiếu niên lim dim đôi mắt buồn ngủ, đầu ngón tay vén một góc rèm cửa sổ, cậu đột nhiên nhìn thấy một thân cây khô trơ cành bị màn tuyết trắng xấp bao phủ.

Bất ngờ này luôn có thể làm tinh thần cậu phấn chấn.

Trận tuyết đầu mùa đến sớm, lát phát từng bông tuyết nho nhỏ như ngọc, rơi vào trong mắt cậu hòa tan thành một hồ nước dịu dàng.

Hơi thở Triều Sinh ngập tràn vui mừng chẳng thể kìm nén, lòng bàn tay cầm điện thoại bị không ngừng đổ mồ hôi, toàn bộ tâm tình trong lồng ngực chỉ có thể bao hàm thông qua một tiếng bất ngờ “Hả?”

Giọng vừa cất lên vừa vắn bị ba cậu đang chuẩn bị mang hoa quả vào, cửa phòng ngủ chỉ hở một cái khe, giọng nói trầm thấp khàn khàn của ông hơi nghi vấn: “Con đang gọi cho bạn à?”

Triều Sinh hoảng loạn đặt điện thoại lên giường, câu chữ chưa thể thoát khỏi niềm vui: “Không có, con đang chơi game. Vừa rút được một tấm thẻ rất lợi hại.”

“Ăn quýt đi.” Ông đi tới, đặt túi quýt ở trên bàn, “Tiền có đủ tiêu không?”

“Đủ ạ.”

Dường như ông còn muốn nói với cậu gì đó, mà nhất thời không tìm được đề tài có thể khơi dậy hứng thú cho con trai, không thể làm gì khác nên cứ đứng tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng chặc lưỡi để giảm bớt lúng túng rồi chậm rãi ra cửa.

Chờ ba đi rồi, Triều Sinh xuống giường đóng kỹ cửa, rồi quay lại trên giường suy nghĩ nên trả lời y như thế nào.

Mặc dù lời mời của đối phương rất có sức hấp dẫn, nhưng Triều Sinh tỉnh táo lại rồi vẫn không thể không nói một câu nói thật: “Tôi không biết nói mấy thứ kia đâu?”

Trục toạ độ y: Thứ gì?

“Là mấy cái đối thoại giống như tiểu thuyết 18+ í.”

Trục toạ độ y: Em không thích thì chúng ta sẽ không nói mấy cái đó.

Trục toạ độ y: Chỉ coi như là làm người yêu không thấy mặt thôi, có được không?

Có lẽ là ba chữ “không thấy mặt” tạo một chút cảm giác an toàn cho Triều Sinh, cậu dường như đồng ý không chút nghĩ ngợi.

Sau đó, Triều Sinh lại lâm vào nghi hoặc “biết rõ y ngoài đời là đàn ông, vậy mà mình còn có cảm giác chẳng muốn xa rời người ta”. Nhưng may là lúc này cảm giác thỏa mãn đè ép tất cả hoài nghi, nên chút dao động này cũng có vẻ không quan trọng mấy.

Dù sao cũng không có ai biết.

Chỉ cần ở ngoài đời không ai biết bí mật khó có thể mở miệng này, vậy thì còn có cái gì đáng phải để ý đối phương là nam hay nữ đâu, chỉ cần hai bên len lén vui vẻ không phải tốt à, “Ồ trong Mê Lam anh có bao nhiêu bạn vậy?”, sau khi trở thành cái gọi là “người yêu” Triều Sinh cuối cùng cũng có thể lấy dũng khí hỏi câu hỏi cậu đã giấu kỹ từ lâu.

Trục toạ độ y: Mới vừa yêu đương với anh xong đã không thể chờ đợi được nữa muốn quản lý anh rồi à?

“Không phải em chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Trục toạ độ y: Chỉ có một mình em.

Trục toạ độ y: Thật đó.

Khóe miệng Triều Sinh mới vừa cong lên, lại bỗng nhiên ép xuống: “Anh rõ ràng đã dùng Mê Lam từ rất lâu rồi.”

Trục toạ độ y: Nhưng chủ động yêu qua mạng như vậy lại là lần đầu tiên.

“Vậy tại sao lại tìm em?”

Tầm Chu vui mình trên ghế sôpha, nhìn thấy thiếu niên này rõ ràng là đang chờ được nịnh mấy câu, anh phì cười.

Còn có thể tại sao nữa, nếu như không phải cảm thấy hứng thú với em anh mà thêm tải cái ứng dụng xàm xí này à.

Trục toạ độ y: Cảm thấy em đáng yêu chút sao.

Triều Sinh lần đầu tiên trong đời được người ta dùng từ “đáng yêu” để hình dung, làm con trai thì thật ra cậu muốn nghe từ khác hơn. Nhưng mà y và cậu chưa từng gặp gỡ, phần lớn ấn tượng về đối phương đều dựa vào trí tưởng tượng, Triều Sinh cũng không để ý đối phương hiểu lầm mình như vậy.

Tầm Chu liếc nhìn thời gian, hỏi cậu: “Em ăn tối chưa?”

“Sắp ăn.”

“Nhớ phải ước điều ước sinh nhật.”

“Đương nhiên rồi, năm nào em cũng ước tận ba điều.”

“Ba điều lận à, tham thế.”

“Vậy năm nay ước một điều thôi.”

“Để thỏa hiệp vậy sao.”

Tầm Chu cảm thấy Đoạn Triều Sinh đối xử với bản thân mình thật đúng là không công bằng, thà là ngoan ngoãn nghe lời một người bạn trên mạng, cũng không muốn nói chuyện điện thoại thêm vài câu với anh, đã mười chín tuổi rồi mà chút ý thức phòng bị cũng không có, dám đồng ý chuyện yêu qua mạng cũng không sợ bị người ta lừa tình lừa tiền sao? Vì để cho Đoạn Triều Sinh có thêm thời gian bình tĩnh suy nghĩ, cho cậu một cơ hội hối hận, Tầm Chu lựa chọn nói dối “Mấy bữa nữa anh phải đi công tác, bên kia tín hiệu không tốt, có thể không online được.”

Trục toạ độ xz: Ừm, em chờ anh về.

Quào, lại còn có cách nói chuyện của người yêu, nickname còn có tên viết tắt của anh.

Khi dùng thân phận Trục toạ độ y đối mặt với Đoạn Triều Sinh, Tầm Chu lại không thể biểu hiện ra bất kỳ bất mãn nào, anh gửi đi một cái khuôn mặt tươi cười phù hiệu, nói “Anh sẽ cố hết sức tìm cơ hội lên mạng.”

Trục toạ độ xz: Không sao đâu, công việc quan trọng hơn.

Ngoan ngoan như vậy, so với bộ dạng thờ ơ thường ngày như hai người khác nhau.

“Ừm, anh ngủ trước đây, ngày mai có chuyến bay sớm, phải dậy sớm.”

Tầm Chu đánh một hàng chữ cuối cùng, không tới hai giây Đoạn Triều Sinh đã trả lời “Ngủ ngon”, đằng sau còn có một đồng dấu chấm than, cực kỳ nhiệt tình.

“Sao lại ngốc như vậy chứ?” Tầm Chu tự mình lắc bầm, trong giọng nói chan chứa triu mến.

Rốt cuộc là không thích cuộc sống của mình cỡ nào, mới có thể giao phó tình cho một người chưa từng gặp mặt, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, Tầm Chu nhìn cậu ra vẻ ngoan ngoãn với mình, không đành lòng chút nào, giả bộ thoát mạng.

Không sao, đợi thêm chút nữa thôi.

Tầm Chu nhìn hàng chữ Đoạn Triều Sinh gửi tới.

Chờ anh bước vào cuộc sống của em.

Giờ cơm tối, mẹ cậu cắt ra một miếng bánh kem lớn đặt vào đĩa giấy, lúc đưa cho Triều Sinh thì có một miếng kem rớt xuống, dính vào đầu ngón tay hai người.

Triều Sinh rất ghét đồ ngọt, lập tức rút miếng khăn giấy lau tay.

Mẹ cậu ngồi xuống nói rất nghiêm túc: “Mười chín tuổi rồi, sau này sẽ là người lớn, cũng không thể tùy hứng muốn cái gì thì làm cái đó được nữa.”

Triều Sinh vo giấy ăn thành một cục tròn, ném lên bàn, “Con có tùy hứng đâu, bây giờ không phải con đang đi làm đảng hoàng à?”

“Không phải mẹ đang nhắc nhở con sao.” Mẹ nói, không ngừng gắp thịt vào bát Triều Sinh, “Mẹ là người từng trải, hiểu được suy nghĩ ở tuổi này của con. Con không an phận, mẹ biết, con cũng có suy nghĩ muốn bỏ công việc bây giờ, đúng không?”

“Mẹ đừng có đoán suy nghĩ của con nữa có được hay không?”

“Mẹ có đoán đâu, con như thế nào mẹ còn không biết à, con cho rằng con trẻ tuổi con ngon rồi.” Mẹ cười, “Người trẻ tuổi ấy mà, đều cảm thấy mình như chim bay bướm lượn, cho nên mới cứ thích làm những chuyện thiêu thân. Con nên nhanh trưởng thành đi, đừng tiếp tục giống như chúng nó.”

“Chúng nó là ai?”

“Chẳng phải ai, mẹ nói vu vơ ấy mà.” Bà rót cho cậu một ly nước mơ, “Bây giờ không phải con làm ở thư viện sao, rảnh đọc nhiều sách, dù gì cũng miễn phí. Cái bản cung gì đó của con cũng nên bỏ đi, đừng cứ mãi lãng phí thời gian vào mấy thứ vô ích nữa, cũng không ai trả tiền cho con.”

Triều Sinh muốn phản bác, muốn lý luận, nhưng nhìn thấy thần sắc bình tĩnh của mẹ thì đành phải cúi đầu trả lời một câu: “Ồ.”

Mỗi bữa cơm ở nhà cơm đều kèm theo tiếng cãi nhai của mẹ, Triều Sinh đã quen từ lâu, cũng lười cãi lại, để bà khỏi phải phát hỏa với mình. echkidieu2029.wordpress.com

“Lát nữa cơm nước xong thì đi ngủ sớm một chút, không được lén lút chơi điện thoại.”

“Dạ vâng.”

Cho dù cậu đã mười chín tuổi, mẹ vẫn cứ xem cậu như con nít yêu cầu cậu phải “nhanh trưởng thành lên”,

không ngừng thúc giục không ngừng quản giáo, từng chút từng chút tiêu hao hết kiên trì của Triều Sinh.

Bởi vì ảnh hưởng của mẹ, nên mỗi lần đối mặt với trưởng bối, cái cậu đem theo không phải là tôn kính, mà là nhân nhượng.

Sau hai ngày như vậy ở nhà, Triều Sinh cuối cùng cũng có thể được giải thoát, ngồi trên xe buýt về lại trường.

Buổi tối, xe dừng sát ở cổng sau trường. Trước khi về nhà trọ Triều Sinh có thể đi ngang qua thư viện, cậu nhớ Tầm Chu bỏ quà của mình trong tủ giữ đồ nên bây giờ đi lấy. Tủ giữ đồ phải dùng mã vạch, nhưng mà Triều Sinh có chìa khóa của tất cả các tủ, lấy hàng vô cùng đơn giản.

Số 19C vừa đúng là số tuổi của cậu, không biết là trùng hợp hay là Tầm Chu cố ý.

Trong tủ có một hộp chữ nhật màu xanh dương, Triều Sinh thấy phía trước có thùng rác, liền tiện tay xé giấy bọc quà.

Mở ra một chút thì thấy là một hộp nhựa cứng, Triều Sinh gỡ hết giấy ra, là một đĩa phim.

“It’s a wonderful life”

Với trình độ tiếng Anh của cậu thì vẫn có thể hiểu được tên phim.

Đã là thời đại nào rồi mà còn có người tặng thứ này. Đầu đĩa ở nhà cậu đã sớm đi tong, máy tính ở trường học cũng không thể đọc đĩa CD được.

Nhưng mà tốt xấu gì thì đây cũng là tâm ý của người ta, Triều Sinh dù không có cảm giác quá vui mừng, cũng ít nhiều có một chút thỏa mãn.

Sau khi về nhà trọ, Triều Sinh đặt hộp đĩa lên bàn rồi cởi đồng áo dày nặng ra vào phòng tắm.

Lúc này nước ấm rất vừa vặn, trong không gian nhỏ hẹp bao trùm bởi một lớp sương mỏng.

Công tắc vòi hoa sen cách cậu một khoảng, phải duỗi cánh tay mới có thể chạm tới. Cho nên khi Triều Sinh ngược cổ hưởng thụ nước ấm, đột nhiên dòng nước nhỏ giọt làm cậu biết đã bị cúp điện. reup là chó

“Mịa nó.” Mở mắt ra quả nhiên cả phòng đen thui, Triều Sinh không kìm lòng được chửi bậy.

Đã là cuối tháng rồi, hôm đó trước khi về nhà cậu quên đóng tiền điện, còn tưởng rằng có thể kiên trì đến

hết tháng.

Trong lòng Triều Sinh hết sức buồn bực, trên cổ cậu còn bọt chưa xối, bây giờ chỉ có thể vịn nước ở bồn rửa tay, lạnh đến mức ngón tay cậu run rẩy.

Cậu bọc khăn mặt đi ra, mà trong phòng ngủ cũng chẳng ấm áp gì.

Triều Sinh muốn ra ngoài đóng tiền điện ngay, nhưng tóc tai đã sớm ướt đầm, đi ra ngoài hong gió chắc chắn sẽ đau đầu, cậu cũng không muốn chịu đựng dần vật đó.

Sớm biết vậy đã tải ứng dụng đóng tiền điện qua điện thoại, mà cái đó phải đến chỗ đóng tiền quét mã tải, trên trang web không có. Triều Sinh thở dài, lấy hai cái khăn mặt mới trong tủ ra lau hết nước trên người.

Cậu gọi điện thoại cho đồng nghiệp ở thư viện, đối phương hình như tắt chuông, mãi không thấy trả lời. Mà Lâm Yêu cuối tuần chẳng bao giờ ở trường học, không giúp được gì.

Triều Sinh nắm chặt hai tay, dựa vào một chút nhiệt độ của bản thân để sưởi ấm.

Chỉ có thể gọi điện thoại cho người ở đối diện.

Triều Sinh mở ra ghi chép cuộc gọi, tìm tới dãy số xa lạ còn chưa lưu, sau khi lòng tự trọng bị cái lạnh đánh bại, quyết định gọi đến dãy số này.

“Alo?”

Không nghĩ tới Tầm Chu bắt máy nhanh như vậy.

“Chuyện là, th...” Triều Sinh cắn môi, khó khăn nói ra danh xưng kia, “Thầy Tầm.”

“Ừm, tôi đây.” Giọng Tầm Chu bên kia rất thoải mái.

“Anh có đang ở nhà trọ không?”

“Tôi đang ở bên ngoài uống rượu.” Tầm Chu nói, “Chuyện gì vậy?”

“Trong điện thoại anh có cái ứng dụng đóng tiền điện của trường không?”

“Chưa từng nghe nói tới.”

Triều Sinh có chút thất vọng “Ồ, thế à...”

“Bị cúp điện sao?” Tầm Chu đoán được lý do cậu gọi điện thoại cho mình

“Ừm.” Triều Sinh chuẩn bị cúp điện thoại, “Tôi đi hỏi người khác vậy, bye bye.”

“Cậu chờ một lát, tôi về ngay.”

“Hả?” Khăn mặt trên vai Triều Sinh trượt xuống, cậu gấp rút cầm lấy, “Đúng lúc anh phải về sao?”

Bên kia Tầm Chu không có trả lời ngay, Triều Sinh nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh, rồi một câu hờ hững: “Không phải.”

Khi Tầm Chu mở miệng trở lại, trong giọng nói ngập tràn ý cười: “Tôi về để giúp cậu.”

12. Chương 12

Trong ánh đèn vàng mờ ảo của quán rượu, ca sĩ ôm đàn guitar hát một ballad, át đi âm thanh nói chuyện của mọi người.

Trong đó có người cất cao âm lượng: “Thầy Tầm sao về sớm vậy, thầy đi giúp ai thế?”

Tầm Chu cầm cái áo bành tô lên, nở nụ cười áy náy, “Tôi bận thật, lần sau mời mọi người uống cho sáng khoái.”

“Được rồi đừng nín kéo cậu ta nữa, tẩu lượng thầy Tầm không tốt, chúng ta đều biết mà.” Có vài người bạn thân nhếch miệng chế nhạo anh, bắt đầu ồn ào: “Chắc cậu ta uống say sợ mất mặt, nên muốn chuồn đi đấy mà.”

Tầm Chu chỉ cười không phản bác, mặc quần áo tử tế rồi nói lời tạm biệt với mọi người, gọi xe về trường.

Hành lang nhà trọ khá yên tĩnh, Tầm Chu không đi đến phòng mình, anh đến gõ cửa nhà Đoàn Triều Sinh trước.

Anh nghe thấy bên trong có người lê đôi dép kẹp, từ từ đi tới. Cửa vừa mở ra, có một cái đầu quần khăn màu vàng nhạt lộ ra trước, dưới lớp khăn là cặp mắt cũng ướt nhẹp, sau khi nhìn anh thấy anh thì có hơi cảnh giác.

Tầm Chu cúi đầu nói: “Tôi đã giúp cậu đóng tiền điện rồi, nhưng mà cuối tuần người ta làm việc hơi chậm, cậu phải chờ một lúc.” echkidieu2029.wordpress.com

“Cảm ơn.” Triều Sinh lần này là cảm kích anh từ tận đáy lòng, ánh mắt cũng hiền hòa hơn, “Anh cần tiền mặt hay là chuyển khoản?”

“Tiền mặt.”

Triều Sinh chần chờ một chút, nhớ tới hình như đã xài hết tiền mặt rồi, liền vội vàng đổi giọng: “Tôi chỉ có thể chuyển khoản.”

“Vậy cũng được.” Tầm Chu không ngại.

Triều Sinh mở cửa rộng hơn, đứng thẳng người, lấy điện thoại ra. Tầm Chu lúc này mới nhìn rõ trên người cậu đang mặc một bộ áo ngủ bò sữa, đến cả dép lê cũng là họa tiết trắng đen.

Tầm Chu làm bộ không để ý tới thẩm mỹ của cậu nhóc, dời ánh mắt sang một chỗ nào đó trên sàn nhà, cố nhịn cười.

“Vừa nãy cậu đang tắm thì cúp điện à?” Tầm Chu chú ý thấy cậu không ngừng sờ khăn mặt, xoa xoa mái tóc ướt nhẹp.

“Ừm, tắm được nửa thì đột nhiên tối thui, xui xẻo.” Triều Sinh phiền muộn thở dài, “Tôi quét mã cho anh rồi, anh đóng bao nhiêu?”

“Một trăm, đủ kết thúc học kì.”

“Được rồi.” Triều Sinh chuyển tiền, lần thứ hai trịnh trọng nói tiếng cảm ơn với Tầm Chu.

Tầm Chu liếc mắt nhìn căn phòng tối mù sau lưng Triều Sinh, nói “Cũng không biết bao giờ mới có điện, hay là cậu sang nhà tôi tắm trước đi.”

Triều Sinh chưa cân nhắc đã từ chối theo bản năng: “Không sao, không cần đâu.”

“Bây giờ cậu nói chuyện cũng đã có giọng mũi rồi, ủ lạnh lâu hơn nữa chắc chắn sẽ bị cảm.” Giọng nói Tầm Chu chứa đựng tình cảm thân thiết có chừng mực, chưa bao giờ lộ ra vẻ chăm sóc quá phận, “Tốt xấu gì cũng phải sấy khô tóc đã, mùa đông rất dễ bị đau đầu, muốn khỏe lại cũng mất nhiều thời gian đấy.”

Triều Sinh cũng không phải sợ thêm phiền phức cho người khác, chủ yếu là cậu không muốn trong khoảng thời gian ngắn mà phải nợ Tầm Chu hai lần ân tình, đặc biệt là vừa nãy ở trong điện thoại, đối phương lại

còn nói cái gì “về để giúp cậu” rồi đi thẳng về đóng tiền điện cho cậu, chuyện này thực sự tạo thêm gánh nặng trong lòng Triều Sinh.

Tầm Chu thấy cậu còn đứng tại chỗ do dự, liền nở nụ cười, “Đúng rồi, tôi còn phải cảm ơn cậu gọi điện thoại giúp tôi giải vây nữa.”

“Hả?”

Tầm Chu nói: “Tôi không thích uống rượu, nếu không phải cậu giúp tôi có cơ chuẩn về, tôi sợ phải cùng bọn họ uống suốt đêm rồi ngày mai đi làm trễ.”

“Vậy à?” Vừa nói như vậy, trong lòng Triều Sinh cũng có hơi thả lỏng, bắt đầu suy nghĩ về đề nghị của Tầm Chu: “Phòng tắm của anh có cần quẹt thẻ tắm không?”

“Lúc trước tôi đã đổi sang dùng máy nước nóng rồi, nên thẻ tắm của trường tôi không cần nữa, dù có tắm lúc nửa đêm cũng không bị cúp nước.” Tầm Chu giải thích, quay người lấy chìa khóa mở cửa, “Vào đi, trước khi đi tôi không tắt điều hòa, bên trong ấm lắm.”

“Cảm ơn.” Triều Sinh kéo khăn mặt trên đầu xuống, quàng lên cánh tay.

Vừa vào nhà Tầm Chu, Triều Sinh lập tức được luồng gió ấm bao phủ, cơ thể ngấm hơi lạnh cuối cùng cũng được ấm lên, tinh thần cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Tầm Chu treo áo khoác lên móc, rót cho mình một ly nước, đi tới bên cạnh Triều Sinh đang đứng ở cửa phòng tắm nói: “Chai màu đen là dầu gội đầu, màu đỏ là sữa tắm.”

“Ồ, được rồi.” Triều Sinh nhớ kỹ, đi vào đóng chặt cửa.

Lúc tắm rửa người ta luôn không có cảm giác an toàn, Triều Sinh cởi áo ngủ xong còn phải do dự nửa ngày nên treo ở đâu. Sau khi vẩy nước vòi hoa sen cũng cấp tốc tắm như giành giật từng giây, sợ tắm lâu quá làm lỡ thời gian Tầm Chu nghỉ ngơi.

Tất cả chai chai lọ lọ trên giá đều là tiếng Anh, Triều Sinh tìm được chai dầu gội đầu Tầm Chu nói, ấn ra một nhúm, lúc bôi lên tóc thì mùi trái cây liền tỏa ra rất nồng. Sữa tắm cũng vậy, không biết bên trong cho bao nhiêu hương liệu, Triều Sinh cũng không dám hít thở sâu.

Lúc cậu đang tắm, trần nhà trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên tiếng ù ù, ngẩng đầu nhìn thấy một cái BathroomMaster (*) mới tinh.

(*) BathroomMaster: đèn sưởi phòng tắm

Hắn là Tầm Chu ẩn công tác ở bên ngoài rồi, Triều Sinh cảm thấy nhiệt độ trong phòng tắm thoải mái hơn, nên trong lòng cũng có một chút cảm giác được yêu thương mà lo sợ.

Thật ra mỗi một cái vung tay nhấc chân của Tầm Chu đều là kiểu sẵn sóc dịu dàng, chỉ có điều Triều Sinh rất khó thả lỏng mỗi khi đứng trước mặt người không quá thân, cho nên càng được chăm sóc thì càng dễ câu nệ.

Cậu vội vàng rửa sạch sẽ bọt trên người, dùng khăn của mình lau khô rồi mặc đồ ngủ vào đi ra khỏi phòng tắm.

“Máy sấy tóc ở đây.” Tầm Chu nói nhưng cũng không ngẩng đầu lên.

Anh ngồi trong phòng khách, trên đùi đặt laptop, có vẻ như đang làm việc. Triều Sinh không nhiều lời, đi tới cầm máy sấy tóc lên, nhìn thấy đã cắm điện, liền trực tiếp ấn nút luôn.

Tiếng vù vù bao trùm cả gian phòng, ngón tay Triều Sinh không ngừng vò tóc, sợi tóc tình cờ chạm vào lông mi, làm cậu nheo mắt lại theo phản xạ.

Lúc này, cậu mới lặng lẽ chuyển hướng đến vị trí của Tầm Chu, đánh giá đáng dấp hết sức chuyên chú người đàn ông kia. Không đeo kính, lông mày khê nhãn lại, cho dù có cúi đầu thì đường nét trên gò má cũng vẫn thanh tú như cũ.

Triều Sinh luôn có cảm giác khoảng cách với Tầm Chu, không phải nói Tầm Chu xử sự xa cách, mà là do khí chất của hai người khác biệt quá lớn. Triều Sinh biết bầu trời mình nhìn thấy chẳng qua chỉ là một cái miệng giếng, cho nên khi gặp phải một người trưởng thành rất lão luyện trong xã hội, cậu chỉ muốn tránh xa trong sự kính sợ. reup là chó

Đáy giếng ẩm ướt thoải mái ấy cũng không có gì không tốt, nhưng mỗi khi ngẩng đầu lại nhìn thấy một vài con chim bay ngang qua, làm sao có thể kiềm chế được tưởng tượng cuộc sống của người khác là như thế nào chứ. Triều Sinh nhìn Tầm Chu đến thất thần, động tác trên tay cũng không tự chủ được hơi chậm lại. Mãi đến khi Tầm Chu ngẩng đầu nhìn nhau vài giây với cậu, Triều Sinh mới bỗng dưng nhìn quanh bốn phía, che giấu bối rối của mình.

Ánh mắt Tầm Chu không có tính công kích, nhưng cậu sao có thể không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng vào người ta, về điểm này Triều Sinh thua anh rồi.

“Xong rồi.” Triều Sinh tắt máy sấy tóc, thuận tiện sờ gò má mình, rất nóng, bị sấy đến nóng.

Cậu khom lưng đặt máy sấy tóc lại chỗ cũ, khi vươn eo lên, cảm giác góc áo mình bị người ta tóm.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện trong tay Tầm Chu là đuôi bò sữa trên áo ngủ của cậu.

Triều Sinh suýt chút nữa nổ hết cả tóc tai, lập tức rút đuôi trong tay Tầm Chu ra, còn trừng đôi phương một cái, “Gi vậy?”

Tầm Chu bình tĩnh trả lời: “Phía sau cậu vẫn chưa khô.”

“Ồ.” Triều Sinh phát đuôi ra phía sau, rồi cầm máy sấy tóc lên.

Khi tiếng vù vù thổi vào tai, Triều Sinh hình như nghe thấy Tầm Chu nói gì đó, liếc thấy người đàn ông kia bỏ laptop trên đùi xuống, đứng dậy đi tới.

Máy sấy tóc trong tay bỗng nhiên bị đối phương lấy đi, Triều Sinh cảm giác gáy mình được xoa xoa, động tác khá nhẹ nhàng, điều chỉnh góc độ sấy rất phù hợp.

Triều Sinh ngửi thấy mùi thơm của quả mọng, cậu đang dùng dầu gội và sữa tắm giống như Tầm Chu, cho nên nhất thời cũng không phân biệt được đây là mùi của ai. Là bầu không khí mờ ám hay là hành động thân mật của người sau lưng, đều làm cậu nói “Để tôi tự làm” trong cổ họng Triều Sinh bị tắc nghẹn, ma xui quỷ khiến thế nào chẳng nói ra.

“Xong rồi.” Tầm Chu tắt máy sấy tóc, ngồi trở lại chỗ cũ như không có chuyện gì xảy ra.

Trên mặt Triều Sinh còn hơi nóng, cậu đang định áo lòng bàn tay vào cho bớt nóng, kết quả phát hiện bàn tay cũng đang tỏa nhiệt.

“Chắc là có điện rồi, tôi về trước đây.” Triều Sinh cầm khăn, không quay đầu lại đi thẳng ra cửa.

Giọng Tầm Chu từ phía sau lưng truyền đến: “Lấy quà chưa?”

“Lấy rồi.” Triều Sinh vặn cửa, trước khi đi còn quay lại liếc Tầm Chu một cái, “Cảm ơn. Sinh nhật anh là vào lúc nào?”

“Sinh nhật tôi qua lâu rồi, vào mùa hè.” Khi Tầm Chu nói đến đề tài này hình như rất hứng thú: “Nếu như cậu muốn tặng quà cho tôi, có thể chờ đến giáng sinh.”

Triều Sinh suy nghĩ một chút: “Cũng phải, vậy tháng sau tôi sẽ xem thử.”

Chờ cậu rời đi, Tầm Chu mới đặt máy vi tính sang một bên, cầm điện thoại lên vào Mê Lam, chủ động gửi tin nhắn cho Đoạn Triều Sinh: “Anh tìm được chỗ có tín hiệu rồi.”

Triều Sinh trả lời: “Em vừa mới tắm xong.”

“Em còn ở nhà ba mẹ à?”

“Đã về nhà trọ của trường rồi. Đúng thật là, đang tắm thì bị cúp điện, bây giờ mới xong.”

“Bị cúp điện còn tắm được à?”

“Không được, nên em qua nhà hàng xóm mượn phòng tắm.”

Hàng xóm à? Ngón tay Tầm Chu cọ cọ vào hai chữ kia.

Lần này không nói anh là trai hư nữa rồi.

Nhưng Tầm Chu sẽ không dễ dàng buông tha cho Đoạn Triều Sinh, một câu hỏi bay tới rất nhanh: “Hàng xóm chắc không phải là người đàn ông mà em ghét đó chứ?”

“Là anh ta.” Sau khi Triều Sinh nhìn thấy câu hỏi của y, cậu chột dạ như vừa được người yêu chất vấn.

Trục tọa độ xz: Thật ra anh ta cũng không đáng ghét như vậy, hôm nay còn giúp em đóng tiền điện.

Tầm Chu ở trong lòng yên lặng thì thầm một câu: “Anh còn giúp em sấy tóc nữa đó.”

Trục tọa độ y: Đừng có tùy tiện nảy sinh hảo cảm với người ta như vậy, chỉ sợ là giả bộ thôi.

Mặc dù biết đạo lý “Không nên tùy tiện phán xét người khác”, nhưng Triều Sinh cũng không cảm thấy y vô đoán, trái lại xem lời của y là sự quan tâm đối với mình, bởi vậy cậu cảm thấy rất hài lòng.

Triều Sinh vừa đánh chữ, vừa nằm lên ghế salông, tầm mắt lơ đãng liếc về trên bàn, đúng lúc nhìn thấy hộp đĩa phim

Do dự một chút, Triều Sinh xóa dòng chữ “Không có hảo cảm nha”, đánh lại câu khác: “Anh thấy Giáng sinh nên tặng quà gì cho trưởng bối thì được?”.

Khi tin nhắn vừa tới, đôi mắt Tầm Chu lập tức bị hai cụm hấp dẫn sâu sắc:

Giáng sinh

Trưởng, bối

Ai là trưởng bối hả?

Tầm Chu mới có hai mươi sáu tuổi nhận được kinh ngạc trước nay chưa từng có.

Thà gọi anh là trai hư cho rồi.

CHƯƠNG 13

Tầm Chu vẫn canh cánh trong lòng việc Đoạn Triều Sinh dùng từ không chuẩn, vì vậy cố ý rất lâu không vào Mê Lam, để Đoạn Triều Sinh cho là y vì tín hiệu kém nên rút mạng. Cũng hy vọng có thể nhờ vào đó làm thiếu niên ý thức được yêu qua mạng một khi không có mạng thì tình yêu cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, nên phải dẹp bỏ ý nghĩ đó càng nhanh càng tốt.

Sáng thứ hai có lớp, Tầm Chu thông thường đều là giảng nửa tiết, thời gian còn lại để các sinh viên làm bài tập. Lớp học có mấy người thường hay nói chuyện, mỗi lần làm bài Tầm Chu đều gọi bọn họ lên trả lời.

"Sao hôm nay làm câu nào cũng sai vậy hả Lâm Yêu?" Tầm Chu để sách trong tay xuống, ngẩng đầu quan sát sắc mặt nam sinh, "Quá mất tập trung, cãi nhau với bạn gái à?"

Không chờ Lâm Yêu mở miệng, người khác đã cảm thán trước: "Quaooo, vậy mà thầy cũng nhìn ra!"

Tầm Chu nhướn mày, biểu hiện mình chỉ đoán thôi.

"Thầy Tầm giàu
kinh nghiệm p

Không biết là c
khác liền nhac
tiện giờ tay ra

"Các em thích
đắc dĩ nói, "Nh
để chia sẻ cả.

"Thầy Tầm kh
sinh sao, cũng

Tầm Chu lắc đ
"Thôi quên đi,
các em đâu."

Giọng điệu bu
bọn sinh viên

"Nào có, thầy
á."

"Lần đầu tiên
còn tưởng là s
nam này đẹp

14. Chương 14

Dù đã tạm biệt Tầm Chu một lúc lâu nhưng trên bả vai Triều Sinh cũng vẫn có ảo giác về trọng lượng. Lực của đối phương khi đó cũng không lớn, có lẽ là do cơ thể cậu hiếm khi tiếp xúc thân mật với người khác nên mới miễn cảm như vậy.

Triều Sinh theo thói quen vào Mê Lam nhìn người bạn duy nhất trong danh sách, ảnh đại diện vẫn màu xám, hi vọng không có gì bất ngờ xảy ra.

Không thể nói là khổ sở được, chỉ là khi một người rảnh rỗi lại không có ai giết thời gian cùng, không khỏi cảm thấy cô quạnh.

“Chơi game không, Đoạn Đoạn?” Lâm Yêu gửi tin nhắn tới cho cậu.

“Được.”

Hai người mở tin nhắn thoại, sau khi tám với nhau vài cậu, Triều Sinh nghe ra ngữ khí Lâm Yêu sa sút ảm đạm hơn lúc thường, cậu hỏi hần: “Tâm trạng không tốt à?”

Lâm Yêu rầu rĩ đáp: “Không có chuyện gì, cãi nhau thôi.”

Hóa ra là chuyện tình cảm. Triều Sinh tự nhận là mình không giúp được gì, cho nên chỉ nói vài câu an ủi không đến nơi đến chốn với Lâm Yêu, sau đó ở trong game cố gắng giết nhiều người hơn, để bọn họ không thua trận tâm trạng Lâm Yêu lại càng kém.

Đánh xong một trận đang chờ đợi được ghép nhóm, Triều Sinh nói: “Mày nghĩ đến chuyện vui vẻ nhất gần đây đi.”

“Chuyện vui hả, hôm nay thầy tiếng Anh nói lớp tụi tao thi cuối kì chắc chắn sẽ không trượt.” Giọng Lâm Yêu cuối cùng cũng coi như là lên tinh thần, “Hồi khai giảng tao cúp quá trời, cứ sợ cuối kỳ rớt chắc rồi, không ngờ ông thầy này lại khoan hồng độ lượng như vậy.”

Lỗi tai Triều Sinh tự động bắt được trọng điểm, thuận miệng hỏi: “Là Tầm Chu đó hả?”

“Ừm.” Lâm Yêu ngáp được một nửa bỗng nhiên dừng lại: “Mà mày còn nhớ ông thầy ấy à.”

“Cũng không phải là nhớ...” Triều Sinh cầm điện thoại quá lâu, lòng bàn tay đầy mồ hôi, “Hình như tao quên nói mày, thầy tiếng Anh lớp mày, bây giờ thường hay tới cung đạo quán của tao.” echki-dieu2029.wordpress.com

“Trùng hợp thế.” Lâm Yêu cảm thán, “Tao nhớ lúc trước mày có nói là ổng ở đối diện mày phải không?”

Không chờ Triều Sinh trả lời, Lâm Yêu liền cười khẽ vài tiếng, nói rất tinh tế: “Áu, chẳng lẽ ổng thấy mày vừa mất hả?”

Nghe thấy lời suy đoán chẳng có nguyên nhân và logic của Lâm Yêu, phản ứng đầu tiên của Triều Sinh không phải vô thức phủ định, mà là đột nhiên im lặng.

Tiếp đó mi tâm cậu nhăn lại, ký ức tìm đến khoảng thời gian cách đây không lâu. Gáy cậu nhận được hơi thở trầm ổn của Tầm Chu, giờ phút này hình như lại ngửa lên rồi.

Lâm Yêu mãi không nghe thấy tiếng Triều Sinh, hình như nhận ra được mình nói bậy bạ: “Sao vậy Đoạn Đoạn?”

Triều Sinh phát hiện trò chơi đã ghép nhóm xong, vội vã đáp: “Không sao, tao đang chỉnh tai nghe.”

Bọn họ chơi game cả buổi tối, trong quá trình Triều Sinh hay mất tập trung, vì sợ bị Lâm Yêu phỏng đoán lung tung, mỗi một lần sai lại lấy cớ là mạng lag. Đến khi muộn lắm rồi, hai người mới buồn ngủ thoát game.

Sau khi hết náo nhiệt, Triều Sinh lấy tai nghe xuống, lại đối mặt với không gian quanh quẽ một thân một mình.

Không biết khi nào y mới có thể kết thúc công tác, Triều Sinh rúc vào trong chăn, hai chân cuộn tròn để giữ độ ấm.

Anh ta không phải thấy cậu vừa mất chứ.

Câu nói của Lâm Yêu xoay quanh trong đầu, như là không cần thận bặt một cái đèn cũ nát, ánh sáng chập chờn, quấy nhiễu lòng người.

Sao có thể chứ.

Lâm Yêu chỉ là tùy tiện nói vậy thôi, bình thường không phải cậu ta thích nói nhảm lắm à, Triều Sinh không ngừng thuyết phục mình, còn bất giác mở miệng, dùng âm thanh yếu ớt nói cho bản thân nghe: “Cậu ta chỉ nói hươu nói vượn thôi.”

Cậu và Tầm Chu từ lần gặp đầu tiên cho đến khi dần thân quen, chỉ là bởi vì tình cờ gặp nhau mấy lần.

Triều Sinh thấy hơi uể oải, chồm kín chăn lên người, vươn mình thay đổi tư thế nằm.

Hơn nữa Tầm Chu đối xử với cậu cũng rất bình thường, không giống như có ý gì khác cả.

Đúng, rất bình thường mà.

Rất bình thường.

Triều Sinh không tự chủ rơi vào hồi ức, gò má Tầm Chu dần dần mờ hồ nhưng độ cong khỏe miệng lại ngày càng rõ ràng.

Sau đó một mũi tên cấp tốc rời dây cung, cuối cùng đáp ngay bên cạnh mũi tên của cậu.

Triều Sinh căng thẳng, cậu cuối cùng cũng ý thức được lúc này hình như là mình đang..

Ảo tưởng.

“Đều tại Lâm Yêu.” Triều Sinh nhú mày lại, đổ hết suy nghĩ bầy bạ của mình lên đầu bạn thân.

May mà câu nói đùa của Lâm Yêu không tạo thành sóng gió gì quá lớn với Triều Sinh, chỉ qua một đêm, Triều Sinh liền quên hết gọn sóng trong lòng, khi gặp lại Tầm Chu cũng có thể bình tĩnh tự nhiên.

“Lên lớp phải dùng.” Tầm Chu đưa cho cậu hai quyển sách, “Ngại nặng thì mang quyển màu trắng là được.”

“Ồ.” Triều Sinh nhận lấy, cùng Tầm Chu lên lớp, đi vào phòng học, đến hàng cuối cùng ngồi xuống.

Đây không phải là lớp Lâm Yêu, Triều Sinh cũng không muốn cho cậu ta biết, dù sao mình không phải sinh viên mà còn cầm sách vào nghe giảng thì có vẻ nghiêm túc hiếu học quá, trước mặt Lâm Yêu tính cách thiết lập của cậu không phải là người có ý chí vươn lên.

Tầm Chu nói được làm được, ở lớp này anh không còn cố tình gọi cậu lên nữa, giảng bài như thường lệ. Chỉ khi đến lúc cả lớp cùng làm bài, Tầm Chu đi xuống loanh quanh chỗ Triều Sinh.

Triều Sinh cầm bút cúi đầu ngẩn người, thấy Tầm Chu đứng ở bên cạnh, cậu mới ra vẻ đang suy tư.

“Tôi giảng cũng được mà phải không?” Tầm Chu thấy bên cạnh cậu có chỗ trống, thẳng thắn ngồi xuống.

Anh không hỏi Triều Sinh nghe giảng có hiểu không, mà là bảo đôi phương đánh giá trình độ giảng bài của mình. Triều Sinh lần này không có sốt sắng, thành thật trả lời: “Rất được.”

Tầm Chu liếc mắt nhìn bài tập trong sách Triều Sinh: “Câu số 4 để trống kìa, đáp án nào làm cậu do dự vậy?”

Lúc thường anh cũng hay phụ đạo một một cho sinh viên, cho nên khi nói chuyện riêng với Triều Sinh, các bạn trong lớp cũng không để ý.

Triều Sinh dùng ngòi bút chọt chọt đáp án B và C, Tầm Chu giải đáp rất nhanh: “Hmm, câu này là dạng đảo ngữ, hai đáp án này quả thật rất dễ làm mình phân vân. Mới vừa nãy tôi có giảng, never và những từ hoặc cụm từ mang tính phủ định khi ở đầu câu thì dùng phép đảo ngữ, còn khi không ở đầu câu...”

Kỳ lạ thật.

Triều Sinh nghe đến một nửa, phát hiện giọng Tầm Chu khi giảng bài dịu dàng hơn rất nhiều so với lúc thường.

“Vậy nên, câu số 4 chọn đáp án nào?” Sau khi Tầm Chu kiên giảng ngữ pháp xong, hỏi Triều Sinh.

Triều Sinh mới vừa mới thất thần, giờ mở miệng, chỉ có thể chọn đại: “C.”

“Đúng rồi.” Tầm Chu giương mắt nhìn chăm chú vào mặt Triều Sinh, “Vừa nãy cậu không nghe tôi nói phải không?”

Triều Sinh bị nói trúng tim đen chỉ có thể tiếp tục cúi đầu im lặng, dùng phần cuối cây bút chọc chọc vào cầm.

Sau đó Tầm Chu bắt đầu bật cười, nói khẽ chỉ đủ cho hai người nghe thấy: “Lần sau phải chú ý nghe giảng, không nghe tôi sẽ phạt cậu.”

Triều Sinh lập tức cảm giác được sống lưng giật lên một đường tê dại.

Ngữ điệu Tầm Chu vẫn rất thoải mái tự nhiên, không hề có ý nghiêm túc, hiển nhiên là đang chọc ghẹo cậu.

Triều Sinh ngậm miệng không nói, đầu ngón tay dùng sức bấu vào thân bút. Chờ Tầm Chu rời khỏi, mùi nước hoa thanh thuần nhàn nhạt vẫn chưa tiêu tán.

Là hoa lài hay là hoa sơn trà? Triều Sinh cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Đầu óc của cậu rất dễ bị sao nhãng, hơi có cái gì đáng giá chú ý, cậu sẽ cứ suy nghĩ hoài.

Mãi đến khi tiếng chuông tan học vang lên, hồn cậu mới trở về hiện thực.

Những sinh viên khác đi rất nhanh, Triều Sinh còn tại chỗ chậm chậm dọn đồ. Tầm Chu từ bục giảng đi xuống, tới gần cậu: “Nhớ hôm nay tôi dặn bài tập gì không?”

Triều Sinh kinh ngạc ngẩng đầu, “Hả? Tôi cũng phải làm bài tập à?”

Tầm Chu mỉm cười hiền hậu: “Tất nhiên, tôi còn định đánh giá thành tích của cậu nữa.”

“Cái này thì khỏi đi.”

“Cậu không muốn thì thôi.” Tầm Chu thỏa hiệp rất kiên quyết, “Nhưng bài tập vẫn phải hoàn thành.”

Triều Sinh ôm hai quyển sách, đứng dậy “Ồ” một tiếng, tránh phải đối mặt, vội vã rời khỏi phòng học.

Cứ nghĩ là Tầm Chu chỉ bảo cậu đến giết thời gian thôi, không ngờ còn phụ đạo cho cậu như sinh viên thật. Nhưng Tầm Chu giảng bài đúng là rất kiên trì, đối những bạn học khác cũng như thế, dùng kiến thức đơn giản dễ hiểu, chỉ cần đối phương không rõ, anh cũng vui lòng giảng lại lần nữa.

Có lẽ bởi vì thái độ hôm nay của Tầm Chu thực sự quá chân thành, Triều Sinh cũng không muốn làm phụ lòng người ta, buổi tối không nhịn được cầm lên sách tiếng Anh học từ vựng.

Sau đó còn tìm một tờ giấy, chép từ sang tiếng Trung rồi tập viết chính tả.

Khi làm những việc này, đến cả Triều Sinh cũng khó có thể tin được, hồi thi đại học cậu cũng chẳng chăm thế này.

Vậy bây giờ là vì cái gì? Cuộc sống của cậu cũng đâu cần dùng tiếng Anh.

Triều Sinh cầm lấy tờ giấy đã viết chính tả xong lên đối chiếu lại, có năm từ viết sai.

Có thể là vì “mong đợi” của Tầm Chu.

Triều Sinh hôm nay nghĩ kỹ lại, có lẽ Tầm Chu rủ cậu đến học, chính là hi vọng cậu không tiếp tục xa rời những người cùng lứa, nhân lúc tuổi còn trẻ học thêm nhiều thứ.

Việc suy đoán có vẻ rất ảo tưởng, nhưng Triều Sinh nghĩ trình độ ảo tưởng này cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, với tính cách của Tầm Chu, kiểu yên lặng chăm sóc người khác rất bình thường, nghĩ vậy Triều Sinh liền yên tâm tiếp tục học từ vựng. reup là chó

Bởi sáng mai còn phải đến lớp Tiếng Anh của Tầm Chu, Triều Sinh hiếm thấy lại nằm ngủ trước rạng sáng. Nhắm mắt một hồi lâu, trong đầu nhớ lại những từ khó, sau đó cậu bắt đầu viết thăm chúng trong trí óc.

Chờ tinh thần thả lỏng, Triều Sinh gần như sắp tiến vào mộng đẹp.

Chết rồi!

Triều Sinh chợt thức tỉnh, nhớ ra hôm nay mình còn chưa đăng nhập Mê Lam.

Cậu tỉnh dậy không chút nghĩ ngợi, duỗi thẳng cánh tay cầm lấy điện thoại đang sạc trên tủ đầu giường. Màn hình sáng lên lập tức gây nhức nhối cho đôi mắt khô khốc của cậu, cậu buộc phải híp mắt nhìn lướt màn hình.

y đang online.

Không chỉ có như vậy, y còn mới vừa gửi cho cậu một tin nhắn chia sẻ chuyện công việc. Triều Sinh nhất thời tỉnh cả ngủ, một lần nữa dấy lên hứng thú, đánh chữ hỏi: “Khi nào anh mới đi công tác về?”

“Chắc là thứ sáu tuần này.” y trả lời sau mấy giây, “Cuối tuần rồi cuộc cũng có thể về nhà ngủ bù.”

Đôi mắt Triều Sinh vẫn còn buồn ngủ: “Mấy ngày nay em cũng ngủ không ngon.”

“Sao vậy?”

Triều Sinh hơi do dự, nhưng đối mặt với y lâu lắm mới online, cậu vẫn muốn nắm bắt cơ hội.

Trục toạ độ xz: Nhớ anh.

The fuck!

Tầm Chu lúc thường nói chuyện hay làm việc đều luôn nhã nhặn, nửa chữ thô tục cũng không muốn phát âm ra. Nhưng khi nhìn thấy Đoạn Triều Sinh gửi tới hai chữ thẳng thắn như vậy, trong lòng anh vẫn không nhận được muốn chửi thề.

Nhớ ai vậy hả, nhóc ngốc?

Sau khi Tầm Chu bình tĩnh tự biết mình, làm bộ thuận miệng đề cập: “Đúng rồi, mấy ngày nay tên trai hư kia không chọc phá gì em nữa chứ?”

“Không có.” Triều Sinh trả lời ngay tắp lự.

Bây giờ nghĩ lại, đặt cái danh khét tiếng “trai hư” cho Tầm Chu cũng có hơi phiền diện quá, trong lòng Triều Sinh cảm thấy không hay lắm, vì vậy nghiêm túc giải thích với y: “Thật ra không phải trai hư đâu, anh ta rất tốt.”

Tầm Chu nhìn điện thoại chăm chú, kim lòng không động phụ họa một tiếng: “Đúng rồi đấy.”

Trục toạ độ xz: Hơn nữa tính khí cũng tốt, không giống như người dễ nổi giận.

Tầm Chu yên lặng nhớ kỹ đánh giá này, chuẩn bị tìm cơ hội phản nghịch hơn cả bây giờ.

Anh không chút hoang mang đánh chữ, đến cả dấu ngắt câu cũng tỉ mỉ chọn lựa, cuối cùng gửi cho Đoạn Triều Sinh một câu với thái độ vô cùng nghiêm túc: “Anh khó khăn lắm mới có được chút thời gian nghỉ ngơi, vậy mà phải nghe em khen người đàn ông khác.” Tác giả có lời muốn nói:

Thầy Tầm: Tui tự ăn giấm chua của tui.

15. Chương 15

Những câu chữ hờn giận của bạn trai trên mạng làm Triều Sinh áy náy, cậu vội vã đổi giọng: “Không có khen mà, chỉ tiện thể đề cập thôi.”

Trục toạ độ y: Tiện thể đề cập mà cũng toàn nói tốt cho người ta.

“Sau này em sẽ không nhắc tới nữa.” Triều Sinh ngoan ngoãn cam kết.

Tầm Chu lần này lại càng không hài lòng, sao có thể không nhắc tới nữa chứ, nhớ thì cứ nói đi, làm gì mà cứ nghe rầm rập một người bạn trên mạng chưa gặp mặt vậy hả.

Nhưng mà sau khi ngẫm lại, Tầm Chu không còn so đo nữa, dù sao hai người kia cũng là quan hệ người yêu, người thứ ba như anh còn phải nắm bắt thời cơ để chen chân vào.

Hôm nay anh không có lớp, nghỉ ngơi liền đi loanh quanh thư viện, đi dạo trên cầu thang thì tìm được Đoạn Triều Sinh trên lầu hai. Cậu đang leo lên một cái thang, xếp đồng sách trong lồng ngực lên cái giá cao nhất.

Khi Triều Sinh chuẩn bị leo xuống, quay đầu nhìn thấy Tầm Chu ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn mình, sợ hết cả hồn.

“Sao anh lại tới đây?” Triều Sinh nhỏ giọng hỏi anh.

“Mượn sách.” Tầm Chu giơ tay giúp cậu giữ thang để đối phương an tâm nhảy xuống.

Hóa ra chỉ là mượn sách.

Triều Sinh không nhìn anh, lúc nhặt thùng giấy trên đất lên, trong lòng lặng lẽ tự giễu một câu: “Nghĩ nhiều quá rồi”, vừa nãy cậu còn cho là Tầm Chu đến tìm mình.

Tầm mắt Tầm Chu lướt qua từng giá sách, biểu hiện như đang nghiêm túc chọn sách, nhưng thực tế bước chân anh vẫn luôn không nhanh không chậm đi theo Triều Sinh, khi hai người đi tới cuối mới không hẹn mà cùng dừng lại.

Triều Sinh cất thang vào trong góc. Cậu phủi bụi trên tay, thấp giọng hỏi Tầm Chu: “Anh muốn mượn sách chủ đề gì, tôi dẫn anh đi tìm.”

Tầm Chu suy tư vài giây mới trả lời: “Tuyển tập ba quyển Ả Rập của Maalouf.”

“Ả?” Triều Sinh đầu óc mơ hồ, “Tên sách đó hả?”

Cậu không nhớ thư viện nhà trường có cái tuyển tập này.

Tầm Chu vừa nãy chỉ là chọn đại một cái tên trong trí nhớ, khi Triều Sinh hỏi anh cũng có chút do dự. Nhưng may là anh nhanh chóng nghĩ ra một cái tên cụ thể: “Samarkand, tôi mượn trước quyển này là được.”

Triều Sinh hình như có chút ấn tượng: “Là tiểu thuyết phải không, tôi nhớ tôi từng thấy nó ở khu sách mới về ở lầu một, để tôi tìm thử.”

Tầm Chu nói tiếng cảm ơn, cùng cậu xuống lầu.

Hai tháng gần đây thư viện không còn chỗ ngồi, hình như đều là chuẩn bị cuộc chiến thi nghiên cứu sinh, sinh viên bình thường tâm huyết dâng trào muốn tới đọc sách phát hiện không còn chỗ liền đi ngay, sách mới lên giá để một thời gian cũng chẳng ai hỏi thăm.

“Tôi thấy rồi.” Tầm Chu vươn tay, cầm lấy một sách bọc da, “Ba quyển đều ở đây.”

Triều Sinh ngẩng đầu nhìn, “Anh lấy hết đi, nhớ phải trả trong vòng một tháng.”

“Không cần đâu, tôi mượn từng quyển, vậy mới có động lực xem.”

“Thói quen kì lạ.” Triều Sinh nói thầm một câu, đến quầy giúp anh quét mã đăng ký, “Cuốn này nói về cái gì?”

“Lịch sử Vùng Trung Đông, chính trị tôn giáo, còn có...” Tầm Chu suy nghĩ phải nói một từ mà Đoạn Triều Sinh hiểu, “Một vành đai, một con đường.” (*)

(*) Một vành đai, một con đường: còn được gọi là Sáng kiến Vành đai và Con đường là một khuôn khổ cho tổ chức phát triển kinh tế đa quốc gia của Trung Quốc thông qua hai kế hoạch thành phần, trên đất liền “Vành đai Kinh tế Con đường tơ lụa và Đường hàng hải” và Con đường tơ lụa trên biển.

“Ồ.” Triều Sinh chẳng thấy hứng thú gì, đưa sách lại cho anh, còn không quên nhắc nhở lần nữa, “Nhất định phải trả đó.”

Tầm Chu cũng học theo cậu, nói nhỏ: “Nhớ rồi. Không trả thì cũng có cậu nhắc tôi mà.”

Triều Sinh hừ lạnh một tiếng “Vây lần này tôi không nhắc nữa, để quá hạn cho anh trả tiền đền bù chết luôn.”

Biết cậu miệng cứng tâm mềm, Tầm Chu chỉ cười cười, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú vào cậu. Sau khi nhận sách xong Tầm Chu mới thu tầm mắt lại, nhẹ nhàng nói tạm biệt rồi đi. reup là chó

Triều Sinh ngồi tại chỗ không có việc gì, Tầm Chu vừa đi cậu chẳng có ai để nói chuyện, cảm giác rất tẻ nhạt. Game trong điện thoại cũng đang trong giai đoạn bảo trì, cậu không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi lòng vòng hoạt động cơ thể.

Đứng ở kệ sách vừa nãy, Triều Sinh giơ tay lấy hai quyển còn lại của “Tuyển tập ba quyển Ả Rập” xuống, nâng ở trong tay ngắm trang bìa xem giới thiệu nội dung.

Triều Sinh trước đây không thích xem sách, truyện online chỉ hơn chục ngàn chữ cậu đã chẳng có kiên nhẫn, mấy bộ kiệt tác thì đọc tiêu đề đã thấy quá cao thâm phức tạp, dù có tập trung đọc cũng không hiểu. Ở trong thư viện tình cờ lật xem truyện kỳ ảo Harry Potter, từng xem phim điện ảnh nên nhớ tên người và tình tiết, đọc thử nguyên tác thuận tiện giết thời gian.

“Amin Maalouf...” Triều Sinh nhỏ giọng đọc tên tác giả, yên lặng nhớ kỹ.

Đáng tiếc sau khi xem tóm tắt giới thiệu nội dung cậu vẫn chẳng có chút hứng thú nào, những thứ mà Tầm Chu thích, sợ là cậu mãi mãi cũng chẳng thể lĩnh hội được cái đẹp của chúng.

Triều Sinh ước lượng sức nặng của hai quyển sách, vừa định giơ tay trả về thì ý nghĩ lại lóe lên, bộ này chỉ còn có hai quyển, nếu như còn có người khác tới mượn thì Tầm Chu phải chờ một thời gian nữa, cân nhắc cho Tầm Chu, Triều Sinh thừa dịp đồng nghiệp không có mặt, liền đem này hai quyển sách lên lầu, tìm một góc hẻo lánh nhét vào.

Làm như vậy là đi ngược lại với nguyên tắc làm việc, nhưng Triều Sinh cảm thấy chuyện này chẳng là gì cả, không thể nói là lấy việc công làm việc tư được. Với lại bây giờ cậu với Tầm Chu cũng gần như quen thân rồi, giúp anh ta một chút cũng chẳng có gì không tốt.

Buổi tối về nhà trọ, Triều Sinh nhìn thấy cửa Tầm Chu mở rộng hơn nửa, trong không khí còn có thể ngửi được mùi cháy khét. Cậu lo lắng bên trong có chuyện, lập tức đi tới gõ cửa hai lần, hô một tiếng “Thầy Tầm.”

Tầm Chu lớn tiếng đáp lại: “Cứ vào đi.”

Triều Sinh đẩy cửa đi vào, mùi cháy khét càng rõ ràng hơn, cậu ngừng thở nhìn chung quanh bốn phía: “Anh đang ở nhà bếp hả?”

“Ừm.” Tầm Chu đứng ở cửa liếc cậu một cái, “Đang làm đồ ngọt.”

Nhìn là biết thất bại rồi. Triều Sinh đi tới xác nhận một chút, quả nhiên thấy bên trong khay là mấy cái thứ nâu đen chẳng nhìn ra hình dạng.

“Tôi nghĩ tới lễ giáng sinh nên làm bánh quy chia cho sinh viên trong lớp.” Tầm Chu đang dùng dụng cụ nhào bột trộn hỗn hợp bơ với trứng, nghiêng đầu nhìn Triều Sinh: “Cậu thích vị gì?”

“Tôi hả?” Triều Sinh không ngờ Tầm Chu còn định chia cho mình nữa: “Vị truyền thống là được rồi.”

“Tôi nướng cho cậu nhiều một chút để cậu cho bạn bè ăn.”

“Không cần đâu, bây giờ tôi rất ít gặp bạn bè.”

Tầm Chu không dừng lại động tác trong tay, rũ mắt, thuận miệng hỏi: “Vậy bạn gái thì sao?”

Triều Sinh lập tức đáp: “Không có.”

Tầm Chu khuấy đến khi có bọt nổi lên, nhẹ nhàng gác sang một bên, sau đó nhìn thẳng vào Triều Sinh mở miệng: “Giáng sinh cậu có rảnh không?”

Triều Sinh hiểu ngay câu nói này nghĩa bóng chính là anh ta muốn chiếm dụng thời gian của cậu, vì vậy theo bản năng tránh trả lời thẳng, hỏi ngược lại: “Hả, có chuyện gì không?”

Tầm Chu trầm giọng: “Tôi định lái xe lên núi ngắm sao, cũng cách trường học rất gần, không làm lỡ thời gian, trên núi cũng có nhà dân.” echkidieu2029.wordpress.com

Vừa dứt lời, Tầm Chu dừng lại hai giây quan sát sắc mặt Triều Sinh, thấy cậu không có phản ứng gì, liền cười cười nói tiếp: “Tiếc là những người tôi quen đều có hẹn cả rồi, chỉ còn có mình tôi lẻ loi.”

Triều Sinh cũng không biết bây giờ nên đáp lại thế nào, trực tiếp đồng ý lời mời thì hơi qua loa quá, cho nên đành phải phụ họa theo: “Đáng thương thật!”

“Phải đó, vậy cậu có muốn thương tôi một chút không?” Ánh mắt Tầm Chu thẳng thắn nhìn Triều Sinh không hề che giấu chút nào, đôi mắt trong veo chưa đựng chân thành và mong đợi, nhìn ra Triều Sinh bắt đầu bối rối.

Cậu không biết rốt cuộc là mình xuất phát từ suy nghĩ vốn có, hay là không đành lòng từ chối Tầm Chu, nói chung vẫn là vội vàng đáp ứng: “Vậy, vậy tôi đi cùng anh, dù sao tôi cũng không có chuyện gì làm.”

“Tốt quá.” Tầm Chu cười rộ lên, một lần nữa tập trung vào làm đồ ăn nhẹ, “Đúng rồi, cậu nhìn cách chế biến giúp tôi với, ở trong điện thoại của tôi đây.”

Triều Sinh duỗi tay cầm điện thoại trên bàn lên, đánh mật khẩu bốn số Tầm Chu đọc, trên màn hình đang hiện ở phần mềm nấu ăn.

Tầm Chu đưa ra chỉ thị: “Tìm từ ‘giáng sinh’, chọn cái thứ hai ấy.”

Triều Sinh ấn theo như anh nói, bàn phím đánh chữ hiện ra, là bàn phím chín nút, cho nên cậu đánh hơi chậm một chút.

“Sao anh không dùng bàn phím hai mươi sáu chữ?” Sau khi đánh sai hai lần mới ra được từ chính xác, Triều Sinh không nhịn được hỏi anh.

Tầm Chu cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đáp: “Bàn phím chín nút đáng yêu mà.”

“Cái gì?”

“Có một lần tôi đánh ‘mùa đông lạnh’, phát hiện từ đầu tiên xuất hiện chính là ‘cảm động’, cho nên lúc đó lập tức cảm thấy không còn lạnh nữa.” Khóe miệng Tầm Chu mang theo nụ cười dịu dàng, lập tức nhớ ra: “Còn khi đánh ‘trời âm u’, thì sẽ ra ‘tim đập’, giống như đang đối thoại với tôi vậy, không phải rất đáng yêu sao?” (*)

(*) Khi đánh chữ tiếng Trung thì phải đánh bính âm, nếu như bính âm gần giống nhau thì bàn phím sẽ gợi ý những cụm từ cơ bản hay sử dụng, “mùa đông lạnh” (hàn đông) /hándōng/, “cảm động” /gǎndòng/, “trời âm u” (âm thiên) /yīntiān/, “tim đập” /xīntiào/

Triều Sinh nghe xong thì ngẩn ra, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng nhịn được không phản bác “Đáng yêu chỗ nào?”

Điều đáng yêu hình như vốn không phải nằm ở cách đánh chữ phải không?

Triều Sinh kìm lòng không đành cúi đầu, tránh nhìn tới Tầm Chu, sợ mình giống như mấy lần trước, vừa nhìn gò má anh đã thất thần, sau đó bị đối phương trêu đùa.

Sau khi giúp Tầm Chu đọc xong cách chế biến, Triều Sinh cũng không còn gì làm nữa, cậu chỉ biết nấu cơm, mấy cái đồ ngọt chưa từng tiếp xúc, không giúp đỡ được gì. Trước khi đi cậu chú ý tới trên khay trà là cuốn Samarkand mà Tầm Chu mượn hồi sáng.

Trong lòng Triều Sinh có chút vui mừng. Xem ra Tầm Chu đúng là có nghiêm túc đọc quyển sách kia, như vậy cậu giấu hai quyển còn lại cũng không phải là công cốc.

Nằm trên giường, Triều Sinh tiện tay mở lịch ra xem còn bao nhiêu ngày nữa là đến giáng sinh, phát hiện vậy mà còn không tới một tháng. Lúc này mới nhận ra vừa nãy đồng ý với Tầm Chu quả thật là tùy tiện quá.

Triều Sinh xưa nay chưa từng ra ngoài chơi với người cùng giới, dù là Lâm Yêu, cũng nhất định sẽ có những người khác.

Cậu càng nghĩ càng nghi hoặc, cái chuyện lãng mạn này, thấy thế nào cũng giống như là chuyện của đôi tình nhân. Nhưng nhìn biểu hiện vừa nãy khi Tầm Chu giải thích, cậu chỉ là lựa chọn cuối cùng thôi, tác dụng chủ yếu là làm bạn đồng hành.

Triều Sinh mang nghi ngờ trong lòng, lại đi tìm người thân nhất trên kế hết ra. Sau khi gửi câu “Hai thằng đàn ông cùng nhau ra ngoài chơi vào đêm giáng sinh thì có kì cục không?”, Triều Sinh đột nhiên nhớ nhớ ra cách đây không lâu có hứa với y là không nhắc tới Tầm Chu nữa.

Triều Sinh rất chột dạ, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại cũng không lo lắng nữa, nếu như bị hỏi tới thì nói là người bạn khác.

y trả lời rất nhanh: “Không phải rất bình thường sao?”

Triều Sinh vẫn có chút không chắc chắn: “Bình thường thật à?”

Trục toạ độ y: Nếu như là bạn bè bình thường thì chuyện này đương nhiên bình thường, trừ phi em không coi người ta là bạn bè bình thường.

“Sao có thể chứ!” Triều Sinh bật thốt lên, quên luôn cả đánh chữ.

Trục toạ độ y: Là quan hệ không bình thường à?

Triều Sinh trả lời y, cũng là đang nhắc nhở chính mình: “Rất bình thường.”

Trục toạ độ y: Vậy thì không cần suy nghĩ nhiều đâu, cứ đi chơi vui vẻ đi

Triều Sinh chợt thả lỏng, chuyển sự chú ý sang y: “Anh không để ý chứ?”

Trục toạ độ y: Để ý cái gì?

“Em đi chơi với người khác.”

Trục toạ độ y: Nếu như anh để ý thì mới kì đó.

Triều Sinh cầm điện thoại, sau đó nhìn thấy y gửi tới rất nhiều câu.

Chúng ta chỉ là yêu qua mạng thôi, không có mạng chúng ta cũng chẳng quen biết nhau, anh không có tư cách ràng buộc cuộc sống hiện thực của em.

Cho nên em không cần có gánh nặng trong lòng, khi nào em gặp được người mình thích, cũng có thể nói cho anh.

Anh vẫn sẽ luôn đứng về phía em.

Triều Sinh đọc từng chữ từng câu, mãi đến tận chữ cuối cùng. Trái tim cậu giống như có một con rắn dính dây mật ngọt trượt qua, để lại dấu vết nhấp nháy và sáng rỡ.

“Ừm.” Trên mặt Triều Sinh không ngừng được ý cười, cậu ử cả người trong chấn, tiếp tục cùng bày tỏ tâm ý ngốc nghếch của mình với y.

“Đúng rồi, anh dùng bàn phím nào, chín nút hay là hai mươi sáu chữ?” Triều Sinh chợt nhớ ra liền hỏi y.

Trục toạ độ y: Hai mươi sáu chữ.

Tuy rằng cũng dùng giống cậu, nhưng Triều Sinh cũng không cảm thấy hỗn hởi, ngược lại nói: “Em dùng bàn phím chín nút.”

Tầm Chu dựa vào bàn trong nhà bếp, nhìn thấy lời nói dối của Triều Sinh, anh đứng bật dậy, nghiêm túc đánh chữ: “Không thấy phiền sao, dễ bấm sai hơn mà.”

Triều Sinh nhớ lại lời Tầm Chu nói với cậu, lặp lại y nguyên, cái gì sau khi đánh “mùa đông lạnh” thì sẽ xuất hiện “cảm động”, “trời âm u” thì sẽ xuất hiện “tim đập”, cuối cùng còn không quên bổ sung một câu: “Bàn phím chín nút đáng yêu mà.”

Tầm Chu ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chú điện thoại một lúc lâu, thấy buồn cười.

Gì đây, học theo giới nhỉ.

Chẳng lẽ là muốn bảo mình khen em ấy mấy câu như là “Em đáng yêu hơn” sao?

Anh thu hồi nụ cười, dùng bàn phím chín nút đánh chữ thật nhanh hỏi Triều Sinh: “Vậy em có biết khi đánh ‘thích em’, từ đầu tiên nhảy ra là gì không?”

Triều Sinh dùng bàn phím chín nút đánh thử, trả lời: “Thói quen em hả?” (*)

(*) thích /Xìhuān/, thói quen /Xíguàn/

Trục toạ độ y: Không phải.

Trục toạ độ y: Vẫn là thích em. Thả thính nhiều thế sao em nó đỡ nổi hả anh ơi~~

16. Chương 16

Rất nhiều lúc, Triều Sinh cũng không nhận được mà đoán thử Trục toạ độ y ở ngoài đời là tuýp người đàn ông như thế nào.

Đúng như y nói vậy, bọn họ không có mạng thì sẽ không quen biết nhau, cho nên Triều Sinh cũng chưa từng chủ động tìm hiểu về tuổi tác và công việc của y, chỉ dựa vào ấn tượng khi nói chuyện trên mạng mà liên tưởng ra thôi. Đáng tin cậy, dịu dàng, thận trọng, hiểu ý, Triều Sinh chẳng hề tiếc rẻ gì mà đặt cho một người chưa từng gặp mặt một đồng ưu điểm, cậu cũng không biết những điều này rốt cuộc là do cậu tổng kết ra, hay là những kỳ vọng mà sâu trong thâm tâm cậu dành cho đối phương.

Cuối cùng, Triều Sinh cũng nhận ra điều quan trọng nhất, hóa ra mình cũng có nhiều ảo tưởng về đàn ông đến thế.

Cậu chưa từng yêu đương, thời đi học chỉ có hảo cảm ngẩn ngủ với những nữ sinh xinh xắn đáng yêu, không thể gọi là “thích” được. Cho nên khi có ai đó tỏ tình với Triều Sinh, cậu cũng chỉ có thể cảm thấy bối rối, rồi ngại ngùng từ chối.

Dù chưa từng yêu đương nhưng chung quy ai cũng muốn nói những lời tâm tình, ôm ấp, hôn môi mà. Nhưng khi Triều Sinh vừa nghĩ tới những cách biểu đạt yêu thương đó, cậu lại muốn lùi bước. Cậu xử sự lạnh nhạt quen rồi, không thể nào tưởng tượng được một người mạn nhiệt như mình khi lấy lòng người khác là bộ dạng gì, bạn nam giới của cậu cũng đều rộng rãi nhiệt tình như Lâm Yêu, phù hợp bổ sung cho tính cách của cậu.

Cho nên yêu qua mạng vẫn là thích hợp với cậu hơn, vừa không cần lo lắng tiếp xúc tứ chi, cũng có thể lớn mật giải bày tình cảm.

Buổi chiều ngày mai có lớp Tiếng Anh của Tầm Chu.

Vừa đi họp xong, Tầm Chu đang cùng Tần Lộ nghỉ ngơi ở tiệm cà phê ngoài trời của trường, bàn bạc về hình thức thi cuối kỳ.

Anh vừa nghe Tần Lộ nói chuyện, vừa nhìn chăm chú điều thuốc kẹp trên tay mình, một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, Tầm Chu liền thấy tàn thuốc bay lên không trung xoay một vòng tròn.

“Cậu xem này...” Tầm Chu bỗng nhiên mở miệng ngắt lời Tần Lộ: “Tàn thuốc giống như những chú bướm đang bay lượn.”

Tần Lộ im bất, dòng suy nghĩ cũng nghẹn lại vì Tầm Chu, cô lập tức bất mãn nói: “Tôi ở đây nói cả nửa ngày, mà ngài vẫn luôn chơi với tàn thuốc à?”

“Cũng không phải luôn, chỉ mới mấy chục giây.” Tầm Chu nâng cằm, nghiêm túc trả lời.

“Tớ vừa mới nói tới khúc nào dở mờ, quên mất rồi.” Tần Lộ tức muốn bể phổi, nhìn thấy Tầm Chu còn đang tràn đầy phấn khởi quan sát tàn thuốc, nhất thời càng tức hơn, “Cậu có thấy mình ầu trĩ lăm không hả, mấy giờ rồi mau cút lên lớp đi.”

Tần Lộ nói xong, nhân lúc anh lơ đãng giành lấy nửa điều thuốc, dập tắt ngay.

Tầm Chu vẫn còn vẻ lười biếng, chậm rãi nói: “Tớ đang đợi người.”

“Ai?” Tần Lộ xoay mặt phát hiện hóa ra xe Tầm Chu đỗ ở bên cạnh.

“Đoạn Triều Sinh.”

“Cậu còn định giả bộ tình cờ gặp người ta bao lâu nữa, cậu còn làm nổi không hả? Thấy không nổi thì đổi người khác đi.”

Tầm Chu im lặng không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào chỗ rẽ ở cuối đường cái. Đợi chừng năm phút đồng hồ, rốt cuộc anh cũng đứng dậy, nhẹ nhàng vút cho Tần Lộ một câu: “Đến rồi.”

Anh từ từ lái xe đi tới, chạy thẳng tới chỗ Đoạn Triều Sinh mới dừng lại, ấn còi xe.

Triều Sinh bị âm thanh thu hút, cậu quay đầu lại nhìn thấy Tầm Chu hạ cửa kính xe xuống, anh hỏi: “Đang lên lớp của tôi hả?”

“Phải.” Triều Sinh ôm hai quyển sách tiếng Anh trong lồng ngực, đi tới: “Thật trùng hợp.”

Tầm Chu cười cười: “Lên xe đi, tôi cũng sắp đến muộn rồi.”

“Ừm.” Triều Sinh ngồi xuống ghế phó lái.

Tần Lộ ở cách đó không xa nhìn thấy toàn bộ quá trình “tình cờ gặp” này, lườm một cái.

Tầm Chu lái xe dọc theo đường lên lớp, “Chiều nay họp lâu quá, nghe nói gần đây lãnh đạo đang đi kiểm tra, không cho giảng viên lên lớp muộn và cho tan học sớm.”

Triều Sinh liếc nhìn thời gian, yên tâm nói: “Còn hai phút nữa, không sao đâu, phòng học ở lầu một, tới kịp mà.”

Tầm Chu vừa rẽ, trước mặt đã có thể nhìn thấy lớp học, lúc này anh chợt nhớ ra cái gì đó, nản lòng nói: “Chết rồi, tôi quên mang USB rồi, bài học hôm nay đều ở trong đó, còn có mấy bài thi cấp 4, cấp 6.” (*)

(*) Bên TQ hằng năm sẽ tổ chức kỳ thi kiểm tra trình độ tiếng Anh là kỳ thi cấp 4 (CET-4) và cấp 6 (CET-6), mỗi năm tổ chức 2 lần.

Nhưng bây giờ anh đi lấy nhất định sẽ lên lớp muộn, lỡ xui xẻo bị lãnh đạo tóm được không biết có hậu quả gì không. Triều Sinh cũng không cân nhắc nhiều, thẳng thắn nói: “Tôi về lấy giúp anh, anh lên lớp giảng bài khác trước đi.”

Tầm Chu vô cùng cảm kích, sau khi dừng xe lấy chìa khóa ra đưa cho Triều Sinh, “Hắn là đặt ở trên bàn trong phòng ngủ, nếu như không có thì ở trong ngăn kéo.”

Triều Sinh nhận lấy, Tầm Chu nói tiếp: “Không vội, tôi còn cho lớp kiểm tra trước.”

Triều Sinh xuống xe đi về phía nhà trọ, nghĩ thầm không thể làm lỡ thời gian của Tầm Chu nên cậu chạy rất nhanh.

Sau khi đến nhà trọ, Triều Sinh chạy ngay vào phòng ngủ Tầm Chu, tìm trên bàn làm việc. Mặt bàn được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, có cái gì đều nhìn thấy ngay, USB không có ở đây.

Vậy chắc ở trong ngăn kéo, Triều Sinh nhớ lại Tầm Chu nói, kéo ngăn tủ dưới bàn ra.

Một giây sau, cậu liền giật mình.

Đập vào mắt chính là một tờ giấy A4, trên giấy là tám chữ viết tay rất lớn: “Ồ trong thư viện, không được làm ồn”.

Triều Sinh nhìn thấy bút tích quá mức quen thuộc xuất hiện ở đây, nào cậu không biết nên phản ứng thế nào.

Đứng ngẩn người mấy giây, cậu mới cầm tờ giấy kia lên, liền phát hiện trong đó còn có cả một xấp giấy nhắc nhở còn dính băng keo trong chưa xé ra hết.

Tình hình trước mắt thực sự quá hoang mang, Triều Sinh kinh ngạc cảm thán một tiếng.

Toàn bộ những tờ nhắc nhở này đều là cậu tự tay viết xuống, rồi dán lên cửa thư viện, tại sao lại ở chỗ Tầm Chu? Một hồi lâu sau Triều Sinh mới nhớ ra, trước đây quả thật luôn có ai đó cứ hay xé tờ giấy nhắc nhở. Khi đó mỗi ngày cậu đều kiên trì dán tờ mới lên, kết hôm sau lại thấy nó biến mất.

Hóa ra người khởi xướng trò đùa dai này lại là Tầm Chu à?

Không thể tin được, rất khó tin, hoàn toàn không thể lý giải được hành vi của đối phương.

Triều Sinh hô hấp nặng nề, nghi hoặc trong chốc lát, cuối cùng bỏ lại xấp giấy vào trong ngăn kéo y như cũ.

Thiếu chút nữa đã quên mình đến giúp Tầm Chu lấy USB, trước mắt đây mới là chính sự. Cậu tìm tòi trong phòng ngủ, lại mở ra mấy cái ngăn kéo, cuối cùng cũng lấy được USB.

Trên đường đến phòng học Triều Sinh cũng mất tập trung, lớp vỏ kim loại của USB bị nắm tới nóng luôn. Vừa vào phòng học cậu cúi đầu, mãi đến khi Tầm Chu nhân lúc mọi người đang làm bài viết thì đi xuống, tâm tư Triều Sinh mới ổn định lại.

“Cảm ơn.” Tầm Chu nhỏ giọng nói, cầm USB bước nhanh đi tới bục giảng, cắm vào laptop.

Qua hơn nửa tiết, Triều Sinh thay lòng đổi dạ, trong đầu chỉ nghĩ tới mỗi chuyện đó. Nhiều câu hỏi cứ xoay vòng vòng trong đầu cậu, cậu dường như dùng hết năng lực logic để phân tích nguyên do.

Chắc là Tầm Chu chỉ thích chơi nhây vậy thôi, Triều Sinh suy nghĩ một chút, hành động này cũng quá bất đồng với bề ngoài của Tầm Chu.

Cân nhắc nửa ngày, Triều Sinh phát hiện trọng điểm mới, từ khi giấy nhắc nhở của thư viện đổi sang đánh máy thay vì viết tay thì cũng không bị ai xé nữa.

Lẽ nào mục đích của Tầm Chu không phải là xé giấy nhắc nhở, mà là thu thập đồ vật có chữ viết tay của mình sao? Không không không.

Sau khi cái ý nghĩ quỷ dị này nảy ra, Triều Sinh liền ý thức được mình lại đang ảo tưởng.

Nhưng mà dòng suy nghĩ này một khi đã mở ra thì không dễ để đóng lại, kết hợp với câu bông đùa trước kia của Lâm Yêu “Anh ta không phải là nhìn trúng mày rồi chứ?”, Triều Sinh không khỏi lâm vào mơ tưởng viển vông.

Thậm chí ngay cả khi Tầm Chu ở trong lớp lơ đãng nở nụ cười với cậu, cậu cũng lo lắng có hàm nghĩa khác.

Đừng suy nghĩ nhiều, đừng suy nghĩ nhiều, Triều Sinh liên tục nhắc nhở bản thân mình, sau khi tan học cậu ôm sách, không thèm cho Tầm Chu thêm một cái liếc mắt nào liền chạy đi, chỉ lo đối phương chủ động tới trò chuyện.

Sau khi về nhà, Triều Sinh nằm ở trên giường trầm tư. Cậu nhớ lại khoảng thời gian từ khi Tầm Chu và cậu quen biết đến nay, nhưng chẳng nhớ nổi những chi tiết nhỏ. Có lẽ là trước giờ cậu chưa từng để ý, hoặc Tầm Chu vốn chưa từng có ám chỉ nào.

Triều Sinh tin tưởng vào về sau.

Nhất định là Tầm Chu quá trẻ con nên mới thích cái trò chơi nhậy nhật toẹt đó thôi. Triều Sinh nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nguyên nhân này đáng tin nhất, vì vậy nghi ngờ trong lòng dần dần tan biến.

Khi cậu đã thả lỏng thì điện thoại rung, cầm lên nhìn thấy là Tầm Chu gọi tới.

Triều Sinh hơi chần chờ, do dự hết mấy giây mới bấm nghe.

“Triều Sinh.” Giọng Tầm Chu rất khẽ, “Tôi đang ở thư viện, hai quyển sách trong cái bộ lần trước tôi mượn sao không có vậy?”

“À, anh nói cái Tuyển tập ba quyển Á Rập á hả?”

“Chính nó, tôi hỏi ở quầy thì thấy không có ai mượn, nhưng ở lầu một lại không tìm được.” Tầm Chu nói, “Đặt ở chỗ khác rồi sao?”

Triều Sinh bối rối một chút, sau đó mới trả lời: “Ở lầu hai, anh lên đó rồi đi thẳng, giá cuối cùng kệ thứ hai từ dưới đếm lên.”

Tầm Chu đáp “Được.”, rồi cúp điện thoại.

Triều Sinh thở ra một hơi.

Nhưng mấy phút sau, Tầm Chu lại gọi tới, lần này anh hỏi thẳng: “Sao để ở chỗ bí mật quá vậy?”

Triều Sinh cầm điện thoại không nói lời nào, không ngờ Tầm Chu lại khẽ cười hỏi tiếp: “Giấu giúp tôi à?”

“Không phải!” Triều Sinh thề thốt phủ nhận, “Nhất định là có người lấy xong rồi bỏ đại ở đó.”

Tầm Chu đứng ở giá sách cuối cùng, độ cong khóe miệng càng sâu, “Nhưng chỗ này là cậu chỉ cho tôi mà.”

Giọng điệu trêu chọc này làm Triều Sinh ở bên kia điện thoại cảm thấy cực kỳ quẫn bách, lần này càng không biết giải thích như thế nào, đành phải im lặng trong sự lúng túng.

“Cám ơn cậu đã giúp tôi.” Tầm Chu thu hồi nụ cười, trịnh trọng nói, “Giúp tôi lấy USB, còn giúp tôi giữ lại quyển sách tôi muốn đọc.”

Triều Sinh sốt sắng liếm môi một cái, thấp giọng đáp: “Không có gì.”

“Lầu hai còn có người đọc sách, tôi cúp trước đây, bye bye.” Bàn tay Tầm Chu che khuất miệng, nói nhỏ.

“Ừ.”

Sau khi nghe thấy tiếng “tít” kết thúc cuộc gọi, Triều Sinh mới ngã lên giường như trút được gánh nặng.

Hôm nay cậu suy nghĩ nhiều quá, bây giờ nói chuyện bình thường với Tầm Chu cũng thấy không yên, tim cứ đập rối loạn cả lên. Mỗi khi đối phương ở bên kia điện thoại khẽ cười, Triều Sinh đều như cảm giác được hơi thở của anh phảng phất bên tai.

Thậm chí lỗ tai còn có ảo giác bị ngứa, Triều Sinh giơ tay lên áp vào mặt, phát hiện hai má không biết khi nào đã nóng lên vậy rồi.

Cậu càng muốn quên thì trong đầu càng không ngừng hiện lên vấn đề đó.

Tầm Chu có phải có ý với mình hay không?

17. Chương 17

Tầm Chu thường ngày những lúc rảnh rỗi không làm việc thì sẽ chuyên tâm vạch kế hoạch đi du lịch thế giới.

Mục tiêu này đã được quyết định từ năm cấp ba, tất cả chi tiết trong kế hoạch đều là dành cho hai người. Lúc đó rất nhiều bạn bè đều cười bảo anh ghĩ xa quá rồi, đến cả người yêu còn chưa có mà đã bắt đầu tích góp tiền chuẩn bị chuyến du lịch trăng mật.

Nhưng Tầm Chu lại không cảm thấy suy nghĩ của mình có gì kì lạ, từ nhỏ anh đã có phẩm chất đặc biệt không giống người khác, không có ước mơ, chỉ có mục tiêu.

Anh muốn biết được đứng đầu trong kì thi lên lớp là cảm giác gì, anh liền từ bỏ tất cả hoạt động giải trí để liều mạng ôn tập; anh muốn chia sẻ thú vui khi học tiếng Anh cho người khác, sau khi tốt nghiệp anh liền đi làm giáo viên; muốn cùng người mình thích đi khắp thế giới, cho nên anh phải tích góp tiền trước, lúc thường cũng để ý các tin tức các nước trên thế giới, mỗi tháng từ từ lên kế hoạch cho hành trình này.

Nếu như không thể biến cái gọi là “ước mơ” thành hiện thực, thì Tầm Chu thà rằng không mơ nữa. Đã có một chút nhiệt tình rồi thì phải dồn toàn lực để thực hiện trước khi nó tiêu hao hết. echkidieu2029.wordpress.com

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ xong, Tầm Chu bắt tay vào làm một việc khác, đó chính là hoàn thiện nhân vật Trục toạ độ y mà anh đã đặt ra.

Dù gì cũng là vai diễn của mình, Tầm Chu không thể đối xử với nó quá tùy tiện được, để tránh sau này nói sai gì đó với Đoạn Triều Sinh.

Hơn nữa nhìn thái độ của Đoạn Triều Sinh, hiển nhiên là rất ỷ lại với mối quan hệ qua mạng này, Tầm Chu cũng bằng lòng yên tĩnh làm một gốc cây, để giúp đỡ cậu nhóc mãi cảm hưởng nội này giải quyết khó khăn.

“Nam, hai mươi sáu tuổi, bằng tuổi với mình.” Trong miệng Tầm Chu ngậm túi sữa chua vị đào, tay cầm bút máy viết xuống những nét ngay ngắn trong sổ tay, “Công việc cho là tài xế chở hàng đi vậy, mấy ngày trước chuyển hàng trong vùng núi không có tín hiệu, nửa đêm lên núi tìm một quầy bar trong khách sạn bắt wifi để tán gẫu với người yêu trên mạng, kết quả đối phương lại khen người đàn ông khác trước mặt mình.”

Tầm Chu viết tới đây, bật cười một tiếng.

“Khen rất nhiều” Anh viết dòng này to hơn bình thường.

“Ba mẹ ly dị, từ nhỏ cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, bởi vì không đành lòng để mẹ thất vọng, cho nên đến nay vẫn chưa công khai tính hướng, chỉ có thể biểu đạt tình cảm trên Mê Lam.” Tầm Chu viết rất tỉ mỉ, đến cả tính cách ba mẹ cũng rất rõ ràng.

Thật ra mấy thứ đó cũng không phải hoàn toàn bịa đặt, vẫn có một phần là trải nghiệm của bản thân. Chỉ có điều Tầm Chu may mắn hơn rất nhiều so với nhân vật y, tuy rằng ba mẹ anh ly hôn thật, nhưng nhiều năm qua vẫn giữ được quan hệ bạn bè; anh cũng đã công khai với người nhà từ lâu, mẹ anh rất văn minh, chấp nhận tính hướng của con mình.

“Tính cách bình tĩnh, thận trọng, chân thành.” Tầm Chu chuyển động cán bút mảnh khảnh, suy nghĩ đến những phương diện khác, “Sở thích là lái xe, đánh bài, nấu ăn, thả diều, tên này giản dị thật nha, được đó, mình thích.”

Hình tượng của y ở trong đầu càng cụ thể, Tầm Chu cũng nóng lòng muốn thử chuyển đổi thân phận một chút, liền chủ động đi tìm Đoạn Triều Sinh.

Trục toạ độ y: Cưng ơi, xem phim với anh đi

Triều Sinh bên kia đang yên tĩnh học từ vựng trong thư viện, trả lời: “Em đang đi làm rồi.”

Trục toạ độ y: Hôm nay nghiêm túc thế à?

“Cũng không phải, gần đây đang học ké lớp tiếng Anh, chuẩn bị làm bài viết.”

Vừa nhìn thấy đối phương đang làm chuyện có liên quan đến mình, Tầm Chu hứng thú: “Chuẩn bị đi học lại à?”

“Không, chỉ học tiếng Anh thôi.” Triều Sinh thành thật trả lời: “Dù sao tiếng Anh cũng khá hữu dụng, học một chút cũng không thiệt thời giờ.”

Trục toạ độ y: Trước đây khi còn đi học anh ghét nhất là tiếng Anh, bởi vì tính khí giáo viên không tốt, toàn thích mắng học sinh, còn giao quá trời bài tập.

Triều Sinh tiện tay trả lời một câu: “Giáo viên này của em rất tốt.”

Sau khi gửi đi, Triều Sinh thấy hơi rệu rã tinh thần. Từ khi cậu hoài nghi Tầm Chu có thái độ khác với mình, một khi nhớ tới người này, Triều Sinh sẽ chần chừ, tâm tình cũng trở nên kì dị hơn.

Giống như là một mũi tên vốn nên đang hoành đứng ở vòng bốn, kết quả khi vừa rời cung lại bay đến nơi cậu chẳng thể tưởng tượng nổi.

Trục toạ độ y: Ừm, vậy em học đi, anh không quấy rầy nữa.

Triều Sinh không kịp lo lắng nhiều, trước tiên giữ y lại: “Chờ một chút.”

“Sao thế?”

Có nên nói với y không nhỉ? Triều Sinh có chút do dự, dù sao y cũng chưa thấy tận mắt Tầm Chu, chỉ dựa vào lời miêu tả của cậu, y cũng không cách nào phán đoán chính xác được hành vi của Tầm Chu. Mà trước mắt cậu chẳng có ai để kể, nếu không tìm người tâm sự, chuyện này vẫn sẽ cứ quấy nhiễu cậu.

Trục toạ độ xz: Hình như là, em bị một cái người kỳ quái chú ý.

Triều Sinh nghĩ ngợi từ ngữ thích hợp, tổng kết lại nhiều điểm hoài nghi về Tầm Chu, như là khi tự giới thiệu anh ta đã biết cậu tên Đoạn Triều Sinh, rồi chuyện xé rất nhiều tờ nhắc nhở cậu viết, rồi còn rủ cậu đến lớp Tiếng Anh, cậu vừa nhớ lại vừa đánh ra, cuối cùng còn chưa chờ y trả lời, Triều Sinh đã viết sẵn đáp án.

Trục toạ độ xz: Có phải là em tự mình đa tình không>

Trục toạ độ xz: Thật ra người ta vốn chẳng để tâm mấy chuyện đó nhỉ?

Bây giờ Tầm Chu đang có một cảm giác hưng phấn bí ẩn, giống như người thứ ba sắp chen chân thành công, dương dương tự đắc, thiếu đạo đức nhưng rất sáng khoái.

Anh không chút nghĩ ngợi trả lời Triều Sinh: “Đây không phải rõ ràng là có cảm tình với em, muốn tiến thêm một bước nữa à?”

Triều Sinh gửi tới một câu cảm thán: “Thật sao?!”

Lại gửi tiếp hai câu: “Mịa nó!” và “Làm sao bây giờ?”

Nhìn cậu bị làm khó dễ, Tầm Chu đành phải dẹp tan thú vui của mình, bình tĩnh lại, hỏi: “Em ghét người ta lắm à?”

“Không phải ghét.” Triều Sinh quyết đoán trả lời: “Chỉ là, không muốn phá hủy mối quan hệ hiện tại, ít nhất đã coi nhau là bạn bè rồi.”

Thì ra là như vậy. Tầm Chu có thể hiểu được lo lắng của cậu, dù sao mối quan hệ bạn bè này chính là cái lưới bảo vệ an toàn nhất, ai vượt qua đường ranh giới đó, chẳng khác nào đem hai người đặt trên cán cân thiên bình lảo đảo lảo đảo.

Tầm Chu hỏi cậu: “Giả dụ như em chưa từng quen biết người đó, vậy khi người đó làm như vậy với em, em có bằng lòng không?”

Triều Sinh im lặng mấy phút, từ từ trả lời: “Không.”

Cậu còn nói tiếp: “Em không muốn hẹn hò với ai cả.”

Tầm Chu có chút kinh ngạc: “Tại sao?”

“Vừa nghĩ tới chuyện hẹn hò đã không biết làm sao. Bất kể là nam hay nữ, cũng không muốn nói chuyện yêu đương.”

“Bởi vì em ngại biểu đạt tình cảm của mình à?”

“Chắc là vậy.” Triều Sinh cũng không xác định: “Cũng rất ghét tiếp xúc thân mật.”

“Thân mật như hôn môi đó hả?”

“Ừm.”

Triều Sinh cảm thấy mình có một chứng bệnh bối rối không nói rõ được, không chịu nổi các cặp tình nhân ôm ấp hôn môi trước mặt mọi người, không chịu nổi người khác ở trước mặt cậu liếc mắt đưa tình, cho dù là phim truyền hình có những cảnh thân mật, cậu cũng dời tầm mắt, vội vã quay đầu đi.

Tật xấu này cậu không hề nói cho bất cứ ai, sợ người khác cảm thấy được mình bảo thủ, thật ra cậu chỉ là ghét nhìn thấy người khác biểu đạt tình cảm quá nồng thắm trước mặt cậu thôi. Đứa nào reup là chó

Sau khi nói thật với y thì cậu nhận được câu hỏi: “Vậy khi chỉ có hai người em cũng không muốn tiếp xúc à?”

Cái vấn đề này Triều Sinh chưa hề nghĩ tới, thế nhưng nghe thì có vẻ dễ tiếp thu hơn, đương nhiên còn có điều kiện tiên quyết là, đối phương không kể cho ai về chuyện thân mật này.

Tầm Chu nở nụ cười: “Đây không phải là do em quá xấu hổ sao?”

“Ồ, hóa ra là vậy.” Triều Sinh yên lòng, “Em còn tưởng rằng là em quá kì lạ.”

“Kì lạ cũng không phải không tốt, cái người em nói không phải cũng rất kỳ lạ à?” Khóe môi Tầm Chu cong lên, nhanh chóng đánh chữ: “Hai người bọn em, rất xứng đôi.”

Bị đối tượng yêu qua mạng khen xứng đôi với người khác, Triều Sinh có một cảm giác mất mát bị y dâng mình cho người ta, rầu rĩ không vui nói: “Ai mà thêm.”

Trục toạ độ y: Bất kể thế nào, anh cũng hi vọng em có thể gan dạ tiến về phía trước.

Trục toạ độ y: Yêu đương tóm lại là phải đối mặt nói chuyện với nhau.

Nghĩa bóng chính là yêu qua mạng không tính là yêu đương.

Triều Sinh ngu ngốc đến mấy cũng có thể hiểu được.

Trục toạ độ y: Nhưng nếu như em muốn học làm sao để hôn môi thì anh có thể dạy em.

Triều Sinh lần này ngượng ngùng thật: “Không cần.”

“Vậy thôi...” Tầm Chu gửi cho cậu khuôn mặt cười hay dùng, “Cố lên em yêu!”

Mong rằng sau này bọn họ dần dần ít nói chuyện trên mạng lại, nhưng Tầm Chu vẫn hi vọng Triều Sinh có thể tìm được một chút khích lệ và an ủi khi nói chuyện với y.

Dù cho không hẹn hò với anh cũng không sao, Tầm Chu chỉ là muốn nhìn thấy chàng thiếu niên với ánh mắt cứng cỏi đứng trong mưa khi ấy, lúc ở dưới ánh mặt trời cũng có thể tỏa sáng.

Đến tháng mười hai, thời tiết bước vào cấp độ rét lạnh mới. Cung đạo quán dường như chẳng có ai đến luyện tập, đến cả Khổng gia cũng chỉ ở lại mỗi buổi sáng, để lại Triều Sinh một mình luyện tập xong khóa cửa đi về.

Tầm Chu có thời gian rảnh cũng hay đến, nhưng anh không thay đồ cung đạo, chỉ mặc áo khoác bản mấy mũi tên, làm Triều Sinh rất bất mãn.

“Dù sao cũng không có ai giám sát cậu, đeo khăn quàng cổ cũng được mà.” Tầm Chu đứng bên cạnh nhìn cậu, “Cậu cẩn thận không bị cảm đấy.”

Mắt Triều Sinh nhìn thẳng, sau khi giương cung thì không tiếp tục nói nữa, mãi đến khi cung tên bắn ra được mấy giây, cậu mới nói ba chữ: “Tôi tự biết.”

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Tầm Chu nói, đi tới một góc tránh gió ngồi xuống.

Triều Sinh lạnh chết, nhưng ở trước mặt Tầm Chu, cậu không muốn ra vẻ lười biếng.

Dù sao đối phương cũng có cảm tình với mình mà.

Triều Sinh đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, giữa hai người có một khoảng cách nhỏ. bốt reup truyện của người ta nha mấy má

“Trước không phải anh nói anh tới cung đạo quán là có câu hỏi muốn biết đáp án à?” Triều Sinh hỏi anh, “Đã biết chưa?”

Tầm Chu lắc đầu, “Không vội, kế hoạch đi du lịch thế giới tôi còn chưa viết xong nữa.”

“Vậy sau khi anh đi du lịch xong thì sao?” Triều Sinh lấy cái áo nhung của mình ra, khoác lên người, cuối cùng cũng ấm lại.

“Chuyện sau này, sau này hãy nói.” Tầm Chu nhìn thấy áo Triều Sinh kẹt ở giữa sàn nhà và vách tường, tiện tay kéo phẳng giúp cậu, “Nhưng mà tôi dự định trước khi đi du lịch, thì phải từ chức cái đã.”

Giọng điệu của anh quá thoải mái tùy ý, Triều Sinh suy nghĩ một chút mới phản ứng được: “Hả?”

“Làm giáo viên đủ rồi, muốn đổi một vài công việc khác, như phiên dịch chẳng hạn, cũng có liên quan tới tiếng Anh.”

“Ồ.”

Triều Sinh rất nhanh đã nghĩ tới một thời điểm trong lai, cậu sẽ không còn được gặp lại Tầm Chu nữa.

“Cậu thì sao?” Tầm Chu quay đầu nhìn gò má thanh tú của Triều Sinh, “Cậu có muốn đi du lịch thế giới không?”

Câu hỏi này vừa ném ra, làm Triều Sinh đột nhiên không kịp chuẩn bị, tim cậu đập nhanh hơn, theo bản năng cho là đối phương lại nói mấy lời kì lạ.

Sau khi đầu óc trống rỗng một lúc, dòng suy nghĩ của cậu đột nhiên được hồi sinh, đoán ra được nghĩa khác trong câu hỏi của Tầm Chu. Chắc đang muốn tỏ tình đây mà, mà cũng có thể là thuận miệng hỏi tới chuyện du lịch, đơn giản giống như là hỏi “Cậu có thích ăn táo không?” vậy.

Thiếu chút nữa đã tưởng lầm thành vế trước rồi, trong lòng Triều Sinh lặng lẽ ảo não, ngoài miệng thấp giọng trả lời: “Không muốn.”

Tầm Chu nhàn nhạt “Ồ” một tiếng, có vẻ rất thất vọng.

Triều Sinh không muốn để cho bầu không khí lại yên tĩnh, vậy thì càng lúng túng hơn, nên cậu chủ động tiếp chuyện Tầm Chu: “Điểm đến đầu tiên của anh là ở đâu?”

“Mới bắt đầu đương nhiên là ở trong nước rồi.” Nói đến đề tài này, mắt Tầm Chu sáng ngời tràn đầy hy vọng, “Chắc là đi đến ngọn núi nào đó ngắm sao chẳng hạn.”

Triều Sinh chợt kinh ngạc.

Người này trước đây không lâu mới hẹn với cậu giảng sinh đi ngắm sao, chẳng lẽ là đang ám chỉ gì sao? Sắc mặt Tầm Chu bây giờ quá đơn thuần, Triều Sinh cũng thấy ngại khi nhiều phỏng đoán đối phương.

Lúc này điện thoại Tầm Chu vang lên một tiếng, anh lấy ra nhìn, là tin nhắn dự báo thời tiết.

“Đêm nay có mưa rào, chúng ta nên nhanh chóng đi về thôi.” Tầm Chu nói xong, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, quan sát cửa sổ trong đạo quán, “Cậu khóa cửa chính, tôi khóa cửa sổ.”

Triều Sinh ngồi tại chỗ, đồng ý nhưng không yên lòng.

Cậu đang mất tập trung, khóe mắt liếc thấy Tầm Chu đã nhúc nhích rồi, sau đó tay của đối phương xuất hiện trước tầm mắt cậu.

Triều Sinh nhìn chằm chằm lòng bàn tay Tầm Chu, có chút bối rối.

Là muốn kéo mình lên à? Nếu như không nhìn thẳng thì có phải quá lạnh lùng không? Lỡ như Tầm Chu nghĩ mình ghét anh ta thì phải làm sao?

Hầu kết Triều Sinh trượt một vòng, cậu quyết tâm, thẳng thắn vươn tay trái ra.

Tầm Chu sững sờ: “Cậu làm gì vậy?”

Triều Sinh không rõ: “Hả?”

“Cửa sổ của đạo quán không phải là dùng chìa khóa à?” Tầm Chu bật cười, tầm mắt rơi vào bàn tay Triều Sinh vừa đưa tới, nhỏ dài trắng nõn, nhìn là biết chàng thiếu niên cực kỳ giỏi giang.

Tầm Chu ý vị thâm trường nhìn cậu: “Cậu như vậy, dễ làm người khác hiểu lầm đấy.”

Từ lúc nghe câu “ngắm sao”, Triều Sinh vẫn luôn trong trạng thái lơ đãng, chẳng chuyên tâm nghe nội dung nói chuyện của Tầm Chu, tâm tư đã bay hẳn ra bên ngoài, nào có biết đối phương giơ tay ra để làm gì đâu.

Cho nên cậu đương nhiên cũng đưa tay ra.

Triều Sinh lập tức cảm thấy cực kỳ giận dữ và xấu hổ về hành động của mình, cậu vội vàng thu tay về, lại bị Tầm Chu nhanh hơn một giây nắm lại.

Hơi thở của thiếu niên ngưng đọng trong khoảnh khắc này, sau đó cậu nghe thấy Tầm Chu hí hửng nói: “Được rồi, tôi đành bắt đầu dĩ nắm tay cậu một chút vậy.” e

18. Chương 18

Nói là “nắm một chút”, mà Tầm Chu dẫn Triều Sinh đi tận tới bên cửa sổ mới thả tay ra. Tay của hai người vốn đều đông cứng, nhưng sau khi tiếp xúc da dẻ với nhau thì dần dần ấm lên.

Triều Sinh cảm thấy Tầm Chu cố ý, nhưng người đàn ông này rất biết cách đùa giỡn có chừng mực, khi nào nên tiếp xúc khi nào nên buông tay, cũng không hề dư thừa hành động mờ ám nào khiến người ta cảm thấy anh chiếm tiện nghi.

Bình thản ung dung như chuyện đương nhiên.

Triều Sinh vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Tầm Chu, sợ bị đối phương nhìn mình đang căng thẳng. Bọn họ chia nhau ra khóa kỹ cửa, kiểm tra không có sai sót mới rời khỏi cung đạo quán.

Tầm Chu hôm nay còn mang một túi thức ăn cho mèo, lúc đi ngang qua con đường nhỏ anh đổ ra rất nhiều, thu hút mấy con mèo hoang đang nằm dưới gầm xe sưởi ấm.

Chỉ có vào lúc này, Triều Sinh mới dám đứng ở bên cạnh đánh giá gò má anh tuấn của Tầm Chu. Sự chú ý của đối phương đều đặt ở đám mèo, dù có nhìn bằng khoe mắt cũng không thể thấy Triều Sinh nghiêng người ở đằng sau.

Học viện nghệ thuật của đại học A tất nhiên không thiếu nam thanh nữ tú với vẻ ngoài xuất sắc, Triều Sinh bình thường nhìn muốn chán luôn. Nhưng bây giờ chỉ có hai người bọn họ ở chung, Triều Sinh nghiêm túc nhìn Tầm Chu một hồi lâu, mới phát hiện điều kiện của người thầy giáo này ở trong trường học cũng vô cùng gây chú ý.

Hơn nữa so với đám sinh viên bông bột, một người đàn ông hơn hai mươi tuổi như anh bắt đầu có xu hướng trưởng thành, một chút thận trọng và thoải mái cùng tồn tại thì độ gợi cảm sẽ càng tăng đột biến. Cho dù chỉ là đứng cười với đám mèo hoang bần thủ một chút thôi cũng có thể làm tim người ta đập dồn dập.

Triều Sinh đứng lâu thấy hơi khó chịu, cậu nhét tay vào túi áo khoác sưởi ấm, cúi đầu xuống, cảm vùi vào cổ áo lông.

Thỉnh thoảng lại giương mắt lên nhìn Tầm Chu vài giây.

“Đi thôi.” Tầm Chu đang ngồi chồm hổm trên mặt đất chột đứng dậy, buộc túi đồ ăn cho mèo lại, “Mèo hoang dễ nuôi thật, cho cái gì cũng ăn.”

Triều Sinh cùng anh tản bộ, “Nếu như anh cứ toàn cho chúng nó ăn đồ ngon, chúng nó cũng sẽ trở nên kén ăn.”

Tầm Chu bỗng nhiên dừng bước đứng tại chỗ, cho tay vào trong túi, lục lọi một chút, lấy ra một túi socola hình vuông đưa cho cậu.

Người khác tặng đồ cho cậu, Triều Sinh đương nhiên không nghĩ nhiều liền tiếp nhận, hoàn toàn không có cảnh giác như vừa rồi hiểu lầm nắm tay.

“Cho cậu ăn.” Tầm Chu nhẹ nhàng để lại một câu rồi tiếp tục đi về phía trước.

Triều Sinh nhìn nhìn túi nhựa đựng đầy socola một hồi mới cho vào áo, đi nhanh đuổi kịp anh.

“Có phải cậu sắp thi đấu không?” Tầm Chu hỏi.

“Ừm.” Triều Sinh im lặng đếm ngày, “Ngày mốt.”

“Vậy tôi dẫn bạn bè tới xem cậu thi.”

“Hả, không cần đâu!” Triều Sinh chống cự rất quyết tuyệt, “Nói là thi đấu, thật ra cũng ít người tham gia, không có gì đáng xem đâu.”

Quan trọng nhất là, nếu có người quen nhìn cậu thi sẽ làm cậu thấy rất ngượng.

“Vậy tôi đi một mình nhé?” Tầm Chu lại hỏi.

“Anh cũng không cần tới đâu, anh cũng không phải chưa từng thấy tôi bắn cung.” Triều Sinh nhỏ giọng nói.

Tầm Chu càng hứng thú hơn, nói “Trên sàn thi đấu và lúc thường không giống nhau.”

“Với tôi thì giống.” Triều Sinh phản bác, bàn tay cậu ở trong túi vừa lúc mò tới túi sô cô la, trong lòng chợt thấy nhẹ nhàng hơn.

Cậu lại có ý muốn nhượng bộ: “Thôi, tùy anh.”

Tầm Chu rất vui mừng: “Được, vậy lúc đó chúng ta cùng đi.”

Triều Sinh về nhà trọ chuyện đầu tiên làm là lấy túi socola ra xé ăn hết. Áo khoác cũng lười cởi, cho nên sau khi cắn mấy cái thì vụn kẹo rơi vào người, cậu phải phải mấy lần mới sạch.

Cậu không thích ăn đồ ngọt lắm, nhưng cũng có thể là đã quá lâu không ăn kẹo rồi, cho nên hôm nay mới đặc biệt muốn ăn, hơn nữa cậu dễ chấp nhận socola hơn so với bánh kem.

Lâu lâu ăn mấy thứ ngọt ngọt này, dường như có thể làm tâm trạng chuyển biến tốt.

Nhưng đàn ông đàn ông như Tầm Chu lại cất đồ ăn vặt trong người, Triều Sinh cảm thấy không hay cho lắm, cậu cũng chẳng tin là Tầm Chu cố ý mang cho cậu, lẽ nào anh ta coi cậu là trẻ con sao? Nếu như đối phương thật sự có cảm tình với cậu, vậy thì phải xem cậu là một người đàn ông chứ nhỉ.

Đến ngày thi đấu cung đạo, Triều Sinh sáng sớm đã tự nhiên tỉnh giấc.

Cậu tự làm điểm tâm, trứng gà rán được một nửa, cậu bỗng nhiên nghĩ đến có cần cho Tầm Chu một phần không. Dù sao hôm nay hai người cũng đi cùng nhau, bây giờ chắc Tầm Chu cũng chỉ vừa mới tỉnh, chắc sẽ đói bụng.

Làm bữa sáng cho người ta có bị coi là mình đang lấy lòng người ta không nhỉ? Triều Sinh sợ việc tốt của mình bị Tầm Chu hiểu lầm là có hàm nghĩa khác, nhưng trước mắt quan hệ của hai người rất bình thường, cậu cũng không có lý do chủ động tránh hiềm nghi. reup là chó

Vậy coi như là quà đáp lễ sô cô la.

Triều Sinh nghĩ như thế, đập thêm một quả trứng nữa vào chảo, từ từ rán chín, sau đó gấp bỏ vào hai miếng sandwich vừa nướng giòn, còn không quên thêm vào chút cà chua và rau xà lách, phô mai cũng có, nguyên liệu vô cùng phong phú.

Cậu bưng đĩa ra cửa, gõ cửa phòng Tầm Chu.

Đối phương vậy mà đã dậy rồi, mở cửa rất nhanh, Triều Sinh nhìn thấy Tầm Chu mặc một bộ áo ngủ màu xanh dương đậm, trong miệng còn ngậm bàn chải đầy bọt.

Triều Sinh giải thích ý định mình tới: “Vừa nãy tôi làm bữa sáng, nghĩ anh chắc chỉ mới dậy thôi nên thuận tiện làm một phần cho anh.”

Giọng cậu rất nhỏ mà tốc độ nói lại nhanh, Tầm Chu bị tiếng rung của bàn chải đánh răng điện phân tán lực chú ý, vì vậy không nghe rõ Triều Sinh nửa câu sau nói cái gì.

“Hửm?” Tầm Chu nhướn mày, trong miệng mơ hồ không rõ: “Nhớ tôi?” (*)

(*) Câu trước của Triều Sinh là “nghĩ anh...”, nghĩ và nhớ đều là nên Tầm Chu hiểu nhầm

“Không phải.” Triều Sinh không ngờ ý tốt của mình bị bẻ cong, “Tôi làm bữa sáng, thuận tiện làm cho anh.”

Nhất định phải nhấn mạnh từ “thuận tiện”, đây mới là trọng điểm.

“Ồ.” Tầm Chu tích cực gật đầu, “Cảm ơn.”

Nhưng anh không giơ tay ra nhận, mà quay người về phòng tắm súc miệng trước.

Triều Sinh đứng ở cửa đứng vài giây, do dự đi vào, đặt cái đĩa trên bàn trà rồi gọi với vào Tầm Chu: “Tôi về trước nha.”

“Được, lát nữa gặp.” Bên trong còn truyền đến âm thanh của máy cạo râu.

Chờ hai người đều ăn sáng xong, Triều Sinh xếp cung và tên chuẩn bị ra cửa. Khi nắm lấy tay vịn cửa thì cậu dừng lại vài giây, thả đồ trên vai xuống, vào trong nhà soi gương, chỉnh lại quần áo và tóc tai.

Bình thường cậu không để ý hình tượng như vậy, cũng không phải người thích diện. Chỉ có điều Triều Sinh không muốn thất thố trước mặt Tầm Chu.

Dù sao đối phương cũng đang có tình cảm với mình.

Đáng ghét thật. Chuyện này làm cậu có gánh nặng tâm lý quá đi.

Triều Sinh đứng ở trước gương buồn bực một hồi, bữu môi một cái mới cầm lấy đồ ra khỏi cửa.

Tầm Chu lái xe đến trường đầu cùng cậu, những người trong cung đạo quán và các tuyển thủ khác còn chưa tới, Triều Sinh đi luyện tập làm nóng người trước. Tầm Chu tìm một vị trí có thể nhìn thấy Triều Sinh ngồi xuống, chờ đợi cuộc thi bắt đầu.

Vừa nghĩ tới mình đang bị Tầm Chu ở cách đó không xa quan sát, Triều Sinh liền thấy căng thẳng, đến cả ánh mắt cũng phải khống chế. Trước khi bắt đầu cuộc thi, cậu vẫn luôn đứng thẳng đưa lưng về phía Tầm Chu, cúi đầu ngấm cung giết thời gian, làm bộ như mình đang nghiêm túc kiểm tra cung vạy.

Những tuyển thủ khác lục tục vào sân, hàng ghế khán giả cũng dần dần được lấp đầy. Có người quen tới bắt chuyện với Triều Sinh, cậu có việc để làm rồi, rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Hôm nay phần lớn tuyển thủ tới dự thi đều là học sinh cấp ba, cũng không biết ai dẫn theo cả đám bạn bè thân hữu tới, hàng ghế khán giả thỉnh thoảng có tiếng la cổ lên. Triều Sinh cau mày, tặc lưỡi, mấy người này chẳng hiểu quy định ở trường đầu cung đạo gì cả.

Cậu không nhịn được dùng ánh mắt bén nhọn liếc mắt đến hàng ghế khán giả một cái, nhưng mà sau khi quay đầu, lại nhìn trúng tầm mắt Tầm Chu.

Ánh mắt Triều Sinh lập tức không tự chủ được, vội vã quay mặt đi, không nhìn về hướng đó nữa.

Quả nhiên đang nhìn mình chăm chú.

Trong lòng Triều Sinh có chút hoảng loạn.

Sau khi cuộc thi bắt đầu, Triều Sinh không ngừng hít thở sâu. Mã số của cậu khá cao, không ngờ mấy người thi trước phát huy xuất sắc quá làm cậu gặp áp lực. Bản Việt ngữ thuộc về Éch Kì Diệu

Sau khi vào trận, tất cả động tác và tư thế của cậu đều có trình độ cao hơn hẳn người khác. Vóc người cao gầy được bó trong bộ cung đạo trắng tinh, nhìn cực kỳ cân xứng, dưới lớp vải lộ ra nửa đoạn cánh tay trắng nõn, khi đầu ngón tay cậu nắm chặt đuôi tên, xương cổ tay cũng hơi gồ lên.

Buông lỏng ngón tay, mũi tên mang theo khí thế sắc bén bay thẳng đến tấm bia cách mấy chục mét, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Lệch rồi.

Sống lưng Triều Sinh rất kiên cường, thắt lưng màu đen buộc rất chặt, đến cả động tác cúi người lấy tên cũng vô cùng tao nhã.

Tầm Chu nhìn cậu không chớp mắt, rõ ràng người trên sàn thi đấu là Đoạn Triều Sinh, vậy mà lòng bàn tay anh lại chảy ra một lớp mồ hôi lạnh.

Triều Sinh lên mũi tên thứ hai, lần thứ hai ngắm vào bia.

Lần này bắn ra, vị trí vẫn không lý tưởng hơn trước là bao, cũng giống như dự liệu của cậu.

Không được rồi.

Triều Sinh nhăn mày, nhịp thở chợt tăng nhanh.

Không được rồi, vẫn bị phân tâm.

Có lẽ bởi vì Triều Sinh vốn không quá coi trọng lần tranh tài này, cho nên cố hết sức chuyên tâm cũng không thể yêu cầu cho bản thân, thậm chí còn dư hơi hồi tưởng lại dáng vẻ lười nhác của Tầm Chu sáng nay khi ngâm bàn chải.

Càng làm tinh thần cậu căng thẳng hơn chính là Tầm Chu lúc này lại đang theo dõi hắn, bất kể là biểu hiện trên mặt hay là chi tiết nhỏ của cơ thể, đều bị đối phương tóm gọn vào mắt.

Cái cảm giác bị người quen chú ý, cậu chưa bao giờ trải nghiệm, thì ra lại dễ làm lòng mình không yên ổn như vậy.

Thôi bỏ đi.

Triều Sinh hít sâu một hơi, vội vàng bắn ra mũi tên cuối cùng, đến kết quả đều lười xem, nhấc cung lên quay người lùi sang hàng sau.

Lúc này cậu mới có cảm giác được giải thoát.

Những người thi sau đều có tài năng xuất chúng, mỗi mũi tên đều trúng hồng tâm, điều này làm cho tâm thái Triều Sinh dần dần mất đi cân bằng.

Mặc dù cậu không theo đuổi kết quả của cuộc thi, nhưng dù sao cung đạo cũng là năng khiếu duy nhất cậu lấy làm kiêu ngạo, cứ như vậy bị người ta dễ dàng đánh bại chỉ bởi vì mình không đủ chuyên tâm. Điều này làm Triều Sinh rất không cam tâm, nhưng vẫn phải chấp nhận kết quả này.

Cảm xúc tụt dốc của cậu hiện rõ trên mặt, rất khó để không bị người ta nhìn thấy.

Sau khi cuộc thi kết thúc, cậu thay quần áo rồi rời sân, Tầm Chu đi tới trước mặt đưa cho cậu một chai nước ấm, cười nói: “Cực khổ rồi, đi thôi, mời cậu đi ăn cơm trưa, coi như cảm ơn bữa sáng.”

Triều Sinh ôm cây cung đã quấn kín, thuận miệng nói tiếp: “Ăn có ngon không?”

“...Ừm.” Tầm Chu nặng nề gật đầu một cái, cười tươi rói: “Nhưng mà tôi thích trứng lòng đào hơn.”

Triều Sinh nhìn anh một lúc.

Sao lại dùng nét mặt “Sau này còn muốn ăn bữa sáng của cậu nữa” để báo cáo sở thích vậy?

Thật không biết điều.

Tầm Chu ngồi vào ghế lái, trước khi khởi động xe anh nói: “Lúc cậu ở trên sàn thi đấu rất đẹp trai.”

Dù được khen ngợi nhưng cậu chỉ vui trong chốc lát, Triều Sinh vẫn vô cùng ủ rũ với trình độ phát huy của mình hôm nay, còn khả năng đương đầu với áp lực cũng không tốt.

“Thành tích của người khác tốt hơn nhiều.” Cậu buồn phiền đáp.

Tầm Chu quay đầu liếc mắt nhìn cậu, vươn tay kéo dây an toàn ghế phó lái ra cài hộ cậu, “Nhưng tôi chỉ nhìn mỗi cậu.”

Triều Sinh cho là anh đang an ủi mình: “Người thi sau trúng hết ba mũi tên luôn í.”

Tầm Chu suy nghĩ một lúc lại nói: “Tôi không biết ai, không chú ý.”

Triều Sinh lơ đãng thở dài, ngửa mặt ra sau, lẩm bẩm nói: “Tôi cũng không biết kết quả mũi tên cuối cùng của mình nữa.”

“Tôi cũng không nhìn.”

“Anh ngồi ở đó mà không thấy hả?”

“Thấy.” Giọng Tầm Chu rất tùy ý: “Không phải tôi đã nói rồi sao, vừa nãy tôi chỉ nhìn cậu thôi.”

Triều Sinh ngẩn người, đôi mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nghĩ đến hàm nghĩa trong câu nói của Tầm Chu.

Không có nhìn những người khác, thậm chí cũng không có nhìn thành tích cậu bắn tên, cho nên “chỉ nhìn cậu” có nghĩa là chỉ nhìn mỗi mình mình thôi á? Tâm trạng tụt dốc của Triều Sinh thoáng chốc bị đánh tan tành, từ giây phút đó, vì một câu nói nhẹ nhàng của Tầm Chu mà tâm hồn cậu cứ như ở trên mây.

Cậu nhìn nhìn gương mặt luống cuống của mình qua gương chiếu hậu ngoài cửa xe, chợt phát hiện tới hai má đang đỏ lên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-trong-thu-vien-khong-duoc-lam-on>